

အိန္ဒိယ

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေး

ထုဆစ်တို့ကောင်းကင်

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အပုတ်

၅၀၁၀၇၈၀၉၀၇

မှတ်နာရံခွင့်ပြုချက်အပုတ်

၅၀၁၁၃၃၀၉၀၇

ထုတ်ဝေသည့်နှစ်

ပထမအကြိမ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၀၇-ခုနှစ်

အုပ်ရှေ့

၁၀၀၀

စာနိဂုံး

(၁၂၀၀) ကျပ်

အတွင်းစာလင်

ပုံရိပ်ရှင်

ကွန်ပျူတာစာရိန်းနှင့် မှတ်နာရံခွင့်အိတ်

ကိုကိုနိုင်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်သင်းသင်းမွန် (၀၄၂၃၂)၊ သင်းစာပေ

မှတ်နာရံနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးတင်အောင်ကျော် (၀၇၀၅၃) စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်

မင်းဖြူစာပေ၏ တင်ဆက်မှု

မြန်မာ့အနုပညာ

ကျိယ့်ရဲတုန်ခိုးရှင်မလေးထူးဆန်းတဲ့ကောင်းကင်

ဖြန့်ချိရေး

နေလစာပေ

အမှတ် - ၁၂၆၊ ၃၁ လမ်း (အထက်)၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၀၁ - ၇၀၃၈၂၃

စီစဉ်မှုအယ်ဒီတာ

ဇော်မင်း၊ နန်းခိုင်ခိုင်ဝင်း၊ ဖြူနင်းတို့က

နိမ့်ဆုံးမြင့်ကြုံး လောကဘုံရဲ့
လူ့ဘဝလှိုင်းဂယက်ထဲမှာ
ကျွန်တော်ဘဝရဲ့
အမြဲတမ်းအသက်ကယ်လှေတစ်စင်းကို
ကျွန်တော်တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ် ။

'ကောင်းခန့်မှူး' ရှုပဗေဒလက်တွေ့စမ်းသပ်ချိန်ပြီးစီးသည်နှင့် သိမ်းဆည်းစရာရှိသည်များသိမ်းဆည်းကာ ကျောင်းရှေ့ကန်တင်းနိုရိုရာဆီသို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်လှမ်းတော့သည်။ သည်အချိန်ဆို ဂန္ထဝင်ဆိုင်မှာကျော်ဖေတို့အုပ်စု လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားဖောင်နေအောင်ပြောလို့ မိမိကိုမျှော်နေကြလောက်ပြီဟူသောအတွေးဖြင့် 'ကောင်းခန့်မှူး' မသိမသာ ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။

'ကောင်းခန့်မှူး' ခြေလှမ်းကျဲကျဲလှမ်းလာရာမှ ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းတက္ကသိုလ်မှန်ဦးအနီး လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ကျောင်းသားကတ်လေးတစ်ကတ်ကျနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ခြေလှမ်းတုံ့ကနဲရပ်လိုက်ကာ မျက်မှောင်ကုတ်ရင်းလှမ်းကြည့်မိသည်။ ထို့နောက်ကျောင်းသားကတ်လေးတစ်ကတ်တောင် မထိန်းသိမ်းနိုင်ရကောင်းလားဟု ထိုသက်ဆိုင်ရာကျောင်းသား၏ အပြစ်တင်လိုစိတ်ဖြစ်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်

"အင်းလေ ... သူ့ခမျာလည်း သူ့ကျောင်းသားကတ်မျှော်တို့ဟိုရှာဒီရှာနဲ့ခေါင်းစားနေရှာမှာပဲ ..." ဟူသော စာနာတွေးလေ့ဝင်လာလျှက်

တို့ယုံရဲ့ တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ကျောင်းသားကတ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ကျောင်းသားကတ်ကို လက်ထိလှလှတွင် မဆီမဆိုင်ရင်ခုန်သံတွေ ဖြန့်ဆန်ကျယ်လောင်သွားရသည့်အတွက် လက်ကိုဆတ်ကန်ပြန်ရုတ်မိလျက် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ပြန်အံ့သြသွားရသည်။

“ရော် ... ကျောင်းသားကတ်တစ်ကတ်တွေ့လို့ ပိုင်ရှင်ရှာပြီးပြန် ပေးမယ်ဆိုပြီးလုပ်တဲ့ဟာ နေရင်းထိုင်ရင်းရင်ကဘာကြောင့်ခုန်လာတာလဲ”

‘ကောင်းခန့်မှူး’ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုယ် နားမလည်နိုင်သလို ငိုကြည့်မိ ပြီးနောက် မြေပြင်ပေါ်ရှိကျောင်းသားကတ်လေးကိုပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျောင်းသားကတ်လေးက မြေပြင်ပေါ်မှာ တစ်ဖက်မှောက်လျှက်အတိုင်း လေးပင် မလှုပ်မယှက်ရှိနေလေသည်။

“... ကေန္တ ... ဒီကတ်လေးရဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ မိန်းကလေးပဲဖြစ်ရ မယ် ... ဒါကြောင့် ... ဒါကြောင့်..”

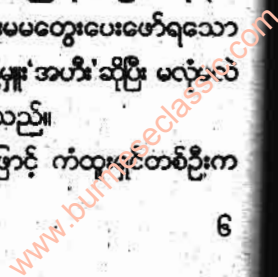
‘ကောင်းခန့်မှူး’ ထူးဆန်းသောအာရုံခံစားမှုကြောင့် ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည့်ရင်ဘတ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်အသာအယာဖိကာ ကျန်လက်တစ် ဖက်ကို ကျောင်းသားကတ်လေးဆီလှမ်းရသည်။

တက္ကသိုလ်မှာက သည်လိုကစခဲ့တဲ့အတ်လမ်းတွေအများကြီးရှိသည် မဟုတ်လား။

မိန်းမချောလေးတစ်ဦးခမျာမှာ တစ်နေ့သောအခါ သူ၏နမော်နမဲ့ နိုင်မှုကြောင့်မဟုတ်ဘဲ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ မတော်တဆ ကျောင်းသားကတ် လေး တစ်နေရာရာတွင် ကျပျောက်သွားရသည်။

ကျောင်းသားကတ် ကျပျောက်သူမှာ အခြားသူတစ်ဦးမဟုတ်ဘဲ မိန်းမချောလေးဖြစ်နေသည့်အတွက် နမော်နမဲ့နိုင်သည်ဟု အပြစ်မဆိုရက် ဘဲ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ မတော်တဆဟူ၍ ဖေးဖေးမမတွေ့ပေးဖော်ရသော မိမိအတွေးကို မိမိသဘောကျသွားလျက် ကောင်းခန့်မှူး အဟီး’ဆိုပြီး မလုံးလဲ ရယ်လိုက်မိသေးသည်။ ပြီးမှ အတွေးကို ဆက်ရသည်။

ထိုရောအခါ မိမိကဲ့သို့ ရုပ်ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် ကံထူးရှင်တစ်ဦးက

ထိုမိန်းမချောလေးကျပျောက်ခဲ့သော ကျောင်းသားကတ်ကိုသွားရင်းလာရင်း အမှတ်မထင်ကောက်ရလိုက်သည်။ သွားရင်းလာရင်း အမှတ်မထင်ကောက်ရ လိုက်သည်ဟုဆိုခြင်းမှာ တကူးတကရှာဖွေကောက်တွေ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အချို့အချို့သောကျောင်းသားများသည် ဘယ်ကောင် မလေး ကျောင်းသားကတ် ကျပျောက်နေလေမလဲ။ ရှာတွေ့လိုကတော့ အပိုင် ပဲ။ ကျောင်းသားကတ်ပြန်ပေးပြီး ဇာတ်လမ်းဆင်ရမယ်ဟူ၍ ဆားချက်သည် ဂဠုန်မျက်လုံးဖြင့် လမ်းပေါ်တွေ့ရသည့် စက္ကူစုတ်ပါမချန် ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာဖွေတတ်ကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

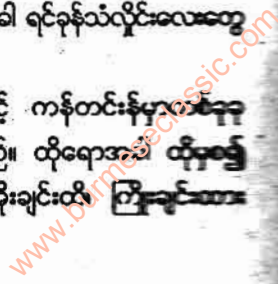
ကဲ ... ကြည့် ... ကောင်းခန့်မှူးတို့များ ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက် တတ်ပုံက ...။

သူများကျတော့ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စနဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက်မရနိုင်လို့ အကြံကုန်ဂဠုန်ဆားချက်ဆိုသလို ကျောင်းသူလေးတွေများ ကျောင်းသား ကတ်ကျပျောက်ခဲ့နိုးနိုးဆိုပြီး ပြူးပြဲလိုက်ရှာနေလေသတဲ့။ သူကျတော့ ရုပ်ခပ် ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် ကံထူးရှင်တဲ့လေ။ ထားပါတော့။ လိုရင်းကိုဆက်ရဦးမည်။

ထိုရောအခါ ကျောင်းသားကတ်ပိုင်ရှင်မိန်းမချောလေးမမျှာ ကျောင်း သားကတ်ပျောက်လို့ ပုန်သောကရောက်နေရှာမည်ကို ကိုယ်ချင်းစာနာလျက် မိန်းမချောလေးကို နေ့မကူးဘဲတွေ့အောင်ရှာပြီး ကျောင်းသားကတ်လေး သွားပြန်ပေးလိုက်သည်။

ထိုရောအခါမိန်းမချောလေးမှာ ကျောင်းသားကတ်ပြန်ရသည့်အတွက် အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရုံသာမက ကျောင်းသားကတ်ကိုကောက် ရပြီးပြန်လာပေးသူမှာ မိမိကဲ့သို့ ရုပ်ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်၊ စတိုင်(လ်)မိုက်မိုက် ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ရင်ခုန်သံလှိုင်းလေးတွေ နှစ်တွန်း သုံးတွန်းမကဖြစ်သွားရလေသည်။

ထိုရောအခါကျေးဇူးတင်သည့်အနေဖြင့် ကန်တင်းနီမှာတစ်ခုခု လိုက်ကျွေးပါရစေဆိုပြီး ဖိတ်မန္တကပြုတော့သည်။ ထိုရောအခါ ထိုမှ၍ နှစ်ဦးသားရင်းနီးလာကြသည်။ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ ကြီးချင်းထား

ကိုယ်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ကြော့ချင်ပြီဆိုသလို အနေနီးစပ်သည်နှင့်အမျှ တစ်ဦး၏ရင်ခုန်သံစကားကို ထစ်ဦးကြားလာရသည်။

ထိုရောအခါ

“ရောချင်ရော မရောချင်နေက ပိုမိုက်တာကွ”

“ဘယ်ကလာ ... ရောချင်ရော မရောချင်နေထက် ရောသမပွေက ပိုမိုက်တာကွ”

ထိုရောအခါ ကောင်းခန့်မှူး၏ရင်ခုန်သံဇာတ်လမ်းလေး ကောင်းခန်းရောက်ကာမှ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံများကြောင့် ကောင်းခန့်မှူး လန့်ဖျပ်ပြီးလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မိမိအနီးမှဖြတ်လျှောက်ငြင်းခုန်သွားသော ကျောင်းသားသုံးဦးကိုတွေ့ရသဖြင့် မလုံမလဲဖြစ်ကာ ကျောင်းသားကတ်လေးကို အလျင်အမြန် ကောက်ယူထုတ်လိုက်ရသည်။

မိမိကိုလွန်သွားသည်အထိ ရောလို့ကောင်းဆဲဖြစ်သော ထိုကျောင်းသားသုံးဦး၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း ကောင်းခန့်မှူး ပေါက်ကွဲသွားရသည်။

“တောက်... ကွာ... ဒီမှာ ကောင်းခန်းရောက်နေကာမှ ရောသမပွေ တဲ့ကောင်က မွေ ... ရောချင်ရော မရောချင်နေတဲ့ကောင်ကနေနဲ့ ... ဘာကောင်တွေမှန်းကို မသိဘူး ... အေး... မင်းတို့ဘာသာ မရောခင်ဘဲမွေမွေ ... ရောပြီးပဲ မွေ မွေ ... သမပြီးပဲ မွေ မွေ ... မွေပြီးပဲ သမ သမ ... ဒါပေမဲ့ ငါ့ဇာတ်လမ်းလေးကိုတော့ လာရော လာသမ လာမွေလို့ မရဘူးကွ မှတ်ထား”

ကောင်းခန့်မှူး ပါးစပ်ပွစ်ပွစ်လှုပ်ကာ ရန်တွေပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက် လက်ထဲမှကျောင်းသားကတ်လေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာပြန်သည်။ ကျောင်းသားကတ်ပေါ်မှဇာတ်ပုံလေးကို မြင်ချင်စိတ်ကတားမနိုင် ဆီးမရဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက် ကျောင်းသားကတ်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းလေးများကိုဖြည်းဖြည်းချင်းဖြင့် လိုက်သည်။ ဇာတ်ပုံထဲမှမိန်းမချောလေးနှင့် အကြည့်ချင်း ချက်ချင်းဆိုင်ချမှာ မဝံ့ခဲ့သဖြင့် မျက်နှာကိုတစ်ဘက်သို့ ဆတ်ကနဲလှဲလိုက်ရသည်။ အောက်မှန်မှန် ရှုပြီးမှ မျက်နှာကို ဖြည်းဖြည်းချင်းပြန်လှည့်လျက် ကျောင်းသားကတ်ပေါ်မှ

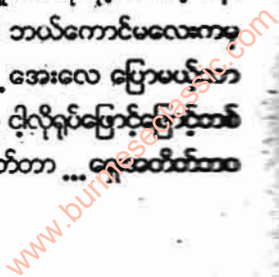
ဓာတ်ပုံလေးကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာပုံကြီးလဲဟ”

ကျောင်းသားကတ်ပေါ်တွင် အတိုင်းသားတွေမြင်လိုက်ရသော ဓာတ်ပုံကိုမြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကောင်းခန့်မှူးတစ်ယောက်ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရသလို ရင်ခန့်သံတွေလည်း တမဟုတ်ချင်းပျောက်ဆုံးသွားရသည်။ ဆံပင်တိုတိုနှင့် မျက်နှာပေါ်မှာ ဝက်ခြံတွေပြည့်နှက်နေရသည့်အထဲ လှည်းဘီးလောက်ရှိသော ပါဝါမျက်မှန်ကြီးကိုဟန်မကျ ပန်မကျတပ်ဆင်ထားပြန်လေသည့်အတွက် ကြည့်ရသည်မှာ ဘယ်လိုမှ ပန်တျာမလာ။ ယင်မောင်း၊ ကြွက်ခြောက်သည့်နေရာမျိုးလောက်တွင်သာ အသုံးဝင်နိုင်ကောင်းသည့် ယောက်ျားလိုလို မိန်းမလိုလို ဓာတ်ပုံရှင်ကိုကြည့်ပြီး ကောင်းခန့်မှူးတစ်ယောက်နေရာတကာ စိတ်ကူးယဉ်တတ်လွန်းသည့် သူ့ကိုယ်သူသာကြိတ်ကျိန်ဆဲမိတော့သည်။

တရှိန်ထိုးပြုတ်ကျသွားသော စေတနာဒီရေနှင့်အတူ ကျောင်းသားကတ်လေးကိုကောက်ရသည့်နေရာတွင်ပင် အသာပြန်ချထားရန် ပြင်ဆင်လိုက်စဉ်မှာပင် ဓာတ်ပုံဘေးရှိ ဓာတ်ပုံရှင်၏နာမည်ကို အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သေချာအောင်ထပ်ဖတ်ကြည့်ရာ ‘မနောမြတ်’ ဟူ၍ ရှင်းလင်းစွာရေးသားထားသည့်အတွက်

“ဟင် ... နာမည်က မနောမြတ်ဆိုပါလား ... ဒါဆို မိန်းကလေးပေါ့ ... ဟွန်း ... နာမည်ဖတ်လိုက်ရလို့သာ မိန်းကလေးမှန်းသိရတယ် ... နာမည်သာမဖတ်မိလို့ကတော့ ကျွန်မမိန်းကလေးပါလို့ ဘယ်လိုကျိန်ပြောပြောအားနာပါးနာလေးတောင် ယုံလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး ... သူ့မိဘတွေကိုလည်း အံ့ပါရဲ့ ... သမီးမိန်းကလေးကို ဒီလိုရုပ်ရည်မျိုးထွက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီးမှူးမွေးလာသလဲ မပြောတတ်ပါဘူး ... ဒီရုပ် ဒီရည်မျိုးသာဆိုလို့ကတော့ မိန်းကလေးမပြောနဲ့ ယောက်ျားလေးဖြစ်နေရင်တောင် ဘယ်ကောင်မလေးကမှ ယောင်လို့တောင် စိတ်ဝင်စားလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး ... အေးလေ ပြောမယ်သာ ပြောရတာ ... လူရယ်လို့ဖြစ်လာကြတာချင်းအတူတူ ဒါ့လိုရုပ်ပြောင်ပြောင်တစ်ယောက်လောက် တွေ့ရဖို့ဆိုတာက လွယ်တာမှမဟုတ်တာ ... ရှေးမတိတ်တာ

ကိုယ်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

တဖြည်းသမျှ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေနဲ့ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်ဘဝရဲ့စိတ်ကောင်းနလုံး
ကောင်းရှိမှုတို့ပေါင်းစပ်မိကာမှ လူချောလူလှတစ်ယောက်အဖြစ် ရှားရှား
ငါးငါးတွေမြင်ရတာလား ... အဟီး”

ဟူ၍တစ်ဘက်သားကို အသားလွတ်ဖွဲ့နိုင်ပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာပင်
မိမိကိုယ်မိမိလည်း အစွမ်းကုန်မြှောက်ပင့်လိုက်ရသဖြင့် ကောင်းခန့်မှူးမဖုံးနိုင်
မဖိနိုင် ပြုံးပြီးပြီးကြီးဖြစ်လာရသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင်

“ဟိတ်... ကောင်းခန့်မှူး... ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်နေတာ
လဲကွ”

ဟူ၍ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့် လန့်ဖျပ်ပြီး
ကပျာကယာလှည့်ကြည့်ရာ နိုင်လင်းကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့်

“အင် ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွ”

ဟုမလုံမလဲတုံ့ပြန်ပြောဆိုရင်း နေရာမှထရပ်လိုက်သည်။ ဤသည်
ကိုပင် ယုံကြည်သေးဟန်မတူသော နိုင်လင်းကအကဲခတ်သလိုကြည့်ရင်း

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးသာဆိုတယ် ... မင်းကြည့်ရတာ ထိုင်ရမလို ထ
ရမလို အနေခက်တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ဘာလဲ ... ဝမ်းလျှောနေလို့လား”

ဟုအသံကျယ်ကျယ်ပြု၍ စကားဆက်လာပြန်သဖြင့် ကောင်းခန့်
မှူးရှက်စိတ်ဖြင့် ဘေးဘီကိုကပျာကယာလှည့်ကြည့်ငြင်းချက်ထုတ်ရသည်။

“ဘာ ... ဘာကွ ... ငါက ဘာကြောင့် နေရင်းထိုင်ရင်းဝမ်းလျှော
ရမှာလဲကွ”

“ဪ ... အေး ... ထင်တော့ထင်သား ... မင်းမျက်နှာကြီး ဒီ
လောက်ပြုံးပြီးပြီးဖြစ်နေမှတော့ ဘယ်လိုလုပ်ဝမ်းလျှောတာဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ
ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ကောင်းခန့်မှူးမလုံမလဲစိတ်ဖြင့် ရင်ထိတ်ကနဲဖြစ်သွားရကာ ကျောင်း
သားကတ်ကိုင်ထားသော လက်ကိုင်ဆတ်ကနဲနေရာရွေ့လိုက်မိသည်။ ကောင်းခန့်
မှူး အမူအရာပျက်သွားသည်ကိုကြည့်ပြီး နိုင်လင်းပို၍မယုံသက်ဖြစ်လာ
ကြောင်း မျက်လုံးများကသက်သေခံနေ၏။ ထိုအခါမှ ကောင်းခန့်မှူးလည်း

မိမိအဖြစ်ကို မိမိပြန်ဆင်ခြင်မိသွားလျက် ဘာမျှမထူးခြားသောမျက်နှာပေးဖြင့်
ဣန္ဒြေပြန်ဆည်ရင်း ဖြေကြားရသည်။

“ဪ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ... ဒီမှာကျောင်းသားကတ်လေး
တစ်ကတ်ကောက်ရလို့ပါ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား ... မှန်း ... ပြစ်မိပါဦး ... ကြည့်ကြည့်ရ
အောင်”

ချက်ချင်းဆိုသလို စိတ်ဝင်စားမှုဒီရေတိုးသွားသော နိုင်လင်းမျက်နှာ
ကို အကဲခတ်မိပြီးနောက် ကောင်းခန့်မှူးလည်း မကောင်းကျောင်းပို့ဆိုသလို
ယခုကျောင်းသားကတ်လေးကို နိုင်လင်းလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်ရန် စိတ်ကူးရ
လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်နိုင်လင်းပိုမိုစိတ်ပါလာစေရန် ကျောင်းသားကတ်ကို
ချက်ချင်းမပေးသေးဘဲ စကားဆက်ခင်းလိုက်သည်။

“အေးကွ ... ဒါဆိုရင်လည်း အတော်ပဲ ... ကျောင်းမှာ မင်းမသိ
တဲ့လူက ခပ်ရှားရှားဆိုတော့ ဒီကျောင်းသားကတ်ပိုင်ရှင်ကိုလည်း မင်းပဲရှာပြီး
ပြန်ပေးခိုင်းရမှာပဲ ... အဲ ... နေဦး ကျောင်းသားကတ်ပိုင်ရှင်ရဲ့နာမည်က
မနောမြတ်တဲ့”

“ဟေ ... မနောမြတ်တဲ့လား ...”

စွဲရည်သေးရဲ့ဟူသောအတွေးဖြင့် နိုင်လင်းမျက်နှာကြီးဖုံးမနိုင်ဖိမရ
ပြီးပြီးပြီးကြီးဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အေးကွ ... ဟုတ်တယ် ... မနောမြတ်တဲ့ ... အီးမေဂျာက”

“ဟေ ... အီး အီးမေဂျာက ဟုတ်လား”

အီးမေဂျာဟုအသံကြားသည်နှင့် ကိုယ်တိုင်ပင် ဝမ်းမခိုင်ဘဲထွက်ကျ
တော့မလို မျက်နှာပေးဖြစ်သွားသော နိုင်လင်းကိုကောင်းခန့်မှူးအထူးအဆန်း
လှုပ်ကြည့်ရင်း

“ဒါနဲ့ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ မင်းနဲ့သိလို့လား”

“ဟင့်အင်း သိတော့မသိဘူး”

“ဟွန်း ... မသိဘဲနဲ့များ မင်းဟာကလည်း အသည်းသန်”

ထိုသို့ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

“အဟီး... ဒါကတော့ အီးမေဂျာမှာက အချောအလှတွေများ ထာကိုးကွ... အဲလေ ဟုတ်ပါဘူး... အီးမေဂျာမှာက ငါနဲ့သိတဲ့သူတွေ အများကြီးရှိတယ်ကွ... ဒါကြောင့် ဒါကြောင့် ...ဟီး”

“ဪ... ဒါဆို စုံစမ်းရလွယ်တာပေါ့”

“အေး... အဲဒါ အဲဒါ ပြောတာပါ သူငယ်ချင်း ကောင်းခန့်မှူးရဲ့ အဟီး”

“အေးလေ... ဒါဆို ငါလည်းတာဝန်ပေါ့တာပေါ့... ဒီမှာ ရော့ ကျောင်းသားကတ် ... ကျန်တာ မင်းအပိုင်းပဲ ... ငါသွားတော့မယ်”

“အေး... အေးပါကွ ... စိတ်ချစမ်းပါ ... ငါ့တာဝန်သာထား လိုက်...ဟီး”

နိုင်လင်းကံစမ်းမဲပေါက်သောမျက်နှာဖြင့် ကောင်းခန့်မှူးကမ်းပေး သောကျောင်းသားကတ်ကို အလျင်စလိုလှမ်းယူမည်ပြင်ပြီးမှ ကျောင်းသား ကတ်ပေါ်ရှိဓာတ်ပုံကို သတိထားမိသွားပြီး

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ မယူဘူး ... မင်းကောက်ရတာမဟုတ် လား... မင်းကိစ္စမင်းရှင်း”

ဟု ပျာ့ပျာသလဲငြင်းလေ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကောင်းခန့် မှူးလက်ထဲရှိ ကျောင်းသားကတ်ကို သေချာပြန်ကြည့်ကာ

“ဟွန်း... နာမည်နဲ့ မလိုက်အောင် လူကအရုပ်ဆိုးလိုက်တာ လွန်ပါရော”

ဟူ၍မှတ်ချက်ပေးလေရာ ကောင်းခန့်မှူးလည်း နိုင်လင်းနှင့်တစ် သဘောတည်းဆောင်ကာ

“ဟုတ်ပါကွာ ... နာမည်ကသာ မနောမြတ် ... လူကတော့ မြင်ရ သူ အရေးပေါ်နလုံးရောဂါရပြီး အရုပ်ကြီးပြတ်ဖြစ်သွားလောက်တယ်... ကြည့်ပါဦး ... ပုံကိုက မယ်ကုဝဏ်ကို မျက်မှန်တပ်ထားတဲ့ရုပ်မျိုး”

ဟုတစ်ဖက်သားကို အားပါးတရနိမ့်ချပြောဆိုလေသည်။ ကောင်း ခန့်မှူး၏ဥပမာကို နိုင်လင်းသဘောကျပြီး တဟားဟားရယ်လေသည်။

“ဟား ဟား ဟား... ဟုတ်ပါ၊ ဟုတ်ပါ... မင်းပြောမှပဲမျက်စိထဲ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်မိတော့တယ် ... ဟား ဟား ဟား”

မိမိနှင့်မသိသူတစ်ယောက်ကို နှိပ်ကွပ်ပြောဆိုရာ၌ သဘောကျအား ပေးသူပေါ်လာသဖြင့် ကောင်းခန့်မှူး မြောက်ကြွမြောက်ကြွဖြစ်လာရသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ထဲရှိကျောင်းသားကတ်ကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်ပြီးနောက် လေသံမြင့်ကာ ငါ့စကားနွားရဆက်ပြန်၏။

“ဟင်း ... အားမနာလျှာမကျိုး ဆက်ပြီးဝေဖန်ရေးလုပ်ရဦးမယ် ဆိုရင် အီးတီအထက်လန်အောက်လျှော့ဖြစ်နေလို့ ဆေးစားတာဆေးစားမှား ပြီး အလှူဂျီတစ်တွေထွက်လာတဲ့ အီးတီမျက်နှာမှာပုလင်းကွဲဖင်တပ်ထားတဲ့ ရုပ်မျိုးနဲ့ ... လိုက်မှန်းမသိ မလိုက်မှန်းမသိ မုည့်ထားတဲ့ မနောမြတ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို အမဲနှပ်လို့ ပြောင်း ... ပြောင်း ...”

“ဘာရှင့်”

သို့သော် နံဘေးမှ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသော မိန်းမသံစူးစူး ကြောင့် စကားကိုဆုံးအောင်မပြောနိုင်ဘဲ ချာကနဲလှည့်ကြည့်ရသည်။

“အို”

မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် လူယောင်ဆောင်ထားသော နတ်သမီးတစ်ပါးကြောင့် ကောင်းခန့်မှူးတစ်ယောက် ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်ဆန်လာရသည်။ ဤကမ္ဘာလောကဝယ် စာဖွဲ့လို့မကုန် နိုင်ဖွယ် လှပကျော့ရှင်းပေစွသော ရွှေအဆင်းဖြင့်ထုဆစ်အပ်သည့်မိန်းမ သားတစ်ယောက်ရှိနေသည်ကို သိခွင့်ရတာနောက်ကျရကောင်းလားဟူ၍ ကောင်းခန့်မှူး မိမိကိုယ်မိမိအပြစ်ဆိုမိချေသည်။

ဝင်းမွတ်နုထွေးသော ပါးပြင်ထက်မှ ပင့်ကူအိမ်သဏ္ဍာန်ရက်ယှယ် ထားသည့် သွေးကြောစိမ်းလေးများ၏နှောင်ဖွဲ့ဖမ်းယူခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီးမှ သတိပြုမိလိုက်ချိန်မှာ ကောင်းခန့်မှူးတစ်ယောက် ရုန်းထွက်နောက်ကုသွား လေပြီဆိုသည်ကို မိမိဘာသာ ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံလိုက်မိသည်။

ဖြူလွစင်ကြယ်သော အသားအရည်နှင့်လိုက်ဖက်တင့်တယ်စွာသော

www.burmeseclassic.com

တိုယ်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ရှည်လျားနက်မှောင်သည့်ဆံနွယ်များနှင့် တစ်ဘဝစာထိတို့ကျီစယ်ခွင့်ကို ချဉ်ခြင်းတပ်မက်မိလေသူ မိမိ၌အပြစ်ဆို၍ မြူတစ်မှုန်မျှမရှိတန်ရာ။ ဝင်သက် ထွက်သက်ကို မေ့လျော့စေသည်အထိ လူတစ်ဖက်သားအပေါ်လွှမ်းမိုးဆွဲ ဆောင်နိုင်လွန်းပေသည့်လှိုင်ရက်သူ လူပေောင်ဆောင်နတ်သမီး၌သာ အပြစ် စင်စစ်ရှိပေတော့သည်။ သို့ပေမယ့် မိမိအလှတရားကို မသိကျိုးကျွန်ပြုထား သော သူမ၏မျက်ဝန်းနက်တစ်စုံကမူ တဆိတ်ခက်ထန်လွန်းသည် ထင်သည်။

“ဟိတ် ... ဒီမှာ မေးနေတယ်လေ ... ဘာကြည့်နေတာလဲ”
“ဗျာ ... ဪ ... အင်း ... အင်း ... ဘာမေး မေးတာလဲ”
“ဘာ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ ... ရှင်စော့စော့ကပြော နေတဲ့ မယ်ကုဝက်မျက်မှန်တပ်ထားတဲ့ရုပ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို မေးနေတာ”
“ဟင် ... ဒါ ... ဒါလား ... ဒါက ဟို ... ဟိုဟာလေ”

ရန်လိုစွာဆူဆောင့်ပြောဆိုလေသော သူမ၏အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ပြီး ကောင်းခန့်မှူးနားမလည်နိုင်သလိုဖြစ်ရကာ စစ်ကူတောင်းသောအား ဖြင့် နိုင်လင်းကိုမေးဆတ်ပြလိုက်၏။ နိုင်လင်း တစ်ခုခုဝင်ပြောမည်ပြုစဉ်မှာပင် သူမနှင့်အဖော်ပါလာသူ မချောနှစ်ဦးကလည်း ဝင်ရန်ထောင်ကြပြီး

“အမယ်... ခုမှ ဘာအကြောင်းကြောင့်လုပ်နေတာလဲ... နင့်ပါး စပ်ကပဲပြောတာ ငါတို့နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားတာ ဘာတဲ့ ရှိပါသေးတယ် ... အီးတီအထက်လန်အောက်လျှော့ဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်တယ်ဆိုလား”
“ဪ... နင်ကလည်း... အထက်လန်အောက်လျှော့ဖြစ် နေရာက ဆေးစားမှားပြီးအလှကိုတစ်တွေထွက်နေတဲ့အီးတီမျက်နှာမှာ ပုလင်းဖင်ကွဲ ကပ်ထားတဲ့ရုပ်မျိုးဆိုပြီး ပြောတာလေ”

သူမ၏ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက ကောင်းခန့်မှူးပြောခဲ့သည့်စကားကို မေ့သွား၍ ကျန်တစ်ယောက်ကဖြည့်စွက်ထောက်ပေးလိုက်သေး၏။

“အေး... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်... အဲ နေပါဦး ... ရှိပါသေး တယ် ... အဲလို အီးတီမျက်နှာမှာပုလင်းကွဲဖင်တပ်ထားတဲ့ရုပ်မျိုးနဲ့လိုက်မှန်း မသိ မလိုက်မှန်းမသိမည့်ထားတဲ့ မနောမြတ်ဆိုတဲ့နာမည်ကို အမဲနှပ်လို့ပြောင်း

ပစ်ရမယ်ဆိုပြီးလည်း ပြောသေးတယ်လေ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး၏ အားဖြည့်ရန်ထောင်မှုအပေါ် သူမအားရဟန်ဖြင့် ကောင်းခန့်မှူးကို ပို၍စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ကာ

“ကဲ ... ပြောစမ်း တစ်ဖက်သားကွယ်ရာမှာ အဲဒီလိုပရမ်းပတာကဲ့ရဲ့နှိမ်ချွတ်ပြောဆိုတဲ့ကိစ္စတွေအတွက် ဘယ်လိုရှင်းချက်ပေးမလဲ”

ဟုတရားခံကို စစ်မေးနေသည့် တရားလိုရှေ့နေ၏လေသံဖြင့်ဆိုလာသည့် သူမကိုကြည့်ရင်း မနောမြတ်ဆိုသောကောင်မလေးနှင့် သူမတို့တစ်နည်းတစ်ဖုံပတ်သက်နိုင်သည်ဟု ရိပ်မိသလိုလိုရှိလာရသည်။ သို့သော် ဟန်ကိုယ်ဖို့မာန်သူ့ဖို့ ဆိုလေသည့်အတိုင်း

“အဲဒါနဲ့ ... ဒီက မယ်မင်းကြီးမတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ ... နင်ပိုချိုးမျှစ်ချိုးပြောနေတဲ့ မနောမြတ်ဆိုတာ ငါပဲ”

“ဟင် ... ဟုတ် ... ဟုတ်လို့လား”

သူမထံမှထင်မှတ်မထားဘဲထွက်ပေါ်လာသည့်စကားကြောင့် ကောင်းခန့်မှူး နှလုံးခုန်ရပ်ချင်သလိုလိုဖြစ်သွားရသည်။ နိုင်လင်းသည်လည်းမျက်စိမျက်နှာပျက်သွားလျှက်ပြေးလမ်းရှာနေလေပြီ။ သူမပြောသည်ကို ကောင်းခန့်မှူးမယုံနိုင်သေးဘဲ လက်ထဲရှိကျောင်းသားကတ်ပေါ်မှဓာတ်ပုံကိုပြန်ကြည့်သည်။

“ဟို ... မဟုတ် ... မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ်နော် ... ဓာတ်ပုံထဲကရုပ်နဲ့ အဲပြင်မှာမြင်နေရတဲ့ရုပ်နဲ့က တခြားစီဖြစ်နေတယ်”

“ဖြစ်မှာပေါ့ ... အဲဒီဓာတ်ပုံက ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေပြီးကတည်းက ဇိုက်ထားတဲ့ပုံပဲ”

သူမ၏သူငယ်ချင်းမတစ်ဦးက ကြားဝင်ရှင်းလင်းပြသည်ကို ကောင်းခန့်မှူး လက်ခံရန်ခက်ခဲဆဲဖြစ်ဟန်ဖြင့်

“မဟုတ် ... မဟုတ်သေးဘူးလေ ... ဒီ ဒီဓာတ်ပုံထဲမှာက မျက်နှာမှာလည်း ဝက်ခြံတွေနဲ့ ... နောက်ပြီး ပါဝါမျက်မှန်ကြီးကလည်း ဖယ်ထားသေးတယ် ... ဆံပင်ကလည်း ငုတ်စိတို ... တို”

ကိုယ်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ဟု ဆင်ခြေတက်သည်ကို သူမနှင့်အဖော်ပါလာသူ နောက်တစ်ဦးက
“အိုး... ဒါက မျက်စိအားနည်းချင်သလိုလိုဖြစ်လို့ ဆရာဝန်ခဏ
ထပ်ခိုင်းလို့ထပ်ထားတာ ... အခုမျက်စိပြန်ကောင်းသွားလို့ပြန်ဖြုတ်လိုက်ပြီ
လေ မရဘူးလား”

“ဪ... ဒီလိုလား ...ရ ...ရပါတယ်”

“နင့်ကြီးတော် ဝက်ခြံဆိုတာရော ထွက်ပြီးရင်ပျောက်လို့မရတော့ဘူး
လား”

“ဟင် ...အဲ ...ရ ...ရပါတယ်”

“နင့်ဘကြီးဆံပင်တွေကရော ညှပ်ပြီးပြန်ရှည်လို့မရတော့ဘူးလား”

“ဪ...ရ...ရပါတယ်”

“ရရင်လည်း အပိုတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့... ငါ့သူငယ်ချင်း ကျောင်း
သားကတ်ပြန်ပေး”

“ဪ... အင်း ...ရ ...ရပါတယ်”

ကောင်းခန့်မှူး လက်ထဲမှကျောင်းသားကတ်ကို သူမ၏သူငယ်ချင်း
ထံကမ်းပေးပြီး သူမကိုကြည့်မိပြန်သည်။ သူမအတော်လှသည်။ အခဲကြေနိုင်
သေးဟန်မတူသော သူမက ကောင်းခန့်မှူးကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး

“ဘာကြည့်တာလဲ”

ဟုဆက်လက်ရန်ထောင်လေရာ ကောင်းခန့်မှူးလည်းရေရှည်အကျိုး
ကိုမျှော်ကိုးကာ မျက်နှာကိုအချိုသာဆုံးပြုံးလျှက်

“အဟဲ”

ဟုရယ်ပြသည်ကို သူမနှင့်တကွ သူမ၏သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
ကပါ လိုလားလက်ခံလိုဟန် အလျဉ်းမရှိဘဲ

“ဘာ အဟဲ လဲ”

ဟုခက်ထန်စွာ တုံ့ပြန်လေရာ ကောင်းခန့်မှူးဇက်ကလေးပုသွား
ပြီး နိုင်လင်းကိုလှည့်ကြည့်သည်။ နိုင်လင်းလည်းပြောရဲဆိုနဲ့ဖြစ်ဖို့ ယခုမှ
အားမွေးနိုင်သကဲ့သို့သော လေသံဖြင့် စကားဝိုင်းထဲဝင်လာ၏။

“ဪ... ဒါ ဒါက ဒီလိုပါ ... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနာမည်က
ကောင်းခန့်မှူးတဲ့”

“ရှုပ်ရှုပ်ယုတ်ယုတ် ... အဲဒီနာမည်သိတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”
သူမဘော်ဒါတစ်ယောက်ကဘုဝင်တောသဖြင့် နိုင်လင်းဘာဆက်
ပြောရမှန်းမသိသောမျက်နှာဖြင့်

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော့်နာမည်က နိုင်လင်း”

“သေလိုက်ပါလား”

“အန်”

နိုင်လင်း အရေးမလှသည်နှင့် ကောင်းခန့်မှူးကိုကြည့်၏။ ထိုစဉ်မှာ
ပင် မချောတို့ထံမှတိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရေးစကားများ ဟန်ချက်ညီညီထွက်ပေါ်
လာကြ၏။

“ဟွန်း... တို့သူငယ်ချင်း ဖြူဖြူချောချောလေးကိုများပြောရက်
လိုက်တာ အံ့ပါရဲ့”

“အေးလေ ယောက်ျားတွေတန်မဲ့ ... ဟင်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ရော
သတိထားမိရဲ့လားမသိဘူး ... ဟဲ့ ရည်မွန် ... ဒီတစ်ယောက်ကိုကြည့်ကြည့်
စမ်း ... ငှက်တုပ်ကွေးမိလို့ ကတ္တရာလမ်းပေါ်ပြုတ်ကျပြီး နှုတ်သီးကျိုးသေနေ
တဲ့ တောကျိုးကန်းရုပ်နဲ့”

“ဟင်”

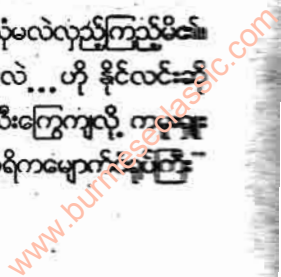
နိုင်လင်း ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ်ယောင်ပြီး စမ်းကြည့်မိ၏။

“ဟုတ်ပါ နှင်းမိုးရယ် ... ဟွန်း နောက်တစ်ယောက်ကျတော့
လည်း ကြည့်ပါဦး ... မျောက်လွဲကျော် မိကျောင်းအကိုက်ခံရတဲ့ရုပ်”

“ဟင်”

ကောင်းခန့်မှူး ကိုယ့်နောက်ကျောကိုယ် မလုံမလဲလှည့်ကြည့်မိ၏။

“အို ... နင်တို့ကလည်း ဒါဘာဟုတ်သေးလဲ... ဟို နိုင်လင်းဆို
တဲ့ အူကြောင်ကျားကိုကြည့်ပါလား ... ခေါင်းပေါ်အုန်းသီးကြွေကျလို့ ကရုဏာ
ထိုးထွက်ပြေးရာက သိုးကားတိုက်မိပြီး ဂန့်သွားတဲ့ အာဖရိကမျောက်နို့ပုံကြီး”

ကိုယ်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

“ဟင်”

“ဟယ် ... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ... ခစ် ခစ် ခစ်”

သူငယ်ချင်းများနှင့် အလိုတူအလိုပါ ဝင်ရောက်ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်လိုက်သော အချောအလှလေး မနောမြတ်စကားကြောင့် နိုင်လင်းခန္ဓာကိုယ် နောက်သို့တစ်ချက်ယိုင်သွားရသည်။

“ဘာပဲပြောပြောနိုင်လင်းနဲ့စာရင် ကောင်းခန့်မှူးဆိုတဲ့လူကမှ နည်းနည်းတော်သေးတယ်”

ဘာပဲပြောပြော သည်လောက်စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်သည့်ကြားက မိမိ၏ရုပ်ရည်ချောမောမှုကို သူမအသိအမှတ်ပြုဖော်ရသားပဲဟူသော အတွေးဖြင့် ကောင်းခန့်မှူး ကျေနပ်ပီတိဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော်

“ဓာတ်တိုင်ပေါ်တက်ပြီး ဓာတ်ကြိုးတက်ခိုးပြတ်ရင်း ဓာတ်လိုက်နေတုန်းမိုးကြိုးပစ်ခံရလို့ မဆလားဖျော်စက်ထဲဖောက်ထိုးပြုတ်ကျပြီး လမ်းကြိုတစ်စက် ကြိတ်ခံထားရတဲ့ရုပ်”

ဆိုသော နောက်ဆက်တွဲစကားကြောင့် ကျောချမ်းကြက်သီးထပြီး ဆံပင်တွေ ထောင်သွားရသည်။ သည်နေရာမှာ သည်အတိုင်းဆက်ရပ်နေလျှင် သည့်ထက်အဖြစ်ဆိုးသော ရုပ်ရည်မျိုးတွေထွက်ပေါ်လာနိုင်ကောင်းသော ကံကြမ္မာကိုခိပ်မိကြသည်မို့ ကောင်းခန့်မှူးနှင့်နိုင်လင်းတို့နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်နေစရာမလိုဘဲ တစ်သဘောတည်းဆောင်ကာ

“ဟို ... ဟိုလေ လူကို အဲလောက်ကြီးမြှောက်ပြောနေတာ မနေတတ်တော့လို့ သွားတော့မယ်နော် ... အဟဲ”

ဟူ၍အရှူးဇာတ်ခင်းပြီး သူမတို့ရှေ့မှ ခြေကုန်သုတ်ကြရလေသည်။ မနောမြတ်ဆိုသောသူမကတော့ အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်ပီပီ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့်အတူ မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးလျှက်ကျန်ရစ်ခဲ့မည်ထင်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ချစ်ဖွယ်ကောင်းသော ဝင်းယဉ်သူလေး၏ ဟိုနာကလေးကတော့ ကောင်းခန့်မှူးသွားလေရာအရပ်ကို ကြိုရောက်နှင့်ဝတ်သည်ကတော့ မဆန်းဟုသာ ဆိုချင်တော့သည်။

အို ... မနောမြတ်ဆိုသော သူမ။

နင်ဟာ လူယောင်ဆောင်ထားတဲ့ နတ်သမီးတစ်ပါးလား။ လူသား
စင်စစ်ပေလား။ ငါသိချင်စမ်းပါဘိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ... ငါ့ရင်ခုန်သံကို ဘယ်သောအခါမှ ရပ်တန့်
၍ မရအောင်နင်ပြုစားခဲ့ချေပြီမို့ ငါ့ရင်ခုန်သံနှင့်ပတ်သက်လေသမျှ ကိစ္စအဝဝ
သည် နင့်တာဝန်သာဖြစ်ချေတော့သည်။

“ ၂ ”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား”

အထိနာခဲ့လေသမျှနိုင်လင်းပြန်ဖောက်သည်ချတာကို နားထောင်ပြီး ကျော်စေတို့အုပ်စု အားမနာတမ်းရယ်မောကြလေသည့်အတွက် ကောင်းခန့်မှု လည်းမတတ်သာဘဲရှောယောင်လိုက်ရယ်နေရသည်။ သို့သော်မခိုသွားဖြိုမှုသာ ဖြစ်သည်ကို ကိုယ်တိုင်ပဲအသိဆုံးဖြစ်သည်။ ရယ်သံများမဆုံးခင်ကျော်စေတ

“အေးကွ... ငါက ငါတို့အဖွဲ့ထဲမှာ ကောင်းခန့်မှူးကိုရုပ်အဖြောင့် ဆုံးဆိုပြီး အမှတ်အပြည့်ပေးထားတာ ... အခု မနောမြတ်တို့အုပ်စုနဲ့တွေ့မှ အရှိကိုအရှိအတိုင်း မြင်မိတော့တယ်... ဘာတဲ့... မျောက်လွှဲကျော် မိ ကျောင်းအကိုက်ခံရတဲ့ရုပ် ဟုတ်လား ... ဟား ဟား”

ဟူ၍စကားစ ဆက်ထောက်ပေးလေရာ အားလုံးပွဲကျပြီးရယ် မောကြ ရပြန်သည်။

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”

အားလုံး ရယ်လို့ကောင်းကုန်းမှာပင် အောင်သီက ရယ်ရှိန်မသတ် နိုင်သေးသော လေသံဖြင့်

“အို ... ကောင်းခန့်မှူးတို့ ဥပဓိရုပ်ကောင်းပုံများ ဒီထက်တောင် ခိုသေး ... ဓာတ်တိုင်ပေါ် ဓာတ်ကြိုးတက်ခိုးဖြတ်ရင်း ဓာတ်လိုက်နေတုန်း ခိုကြိုးပါ အပစ်ခံလိုက်ရသေးဆိုတော့ ဝါး ဟား ဟား”

ဟူ၍စကားမဆက်နိုင်ဘဲ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပြောပြီး ရယ်မောလေရာ နေဦးက

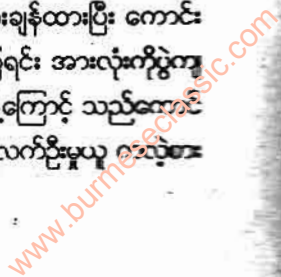
“ဪ... မင်းကလည်း ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကိုချီးမွမ်းရင်လည်းစကား ဆုံးအောင်ပြောပြီး ချီးမွမ်းမှပေါ့ကွ... ဓာတ်လိုက်ပြီး မိုးကြိုးပစ်ခံရရုံနဲ့ မပြီး သေးဘူး... မဆလာဖျော်စက်ထဲပြုတ်ကျပြီး လမ်းကြိတ်စက်နဲ့ အဆစ်အကြိတ် ခံလိုက်ရသေးဆိုတော့ ဒီကောင်ရုပ်ဘယ်လောက်တောင် ဖြောင့်သွားသလဲဆို ရင် ယပ်တောင်ထက်တောင် ပြားချပ်ပြီး ဖြောင့်သွားသေးသဗျာ”

ဟုဖြည့်စွက်ပြောဆိုပြီး ဟာသဖောက်ရာ အားလုံးရယ်သက်ရှည် ကြပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါကွာ ဟုတ်ပါ... တန်းကနဲနေအောင် မြင်ယောင်မိပါ ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား”

ပါးစပ်မပိတ်တမ်း တဟားဟားရယ်နေသော သူငယ်ချင်းများကို ကြည့်ပြီး ကောင်းခန့်မှူးမခံချိမခံသာဖြစ်လာရကာ နိုင်လင်းကိုဖျတ်ကနဲ ထည့်ကြည့်မိသည်။ နိုင်လင်းသည်ကား မနောမြတ်တို့အုပ်စုနှိပ်ကွပ်ခြင်း ခံရသည့်အထဲ သူ မပါသည့်အတိုင်း အခြားသူများနှင့်လိုက်လံရောနှော ရယ်မောနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သူခံရသည့်ကဒ်များချန်ထားပြီး ကောင်း ခန့်မှူးခံရသည့် ဇာတ်ကွက်များကိုသာရွေးချယ်ပြောပြရင်း အားလုံးကိုပွဲကွ ခေသူ နိုင်လင်းကို ကောင်းခန့်မှူးတင်းသွားရသည်။ ထို့ကြောင့် သည်ကောင် ထွေ မိမိကိုလှောင်ပြောင်စကားဆက်ပြီး မပြောလာခင်လက်ဦးမှုယူ ဝသည့်အား ခေသောအားဖြင့်

ကိုယ်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

“ဟွန်း ... မင်းတို့က ငါခံရတာပဲကြားပြီး ရယ်နေကြတယ် ..
ဟိုကောင်သေချင်းဆိုး နိုင်လင်းမရှုမလှခံရတာကျတော့ မင်းတို့သိမှ မသိဘဲ
ကိုးကွ”

ဟုစကားကြောင်းပေးလိုက်သည်နှင့် အားလုံး၏အကြည့်များ
ကောင်းခန့်မှူးထံ ရပြုကျလာလျက်

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

ဟူ၍သိလိုစိတ်ပြင်းပြသည်ကို ဖော်ပြကြသည်။ နိုင်လင်းဇက်ကလေး
ပုသွားသည်။ ကောင်းခန့်မှူး ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြပြီးမှ နိုင်လင်းအားနှိပ်
ကွပ်ရေးစကားဆို၏။

“မင်းတို့နှယ် ... ဟိုက သူ့ရုပ်ရည်ကိုကြည့်ပြီး ဘာပြောတယ်မှတ်
လဲ ... ငှက်တုပ်ကွေးမိလို့ ကတ္တရာလမ်းပြုတ်ကျပြီး နှုတ်သီးကျိုသေနေတဲ့
တောကိစ္စကန်းရှပ်တဲ့လေကွာ”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”

ဂန္ထဝင်ဆိုင်လေးထဲတွင်ရယ်သံများ အုန်းကန်ပွက်ညံသွားပြန်သည်။

“ဪ... ဒါကတော့ သူတို့ပြောမှမဟုတ်ပါဘူး ... ငါတို့လည်းဒီ
ကောင့်ရုပ်ရည် ဒီပုံပေါက်နေတယ်ဆိုတာ အစောကြီးကတည်းကသိပြီး
သားပါ”

“အေးကွ ... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ ... ဟား ဟား ဟား”

ရယ်ကောင်းတုန်း ဟာသဝင်ဖောက်လိုက်သောအောင်သီစကား
ကြောင့် အားလုံးရယ်လက်စမကုန်နိုင်ဘဲဖြစ်ကြရပြန်သည်။ မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့
သွားသော နိုင်လင်းကိုကြည့်ပြီး ကောင်းခန့်မှူးဆက်နှက်ပြန်၏။

“နေဦးကွ... ရှိသေးတယ် ... ဒီကောင့်ရုပ်က ခေါင်းပေါ်အုန်းသီး
ကြွေကျလို့ ကမူးရှူးထိုးထွက်ပြေးရာကချီးကားတိုက်မိပြီးဂန့်သွားတဲ့ အားလုံးက
မျောက်ဝံ့ရုပ်တဲ့”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”

ရယ်မောခြင်းနှင့်မိတ်ဖွဲ့ထားဟန်တူသော စကားဝိုင်းလေး ရယ်

သံတွေ မဆိတ်သုဉ်းစေလိုသောဆန္ဒဖြင့် နေဦးက

“အေးကွ... ဒါကြောင့် ဒီကောင်ရုပ်ကြည့်ရတာ နံပါတယ်လို့ ထင်နေတာ ... လက်စသတ်တော့ ချီးကားတိုက်ခံထားရလို့ကိုး”

ဟုပြောဆိုလေရာ ရယ်သံတွေ ဆတိုးသွားရသည်။

“အေးကွ ... ဖြစ်နိုင်တယ် ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား”

နိုင်လင်း ပိဿလေးနှင့်ခေါင်းထုခံလိုက်ရသော ငါးခုတစ်ကောင်လို ဖြစ်သွားရသည်။ ခံရသူချင်းအတူတူ မိမိကိုသုံးစားလို့မရအောင် နှိမ်ချွတ်နေသော ကောင်းခန့်မှူးကို နိုင်လင်းဘုန်းရှိုးလိုက်ပြီးနောက် စကားကိုဆက်၏။

“ဟွန်း... ဒီကောင်က မနောမြတ်ရဲ့ကျောင်းသားကတ်ကိုင်ပြီး နောက်မကြည့်ဘဲ ရှေ့မှာပြောချင်ရာစွတ်ရွတ်ပြောနေတုန်း အနားမှာ ဘယ်တုန်းကတည်းကရောက်နေမှန်းမသိတဲ့ မနောမြတ်တို့အဖွဲ့ ဒေါသုပန်ထပြီး ဒီကောင်ကို လက်ပစ်ဗုံးနဲ့ပိုင်းထုတာ... အဲ .. နေရင်းထိုင်ရင်း မဆီမဆိုင် ငါပါအဆစ်တွယ်ခံလိုက်ရတာ ... ဒီကောင်အသုံးမကျလို့ပေါ့ကွ”

မြားဦးက မိမိဘက်ပြန်လှည့်လာပြီမှန်း ကောင်းခန့်မှူးနားလည်လိုက်သည့်အတွက် ကြိုတင်ကာကွယ်သောအားဖြင့် စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းရန်ပြင်ဆင်လိုက်စဉ်မှာပင် သည်ဇာတ်လမ်း၏အဓိကဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ မနောမြတ်ကို ဂန္ထဝင်ဆိုင်နှင့်ကပ်လျက်တည်ရှိရာ Non Stop ဆိုင်တွင် သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ အအေးထိုင်သောက်နေသည်ကို အမှတ်မထင်တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ ရင်ခုန်သံတွေမြန်သွားရသလို နှုတ်ဖျားမှလည်း

“ဟင် ... မနောမြတ်”

ဟူ၍ လွှတ်ခနဲရေရွတ်မိလိုက်သည်။ မနောမြတ်ဆိုသောအသံကို ကြားရသည်နှင့် ကျော်စေတို့အားလုံးလည်း

“ဟင် ... ဘယ်မှာလဲ အမဲနပ် ... အဲလေ မနောမြတ်”

ဟု သံမြိုင်ရွတ်ဆိုပြီး ကောင်းခန့်မှူး စိတ်လှုပ်ရှားစွာကြည့်နေရာ Non Stop ဆိုင်အတွင်း ပြူးပြုလှမ်းကြည့်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်”

“ဟိုမှာလေကွာ... ကောင်မလေးလေးယောက်ထိုင်နေတာတွေ...
တယ်မဟုတ်လား... အဲဒီထဲက ဆံပင်ရှည်ရှည်အသားဖြူဖြူလေးနဲ့... အဲ
...အခု ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ စကားပြောနေတဲ့ တစ်ယောက်ကိုပြောတာ”

နိုင်လင်း မသိမသာ လက်ညှိုးညွှန်ပြရာသို့ကြည့်ပြီး အားလုံးလည်း
ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်ကုန်ကြလျက်

“အားပါး ... လှလိုက်တာ ရက်ရက်စက်စက်ပဲ”

“ဟုတ်ပါကွာ ... တော်ရုံမင်းသမီးလောက်တော့ သနားတယ်ပဲ”

“ကောင်းခန့်မှူးတို့များ ဒီလို ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်အလှရှင်လေးကိုမှ
သူ့အမျိုးအဆွေတွေဖြစ်တဲ့ မယ်ကုဝဏ်တို့ အီးတီတို့နဲ့နှိုင်းရတယ်လို့ ရိုင်း
ပါပေ့ကွာ”

ဟူ၍ အသီးသီး အသက အသက မနောမြတ်အလှဋီကာ ဖွဲ့ကုန်
ကြလေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မနောမြတ်တို့လည်း ကျသင့်ငွေရှင်းပေးပြီး
နေရာမှထလေရာ ကောင်းခန့်မှူးရင်ထဲ ဟာတာတာဖြစ်သွားရသည်။

“ဟား... ဟိတ်ကောင် ... ကောင်းခန့်မှူး... ခေါ်မကြား အော်
မကြားနဲ့ အကောင်းပကတိကြီးကနေ ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ”

“ကေန္တ ... မတည့်တဲ့အစာတွေစားမိလို့ အစာအဆိပ်သင့်ပြီး
ငုတ်တုတ်ကြီး အသက်ထွက်သွားတာပဲဖြစ်ရမယ်”

“အေးကွ... မျက်တောင်လည်းမခတ်၊ အသက်လည်းမရှူနဲ့ ..
နာရေးကူညီမှုအသင်းကိုဖုန်းဆက်ပြီး အလောင်းကို မြန်မြန်ဖိသဂြိုဟ်စက်ထဲ
ပို့ခိုင်းမှဖြစ်မယ်”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောဆိုပြီး ‘ဝါး’ကနဲ့ ရယ်မောလိုက်ကြသော
သူငယ်ချင်းများ၏အသံကြားမှ မနောမြတ်ကို မြင်ကွင်းမှပျောက်ဆုံးသည်အထိ
ငေးရီကြည့်မိနေသော ကောင်းခန့်မှူးလည်းဖျတ်ကနဲသတိပြန်ကပ်လဲရသည်။
ဒါတောင် အစွဲမကျွတ်သေးဘဲ

“လှလိုက်တာ မနောမြတ်ရယ်”

ဟူ၍ရင်တွင်းစကားကို နှုတ်ဖျားပေါ်တင်ဖြစ်အောင် တင်လိုက်မိလေရာ သူငယ်ချင်းများတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်ပွဲကွဲကွဲလေသည်။ ထို့နောက် ကျော်ဇောက

“စိတ်လျော့ ဒကာ ... စိတ်လျော့ ... ဒီဘဝမှာ ဒီသူငယ်မနဲ့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး”

ဟုပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာပေးဖြင့် အားပေးစကားဆိုသကဲ့သို့ အောင်သိကာလည်း

“ဟင် ... ဟိုက သူ့ကိုရစရာမရှိအောင်ပြောထားလို့ ဒီလောက်စိတ်နာနေတဲ့ဟာကို အမှတ်မရှိတဲ့လူလိုက်တာမနောမြတ်ရယ်လို့လုပ်နေသေးတယ် ဒီတစ်ခါဆို သူကမင်းကို လမ်းကြိုတံစက်နဲ့တင် မကဘူး ... ကွန်တိန်နာကား ဆယ်စီးလောက်နဲ့ အပေါ်ကထပ်ဖိခိုင်းထားဦးမှာ သဘောပေါက်”

ဟုဖေးဖေးမမပြောဆိုပေးလေရာ ကျန်သူများအားလုံးဝိုင်းရယ်ကြ၏။ မရယ်နိုင်သူကတော့ ကောင်းခန့်မှူးသာဖြစ်ချေသည်။ ရင်ထဲမှာခံစားနေရသမျှကို သူငယ်ချင်းများရှေ့မှာဖွင့်ဟဝန်ခံပါမှ နေသာထိုင်သာရှိတော့မည့် အရေးမို့ ကောင်းခန့်မှူးလည်း ရှက်ရွံ့မနေအားတော့ဘဲ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ငါတော့ မနောမြတ်ကိုချစ်မိနေပြီ”

ဟု အတိအလင်းကြေညာလိုက်လေရာ သူငယ်ချင်းများ ကိုယ်စီမျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ အားလုံးထဲမှ သတိရှိဟန်တူသော ဝဏ္ဏက

“မင်းတကယ်ပြောနေတာလား ကောင်းခန့်မှူး”

ဟု မယုံနိုင်သလိုမေးသည်ကို ကောင်းခန့်မှူး ခေါင်းညိတ်ပြုလျက်

“ဒါမျိုးက နောက်ပြောင်ပြောစရာမှမဟုတ်တာ ... မင်းတို့မသိဘူး ငါ သူ့ကို မြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်ကစပြီး သူ့မျက်နှာလေးပဲ စက္ကန့်မလပ်မြင် ယောင်မိနေတာ ... သေချာတယ် ... သူ့ကို ငါတကယ်ချစ်နေမိပြီဆိုတာ”

ဟု ရင်ထဲအရှိအတိုင်းဖွင့်မိလေသည်။ နိုင်လင်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပြုရင်း

“ဪ ... ရောဂါ အတော်ရင့်နေမှပဲကိုး”

ကိုယ်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ဟု ရေရွတ်ပြီးနောက် တစ်ဆက်တည်းမှာပင်

“ဒါပေမဲ့... မင်းနဲ့ မနောမြတ်နဲ့ကတွေ့တွေ့ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်း ဆိုသလိုဖြစ်ခဲ့ကြတော့ ... သူ့ဘက်က မင်းအချစ်ကိုလက်ခံဖို့နေနေသာသာ စကားပြောခွင့်ပေးဖို့တောင် မလွယ်လောက်ဘူးထင်တယ်နော်”

ဟူ၍ ချိန်ဆတွေးတောမိဟန်ဖြင့်ပြောလေ၏။ နိုင်လင်းစကားကို နေဦးက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံရင်း

“သေချာတာပေါ့ကွာ... မင်းတို့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စက သာမန်အားဖြင့် ကြည့်ရင် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားချင်း ဒီလိုပဲတွေ့ဆုံ ဘုဘောက်ကျတာ ဘာမှမဆန်းဘူး... ပျော်ဖို့တောင်ကောင်းသေးတယ်... အဲ... ဒါပေမဲ့ မင်း ပြီးပြီးရောမဟုတ်ဘဲ တစ်ဆင့်တက်လို့ ဇာတ်လမ်းဆက်ချင်လာတဲ့အခါ အဓိကပြဿနာဖြစ်လာပြီ... သူ့ဘက်က မင်းကို အထင်အမြင်သေးပြီးမုန်း တီးမနေဘူးလို့ ပြောလို့မရဘူးနော်”

ဟု စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမ္မာမကင်းသောလေသံဖြင့် သတိပေးစကားဆို၏။ သူတို့စကားနားထောင်ပြီး ကောင်းခန့်မှူးအသက်ရှူကွပ်ချင်သလိုလိုဖြစ်လာရ သည့်အထဲ

“ဟုတ်တယ်ကွ... မိန်းကလေးတွေရဲ့ပင်ကိုယ်ဗီဇက သူတို့သာ ကွယ်ရာမှာ သူများအတင်းပြောချင်ပြောမယ်... အဲ... ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ကွယ်ရာအတင်းပြောတတ်တဲ့ လူမျိုးကျတော့ သူတို့က ချဉ်တူးနေအောင် အထင်သေးတတ်ကြတယ်”

ဆိုသောကျော်ဇောစကားက မျက်နှာကိုပလတ်စတစ်အိတ်တစ်အိတ် စွပ်ထားသလို အသက်ရှူရခက်စေသည်။

မနောမြတ်ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး မိမိပြောခဲ့သည်မှာ ရယ်ရပြီးရော လျှောက်ပြောခြင်းသာဖြစ်ပြီး ကွယ်ရာအတင်းပြောခြင်းမဟုတ်ပါကြောင်း ကောင်းခန့်မှူးရှင်းလင်းမည်ကြံရရှိသေးသည်။ ဖြည့်စွက်ပြောဆိုလိုက်သော နေဦးစကားကြောင့် လည်ပင်းထပ်ညှစ်ခံရသကဲ့သို့ မရှူနိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ် သွားရသည်။

“ဪ... မင်းကလည်း... မိန်းမတွေက အတင်းပြောတတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေကို အထင်သေးတယ်ဆိုတာက ဘာဟုတ်သေးလဲ... သူတို့ လှည့်မကြည့်ချင်လောက်အောင် ပိုးစိုးပက်စက်အထင်သေးတဲ့လူစားမျိုးရှိသေး တယ်... အဲဒီလူစားမျိုးကတော့ တစ်ဖက်သားရဲ့အားနည်းချက်ကို နှိပ်ချလှောင် ပြောင်တတ်တဲ့ လူစားမျိုးပဲကွ့.”

“ဂိန့်”

ကောင်းခန့်မှူး လောက်စာမှန်သောခွေးတစ်ကောင်လိုသာ နာနာ ကျင်ကျင် အော်ဟစ်ညည်းတွားပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။ သူတို့ပြောပုံအရ ကောင်းကွက်ကလေးတစ်ကွက်မျှပင် ယောင်လို့မရှိတဲ့ အထင်သေး နှာခေါင်းရှုံ့ စရာ တင်းကျပ်ပြည့်နက်နေသောမိမိတို့အဖို့ မည်သို့သောမျက်နှာဖြင့် မနော မြတ်ရှေ့သို့သွားဝံ့တော့မည်နည်း။ ကောင်းခန့်မှူး မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့သော ရောဂါသည်တစ်ယောက်လို စိတ်ဓာတ်ချိုးချိုးကျသွားရသည်။ မနက်ဖြန်၊ သန်ဘက်ခါပဲ သေရတော့မတတ် မျက်နှာလေးငယ်နေရှာသော ကောင်း ခန့်မှူးကိုကြည့်ပြီး ကရုဏာသက်မိဟန်ဖြင့် ဝဏ္ဏက

“မင်းတို့ကလည်း... ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ဒီလောက်ကြီး အားပေးစကားတွေလျှောက်ပြောမနေကြပါနဲ့ ... သူ့ခမျာ မင်းတို့အပြော နဲ့ပဲ အသက်တောင်မှန်အောင်မရှူနိုင်တော့ဘူး”

ဟူ၍ အားလုံးကို လှမ်းဟန်လိုက်ပြီးနောက် ကောင်းခန့်မှူးဘက် လှည့်ကြည့်ကာ စကားကိုဆက်၏။

“ကောင်းခန့်မှူး ... မင်းတကာယ်ပဲ မနောမြတ်ကိုချစ်နေပြီလား”

ကောင်းခန့်မှူး နားရင်းထရိုက်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင် သနားကမားမျက်နှာလေးဖြင့် ခေါင်းသွက်သွက်ညိတ်ပြ၏။

“အေး... ဒါဆို ... အင်း... မိန်းမတွေရဲ့ စိတ်သဘောနဲ့ပတ်သက် ပြီး ဒီကောင်တွေ ပြောတာကလည်း ဟုတ်သင့်သလောက်တော့ ဟုတ်သယ်ကွ ဒါကြောင့်မနောမြတ်အချစ်ကိုရဖို့ မကြိုးစားခင် မင်းအရင်ဆုံးကြိုးစားချာတာ မနောမြတ် မင်းအပေါ်မှာရှိတဲ့ အထင်အမြင်လွဲမှားမှုနဲ့အဖုအထစ်တွေဖြေ

ကိုယ်ရဲ့ တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

လော့သွားဖို့ပဲကွ... အေး... ဒီကိစ္စကို မင်းစွမ်းဆောင်နိုင်ပြီဆိုရင်တော့
မနောမြတ်အချစ်ကို မင်းရဖို့လည်းမဝေးတော့ဘူးလို့ပြောလို့ရပြီပေါ့ကွာ”

“အင်း... ဟုတ်... ဟုတ်ရဲ့လား”

ဝဏ္ဏ၏အကြံပေးစကားကြောင့် ကောင်းခန့်မှူးစိတ်သက်သာရာရ
ပြီး ပျော်သလိုလိုဖြစ်လာရသည်။ ကျန်သူငယ်ချင်းများကလည်း ကောင်းခန့်မှူး
အတွက် ဝဏ္ဏ၏အကြံပေးချက်ကို တစ်ခဲနက်ထောက်ခံကြသဖြင့် ကောင်းခန့်
မှူး တက်ကြွသည်ထက်တက်ကြွလာရသည်။ သို့သော် ဘယ်ကဘယ်လိုစ
ရမည်မှန်းမစဉ်းစားတတ်၍ ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ပြီး

“အေး... မင်းတို့ပြောတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ... ဒါပေမဲ့ သူငါ့ကိုအထင်
အမြင်လွှဲပြီး စိတ်ခုနေတာ ပြောသွားအောင် ငါ့... ငါက ... ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

ဟူ၍ အားကိုးတကြီးအကူအညီတောင်းမိလေရာ သူငယ်ချင်းများက

“ဟ... ဒါတောင်မသိဘူးလား... သွားတောင်းပန်ရမှာပေါ့ငှားရဲ့”

ဟူ၍ သံပြိုင်ဟစ်ကြလေသည့်အတွက် ကောင်းခန့်မှူးလည်း အရှက်
ပြေ ရယ်ပြလိုက်ရလေသည်။

ကဲ ... မပြောဘူးလား။ ကိုယ်ဟာ ငတုံးတစ်ယောက်ပါ။

ဘဝမှာ သည်တစ်ခါသာ အချစ်နှင့်နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ဆုံဖူးသူမို့
အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင်ပါပဲ။

ရင်ခွင်အရိုင်းလေး အလိုက်ကမ်းဆိုးနားမလည်စွာ တံခါးဖွင့်လို့
ဝင်ခဲ့မိရင်လည်း အချစ်ရဲ့မျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး ခွင့်လွှတ်ကြည့်ဖြူ
ပေးပါ။ လူယောင်ဆောင်ထားသော နတ်သမီးလေး မနောမြတ်ရယ်။

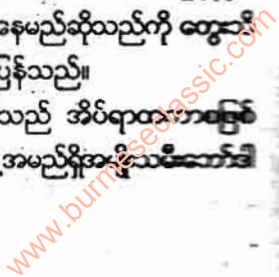
အလှူဂုဏ်မောက်လို့ မာနတွေပိုးလောက်ကြီးနေလည်း ဟောသည့်
အဖြူထည်သမားတစ်ယောက်ကိုတော့ ခြွင်းချက်ထားပြီး လက်ကမ်းပေးပါ။
တစ်သက်မှာတစ်ခါလောက်တော့ ချစ်ဖူးချင်လို့ရယ် ...။

www.burmeseclassic.com

သည်ကနေ့ ကောင်းခန့်မှူးဝီရိယကောင်းစွာ ကျောင်းသို့စောစော စီးစီးရောက်ရှိလာသည်။ အကြောင်းကတော့ မနောမြတ်ကိုကျေနပ်အောင် ထပ်တောင်းပန်ပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးယူဖို့ပဲဖြစ်တယ်။

ကျောင်းတက်ချိန်က အတန်ငယ်လိုသေးသည့်အတွက် မနောမြတ်လည်း ယခုမှ ရေမိုးချိုးဖိလိမ်းပြင်ဆင်တုန်း ရှိပေဦးမည်။ အဲသလို မဟုတ်ဘဲ အအိပ်မက်သူဖြစ်ပါက အိပ်ရာပေါ်မှာ ကွေးလို့ကောင်းဆဲရှိပေဦးမည်။ ကျောင်းတက်ချိန်နီးပါမှ အိပ်မှုနံ့စွဲများနှင့် အိပ်ရာမှလူးလဲထပြီး ရေမိုးချိုးဖိလိမ်းပြင်ဆင်ဖို့ ပျာယီးပျာယာလုပ်ဆောင်နေမည့် မနောမြတ်၏ပုံရိပ်ကို မြင်ယောင်တွေ့မိရင်း ကောင်းခန့်မှူးပြုံးချင်သလိုလိုဖြစ်လာရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မနောမြတ်ဆိုသော လူယောင်ဆောင်ထားသည့် နတ်သမီးလေး၏အိပ်မှုနံ့စွဲများ မျက်နှာလေးသည်လည်း ချစ်ဖို့ကောင်းမြဲကောင်းနေမည်ဆိုသည်ကို တွေ့သလိုလို သိလိုက်ရသည့်အတွက် ရင်ခုန်သံက မြန်လာပြန်သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ အလှဆုံးအချိန်သည် အိပ်ရာထဲမှာစဖြစ်သည်ဟု ကြားဖူးနားဝရှိလေသည်မို့ ပိတောက်ရနံ့အမည်ရှိအဖို့သမီးဘက်သို့

တိုက်ရဲ့ တန်ခိုးရှင်မလေး ထုဆစ်တဲ့ ကောင်းကင်

ဆောင်သို့ သွားပြီး မနောမြတ်အိပ်ရာထချိန်ကို စောင့်ပြီး ချောင်းကြည့်ရရင် ကောင်းလေမည်လားဟု ကောင်းခန့်မှန်းစိတ်ကူးမိလိုက်သည်။ သို့သော် စိတ်ကူး ဖြစ်ယောင်ချက်အရ မနောမြတ်တစ်ယောက် ထဘီမနိုင်၊ ဘာမနိုင်နှင့် ဆံပင် တွေကဖွာလန်ပြီး သွားရည်တွေကစီးကျ မျက်ခွေးက အထပ်ထပ်၊ ဟောက်သံ တခေါခေါပေးကာ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးလျက် မြင်မကောင်းရှုမကောင်း အိပ်ပျော်နေသည်ကိုသာ မြင်တွေ့ရပါက မိမိလည်း အချစ်စိတ်ကုန်ခန်းပြီး လူဝတ်ကြောင်စွန့် တောထွက်သွားနိုင်ကောင်းသည်ဟူသော အတွေးဖြင့် ကောင်းခန့်မှန်း အသက်ရှူကျပ်သွားရသည်။

“အို ... အဲဒီလိုမျိုး မိန်းမယူချင်စိတ်ကုန်ခန်းသွားလောက်အောင် ပုံပျက်ပန်းပျက် ကုလားသေကုလားမော အိပ်တတ်တာမျိုးကတော့ အခြား အဆောင်သူတွေပဲဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မယ် ... မနောမြတ်ကတော့ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသူပီပီ အိပ်တာတောင်ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ အချိုးကျအောင်အိပ်စက် တတ်မယ့် ရုပ်ရည်ကလေး ... နောက်ပြီး အိပ်ရာကနီးထဲတဲ့အခါမှာလည်း အခြားမိန်းမတွေလို တဝါးဝါးသမ်းရင်းထမိစနဲ့မျက်ခွေးဖယ်ရ သွားရည်သုတ် ရနဲ့ ရင်ခုန်သံတွေ ပျောက်ကွယ်သွားအောင် လုပ်စရာလိုတဲ့သူမဟုတ်ဘူး ကပိုကရိုအလှကလေးနဲ့ ချစ်ပြီးရင်း ချစ်ဖို့ကောင်းနေမှာ သေချာတယ်”

ကောင်းခန့်မှန်း ထိုသို့သောဖြေတွေးလေးနှင့် ကိုယ့်ငါးချဉ်ကိုယ်ချဉ် လိုက်ရသည့်အခါမှ နေသာထိုင်သာရှိသွားပြီး ဗိုက်ကဆာလာရသည်။ ထို့ကြောင့် နီးစပ်ရာဆိုင်သို့ဝင်ပြီး တစ်ခုခုစားရန်ပြင်ဆင်လိုက်၏။ သို့သော် ချက်ချင်းဆိုသလို မနောမြတ်ကိုသတိရမိပြန်သည့်အတွက် နီးစပ်ရာဆိုင်မဝင် တော့ဘဲ မနေ့က မနောမြတ်ထိုင်ခဲ့သည့် Non Stop ဆိုင်ထဲသို့ ခြေလှမ်းလိုက် သည်။ Non Stop ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်သော်လည်း အခြားစားပွဲမှာမထိုင်ဘဲ မနောမြတ်ထိုင်ခဲ့သည့်စားပွဲနှင့်ခုံနေရာကိုရွေးချယ်ပြီး ထိုင်ရသည်။ မနောမြတ် ၏ အငွေအသက်တွေ တိုခတ်လွှမ်းခြုံလာသည်ဟူသော ခံစားချက်က ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိကြည်နူးစေသည်။

“အစ်ကို ... ဘာမှာမလဲ”

ဟု အနားမှာလာရပ်ပြီးမေးသော စားပွဲထိုးလေးကို လှည့်ကြည့်ရင်း
“လောလောဆယ်တော့ လက်ဖက်ရည်ကို ချိုပေါ့လေးပဲလုပ်ပေး

ကွာ”

ဟူ၍တုံ့ပြန်လေရာ စားပွဲထိုးလေးခေါင်းညိတ်ပြီးမှ နားမရှင်းသလို
ဖြစ်သွားရဟန်တူသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... အဲလေ လောလောဆယ်တော့ လက်ဖက်ရည်ကို
ချိုပေါ့လေးပဲ လုပ်ပေးဆိုတော့ နောင်ကျရင်ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှလဲ အစ်ကို”

“ဪ... ဒါကတော့ ငါ့ချစ်သူက လက်ဖက်ရည်ကို ဘယ်လို
ကြိုက်တတ်မှန်း မသိသေးလို့ပြောတာကွ... နောင်ဆို ငါလည်းသူ့ကြိုက်သလို
ပဲ လိုက်ကြိုက်ရတော့မှာမို့ လောလောဆယ်တော့လို့ သုံးနှုန်းရတာပေါ့ကွ”

“ဪ... သဘောပေါက်ပြီ သဘောပေါက်ပြီ”

စားပွဲထိုးလေး နားလည်သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့်ပြုံးလျက် ခေါင်း
တဆတ်ဆတ်ညိတ်၏။

“အေး ... သဘောပေါက်ရင် မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲပါယူခဲ့”

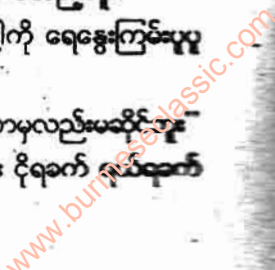
“ဟုတ်ကဲ့ ... အခုချက်ချင်း ရရပါစေမယ်”

“အဲ ... နေဦး... လောလောဆယ်တော့ မုန့်ဟင်းခါးကိုငရုတ်
သီးမုန့်စပ်စပ်လေး ထည့်ခဲ့ဦး... ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို... ရပါ... အဲ လောလောဆယ်တော့ငရုတ်
သီးမုန့်စပ်စပ်လေးထည့်ခဲ့ဆိုတော့... ဪ... ဟုတ်ပြီ လောလောဆယ်
အစ်ကို့ချစ်သူက မုန့်ဟင်းခါးထဲ ငရုတ်သီးမုန့်စပ်စပ်လေးထည့်စားတာကြိုက်၊
မကြိုက်မသိသေးလို့ နောင်အခါကျရင် အစ်ကို့ချစ်သူသဘောအတိုင်း ငရုတ်
သီးမုန့်ထည့်ရင်လည်း ထည့်မယ်... မထည့်ရင်လည်း မထည့်ဘူး”

“အေး ... မင်းမဆိုးဘူး တော်တယ် ... ငါ့ကို ရေခွေးကြမ်းပူပူ
လေးပေးကွာ”

“အဟဲ ... ဒီလောက်တော့ရှိ ... ဟင် ... ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး”
ကောင်းခန့်မှူးစကားကြောင့် စားပွဲထိုးလေး ငိုရခက် ရယ်ရခက်

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

မျက်နှာဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ပြီး ဆိုင်အတွင်းသို့ဝင်သွားသည်။

ကောင်းခန့်မှူးကတော့ မနက်စောစောစီးစီး မရှိသေးသောချစ်သူ အကြောင်း စားပွဲထိုးလေးအား အသားလွတ်ကြားဝါခွင့်ရလိုက်သည့်အတွက် ကျေနပ်သွားရသည်။ သိပ်မကြာခင် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ဟင်းခါးယူပြီး စားပွဲထိုးလေး ပြန်ရောက်လာသည်။

“လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်ဟင်းခါး ရပါပြီ”

“ဪ... အေး အေး”

“ဪ... ဒါနဲ့ လောလောဆယ် ဘာများထပ်မှာဦးမလဲအစ်ကို”

“အင်း... လောလောဆယ်တော့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်၊ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲဆိုလုံလောက်ပါပြီ... နောင်မှ လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်၊ မုန့်ဟင်းခါးနှစ်ပွဲမှာတော့မယ်... ဪ... ကြိုပြောထားရဦးမယ်... နောင် ငါ့ချစ်သူပါလာတဲ့အခါကျရင် ဒီလိုလက်ဖက်ရည်ခွက်၊ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန် အဟောင်းတွေ မချပေးနဲ့ ... အသစ်တွေချပေး သိလား ”

“ခင်ဗျာ ”

တင်စီးပြောလိုက်သော ကောင်းခန့်မှူးစကားကြောင့် စားပွဲထိုးလေး မျက်နှာရှုံ့သွားရပြီး

“သူ့ကိုယ်သူ ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်များ မှတ်နေလို့လားမသိဘူး”

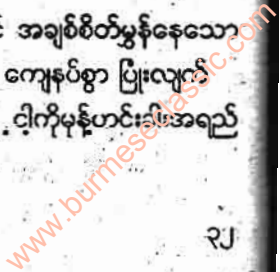
စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ပြောလိုက်ရင်း နှုတ်မှလည်း

“ဪ... စိတ်ချပါခင်ဗျာ... ဆိုင်မှာလုံးဝမသုံးရသေးဘဲသိမ်း

ထားတဲ့ ပန်းကန်ခွက်ယောက် အသစ်စက်စက်တွေကို ချပေးပါမယ်... အဲလက်ဖက်ခြောက်ကျိုတဲ့အိုး၊ မုန့်ဟင်းခါးချက်တဲ့အိုးတွေကအစ အသစ်စက်စက်သုံးပေးပါမယ်ခင်ဗျာ”

ဟုရွဲ့ပြောလိုက်မိသည်။ ဤသည်ကိုပင် အချစ်စိတ်မွန်နေသော ကောင်းခန့်မှူးတစ်ယောက် သဘောမပေါက်နိုင်။ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလျက်

“အေး ... မဆိုးဘူး မင်းတော်တယ် ... ငါ့ကိုမုန့်ဟင်းခါးအရည်လေး လုပ်ပေးစမ်းပါဦး”

ဟူ၍ ပြောနေသောစကားနှင့် မဆီမဆိုင်မှန်ဟင်းခါးဟင်းရှည် အဆစ်တောင်းလေရာ စားပွဲထိုးလေးလည်း

“ဟင် ... ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘူး”

ဟုအသံတိတ်ရေရွတ်ပြီး မှန်ဟင်းခါးဟင်းရှည်ထပ်ဖြည့်ပေးရလေ သည်။

ကောင်းခန့်မှူးစားသောက်ပြီးစီးသည်နှင့် လက်မှနာရီကိုကြည့်သည်။

“အင်း ... ဒီအချိန် သူတို့အဆောင်လမ်းထိပ်က သွားစောင့်နေရင် အတော်လောက်ပဲ”

ဟုရေရွတ်ပြော ပြောပြီးနောက် စားပွဲထိုးလေးကိုလှမ်းခေါ်ကာ ကျ သင့်ငွေရှင်းပေးလိုက်၏။ ကျသင့်ငွေရှင်းပေးတာတောင် ရိုးရိုးမရှင်း။

“လောလောဆယ်တော့ ငါ့တစ်ယောက်စာ စားသောက်ခလောက်ပဲ ယူထားဦးပေါ့ကွာ”

ဟူ၍ မကြာခင်ကျိန်းသေပေါက်ခွံတော့မည့်လေသံဖြင့် ကြားဝါပြော ဆိုပြီးမှ ကျသင့်ငွေရှင်းပေး၏။ သို့သော် ဒီတစ်ခါတော့ စားပွဲထိုးလေးက သံယောင်မလိုက်တော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်လျက်သာနေ၏။ သံယောင်လိုက်မိပါက လိုက်မိတာနဲ့မကာမိအောင်

“အေး... မဆိုးဘူး မင်းတော်တယ်” ဆိုပြီး ပိုက်ဆံမပေးရဘဲ အလကားမှာလိုရသောအရာတွေကို ထပ်မှာနေမှာကြောက်လို့ထင်။ (ဥပမာ သွားကြားထိုးတံ) ဘာပဲပြောပြော ကောင်းခန့်မှူးကတော့ ပျော်လျက်။

ကောင်းခန့်မှူး ပြန်အမ်းငွေကို အကျိအိတ်ကပ်ထဲထည့်ပြီးနောက် မနောမြတ် ယာယီမှီတင်းနေထိုင်လျက်ရှိသည့် ပိတောက်ရနံ့အမျိုးသမီး ဘေးဒါဆောင်တည်ရှိရာနေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းလမ်းထိပ်မှာသွားရပ်စောင့်နေ လိုက်သည်။

ကျောင်းတက်ချိန်နီးပြီမို့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ သွား အလာစိပ်လာသည်ကိုသတိပြုမိသည်။ မနောမြတ်နှင့်တွေ့လျှင် တောင်း ဖန်စကားဆိုရန်အတွက် တစ်ညလုံး လေ့ကျင့်ကျက်မှတ်ထားသမျှ တောင်း

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

တွေကို စာနွေးသလို တစ်ခေါက်ပြန်နွေးလိုက်သည်။ အထစ်အပေါ့မရှိ အဆင်ပြေချောမွေ့လျက်ရှိသည်ကိုတွေ့ရ၍ အားပိုတက်သွားရသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် လှပကျော့ရှင်းပေစွသော မနောမြတ်တစ်ယောက် လိပ်ပြာတစ်ကောင်ခြေသံဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ဒီနီးကနဲတိုးဆောင့်လာသော ရင်ခန့်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ ကောင်းခန့်မှူး ခြေဖျားလက်ဖျားတွေအေးစက်ပြီး ကျောက်ရုပ်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းလုနီးနီးဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်

“ကောင်းခန့်မှူး... မင်းဟာ ရဲရင့်သောသူရဲကောင်းဖြစ်တယ်.. သူရဲကောင်းတွေထဲမှာမှ သူများထက်ထူးတဲ့ မဟာအချစ်သူရဲကောင်းဖြစ်တယ်... မနောမြတ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ကြောက်စရာမဟုတ်ဘူး... လန့်စရာမဟုတ်ဘူး ... ချစ်စရာ... ချစ်စရာ”

ဟူ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအားဆေးထိုးပေးပြီး ကြောက်စိတ်ကိုတောခြောက်မောင်းထုတ်နိုင်ဖို့ အားတင်းရသည်။ ထိုရောအခါခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ သွေးများ ပန်းရောင်မှ အနီရောင်သို့ပြန်လည်ကူးပြောင်းလာသည်။

သတ္တိသွေး စွေးစွေးနီကိုအားကိုးလျက်အနားသို့ရောက်လာသော မနောမြတ်ကို လက်ဦးမှုယူပြီးပြုလိုက်သည်။ သို့သော်တင်းမာခက်ထန်ခက်ပျက်နာနှင့်အတူ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီးကြည့်လိုက်သည့် မနောမြတ်၏မလိုမုန်းထား မျက်ဝန်းတစ်စုံကြောင့် ကောင်းခန့်မှူး၏ရဲရင့်တက်ကြွမှုများ ဖရိုဖရဲပြုလဲကျကွဲကုန်ကြသည်။ မနောမြတ်ကို မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ပြုံးပြသောမျက်နှာပေါ်မှ ရွှေရောင်အပြုံးသည်လည်း ညိုမှောင်သွားလျက် ဘီလူးရှောက်သီးစားမိသည်နှင့်မခြားဖြစ်သွားရသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုလည်း လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်မှာချွေးစေးတွေက ကပ်ငြိလာသည်။

မိမိတားထားသောစည်းကို အောင်မြင်စွာဖြတ်ကျော်သွားနိုင်ပြီဖြစ်သော မနောမြတ်နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း ကောင်းခန့်မှူးဘာဆက်လုပ်လို့လုပ်ရမုန်းမသိ။ ထိုအခိုက်

“မင်း ... ဒီတစ်ခါ ဘာမှမပြောရဲဘဲ နောက်ဆုတ်အရှုံးပေးလိုက်ရ

တာနဲ့တစ်သက်လုံး နောက်ဆုတ်အနားပေးပြီး ဘာမှပြောရဲတော့မှာမဟုတ်ဘူး”
ဟူ၍ ထွက်ပေါ်လာသော သတိပေးခေါင်းလောင်းသံကြောင့် ကောင်း
ခန့်မှူး ရင်ကော့ကာ သတ္တိပြန်မွေးရသည်။ ကျောက်ရှုပ်စက်ကွင်းမိနေသော
မြေနေရာမှခြေထောက်ကိုပြန်ဆွဲနှုတ်ယူပြီး မနောမြတ်နောက်သို့ အပြေးတစ်
ပိုင်းလိုက်ရသည်။

မနောမြတ်နှင့် ရင်ဘောင်တန်းလျှောက်မိသည်နှင့် စကားစနိုင်ရန်
အားထုတ်လိုက်သည်။ သို့သော် အသံက ထွက်မလာဘဲ လည်ချောင်း၌သာ
တစ်ဆိုနေသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို စကားပြောဖို့ရာ ထိုမျှသတ္တိနည်းရကောင်း
လားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအပြစ်တင်ရင်း အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူထုတ်မိသည်။

“ရှူး ...”

အသက်ရှူထုတ်သံက အသက်ရှူထုတ်သံနှင့်မတူဘဲ နွားတစ်ကောင်
နာမူတ်သံနှင့်တူနေသည်ကို ကောင်းခန့်မှူးသတိထားလိုက်မိရင်းရှက်ချင်သလို
လိုဖြစ်သွားရသည်။ ကောင်းခန့်မှူးတစ်ယောက်လုံး နံဘေးမှနေပြီး ထိုမျှ
လောက်လောက်ယက်ခတ်နေသော်လည်း မနောမြတ်ကတော့စိုးစဉ်းမျှအရေး
ထုပ်ဘဲ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ကူခြေရရဆက်လျှောက်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

မိမိကို ခြေထောက်ပေါ်တက်နေသည့် ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်မျှပင်
အရေးမထားဘဲနေနိုင်အားလေသည့်အတွက် မနောမြတ်ကိုကြည့်ပြီး ကောင်း
ခန့်မှူး မခံချင်စိတ်တွေအုံကြွလာရသည်။ ထိုမခံချင်စိတ်သည် အင်အားအဖြစ်
သို့ပြောင်းလဲပြီး နှုတ်ဖျားမှ

“မနောမြတ် ...”

ဟူ၍ ပီပီသသကြီး ခေါ်ဆိုနိုင်ခဲ့လေသည်။ ကောင်းခန့်မှူး အား
ထက်သွားလျက် မနောမြတ်နာမည်ကို ဆက်ခေါ်လိုက်သည်။

“မနောမြတ် ...”

“.....”

“မနောမြတ် ...”

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

“.....”

ကောင်းခန့်မှူးမန်းမူတ်သလို သူမနာမည်ကိုမနားတမ်း တာတွတ် တွတ်ခေါ်နေပါသော်လည်း မနောမြတ်ကတော့ထူးချွန်ဆုရဆွဲအနားမကြား ကျောင်းဆင်းတစ်ယောက်လို ယောင်လို့မျှပင် လှည့်မကြည့်ဘဲနေနိုင်ရက် အားသည်။ ကြာတော့ ဟိုလူကကြည့်၊ ဒီလူကကြည့်နှင့် ကောင်းခန့်မှူး ဘာဆက်လုပ်လို့ လုပ်ရမုန်းမသိအောင် ရှက်စိတ်ကတက်လာရသည်။ သို့သော် သူမ၏အမူအရာသည် ယောက်ျားမာနကိုထိပါးခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကောင်းခန့်မှူး တင်းသွားရသည်။ ထို့ကြောင့် မနောမြတ်နားအပါးသို့ကပ်ပြီး အသံကုန် ဟစ်လိုက်သည်။

“မ ... နော ... မြတ် ...”

မနောမြတ်ကျယ်လောင်သောအသံကြောင့်လန့်ပြီး ဦးခေါင်းတစ်ဖက် သို့စောင်းလိုက်မိလျက် နားကိုလက်တစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်လိုက်၏။ လှမ်းနေသောခြေ လှမ်းကိုလည်း တုံ့ကနဲရပ်လိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဒေါသမျက်နှာဖြင့် ဆတ်ကနဲလှည့်ကြည့်၏။ မနောမြတ်၏ခက်ထန်မာကျောသောအကြည့်ကြောင့် ကောင်းခန့်မှူးလည်းတုန်လှုပ်သွားလျက်ပြောရန်စိထားသောစကားတွေ ကြက် ပျောက်၊ ငှက်ပျောက် ၊ ပျောက်ကုန်ရာ

“ဟို ... ဟို ... မနောမြတ် ... နှင့် ... နှင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ ဟင်”

ဟူ၍ အယောင်ယောင်အမှားမှား ထွက်မိရာ ထွက်မိလေသည်။ မနောမြတ်လည်း နာမည်ခေါ်ပြီးကာမှ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟူ၍ မေးနေ သော ကောင်းခန့်မှူးစကားကြောင့် ကြောင်သွားလျက်

“ဘာရယ် ...”

ဟူ၍ နားမရှင်းသည်ကို ပြန်မေးရသည်။ သို့သော် “ဘာရယ်” ဆိုသောအသံမှာ ဒေါသကြောင့်မာကျောနေသည်ဖြစ်ရကား ကောင်းခန့်မှူး လည်း ကြောက်စိတ်တက်သည်ထက် တက်ရလေကာ

“ဪ... မဟုတ်ပါဘူး... ဟို... ဟိုလေ... နှင့် ... နှင့် နာမည်

ဘယ်နှုနာရီထိုးပြီလဲလို့ မေး ... မေးတာပါ”

ဟူ၍ထွက်မိထွက်ရာ ထွက်ဆိုမိပြန်သည်။ ကောင်းခန့်မှူးစကား
ကြောင့် မနောမြတ်လည်း လက်မှနှာရီကိုကြည့်မိကာ

“ကိုးနာရီ ဆယ်မိနစ်”

ဟု ပြန်ဖြေမိ၏။ ပြီးမှ ကောင်းခန့်မှူး၏ အဆက်အစပ်မရှိသော
စကားတို့ကို သတိရသွားကာ

“ဟာ ... အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

ဟုဒေါသသံဖြင့် မာန်မဲရသည်။ နဂိုကတည်းကမှ လိပ်ပြာငယ်
နေရာသော ကောင်းခန့်မှူးခမျာ မနောမြတ်၏မာန်မဲမှုကြောင့် သွေးလေ
ချောက်ချားကာ

“ဟို ... ဟိုလေ ... တစ် ... တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ ... ငါ့ ငါပြောချင်
တာက ဟို ... ဟိုတစ်နေ့ကကိစ္စအတွက် နင့် ... နင့်ကို တောင်း ..
တောင်းရမ်းချင်လို့ပါ” ဟူ၍ ကပေါက်တိကပေါက်ချာ ပြောထွက်မိပြန်ရာ
မနောမြတ်ဒေါသတွေ တဆုံးထွက်သွားရတော့သည်။

“ဘာရယ် ... နင်ကများ ငါ့ကိုတောင်းရမ်းချင်လို့ဟုတ်လား ...
နင် ... နင် တော်တော်လူပါးဝပါလား ... နင် ... နင် ငါ့ရှေ့ကမြန်မြန်
ထွက်သွားစမ်း ... နို့မဟုတ်ရင် ငါ ... ငါ ပါးရိုက်မိမယ်နော်”

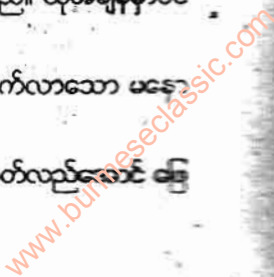
မနောမြတ်ဒေါသကြောင့် အသံတွေတုန်နေသလို အသားလည်း
ထဆတ်ဆတ်တုန်လာရသည်။

ကောင်းခန့်မှူး ဒီတစ်ခါ မိမိ၏စကားအမှားက မိုးနတ်မင်းလည်း
မကယ်နိုင်။ ရှေ့နေရှေ့ရပ်လည်း မကယ်နိုင်အောင် အမှုကြီးသွားပြီမှန်း
ဆိုမိလျက် ကြိုးကွင်းစွပ်မိသလို လည်ပင်းအစ်လာရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်

“ဟေ့ ... မနော ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟူသော စိုးရိမ်မကင်းသံနှင့်အတူ အနားရောက်လာသော မနော
မြတ်၏သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

မနောမြတ်တစ်ယောက်တည်းကိုတောင် လိပ်ပတ်လည်ခေါင် ခြံ

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ရှင်မရနိုင်သည့်အထဲ မနောမြတ်ဘက်မှအဖော်နှစ်ယောက်ပါအားဖြည့် ရောက်
ရှိလာသည့်အတွက် ကောင်းခန့်မှူးမီးပိုင်းခံထားရသလို ဆောက်တည်ရာမဲ့
ဖြစ်လာသည်။

မနောမြတ်သည်လည်း စစ်ကူရောက်လာသဖြင့် မာန်ပိုပါလာပြီး
ကောင်းခန့်မှူးထံသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလျက်

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... ဒီ ... ဒီ ... ငါးသလောက် ပါးဟက်ဆွဲလှန်
ခံထားရတဲ့ရှုပ်နဲ့ကောင်ပေါ့ ... ငါ့ကို တောင်းရမ်းချင်လို့ဆိုပြီးလာပြော
နေလို့”

ဟူ၍ပေါက်ကွဲသံဖြင့် ရန်ထောင်လေရာ ကောင်းခန့်မှူးလည်း ငါး
သလောက်ပြီး မပြီးနိုင်တော့ဘဲ ငါးသလောက်မဲ့ မဲ့သွားရသည်။ မနောမြတ်
စကားကြောင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးဖြစ်သော ရည်မွန်နှင့်နှင်းမိုးတို့လည်း မခံမရပ်
နိုင်ပေါက်ကွဲသွားကြကာ ကောင်းခန့်မှူးအား ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်ကြသည်။

“အောင်မာ ... လူပါးဝလို့ ... ငါ့သူငယ်ချင်းကိုများ ရာရာစစ
နှင့်ကိုနှင့် ဘာကောင်များအောက်မေ့ ... မေ့ ... ဟင် ... နင် ... နင်”

ရည်မွန် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ရန်တွေ့စကား စရုံရှိသေး
မထင်မှတ်ဘဲ ကောင်းခန့်မှူးကိုတွေ့ရသဖြင့် စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ထစ်အ
ပြီး ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားစဉ် နှင်းမိုးကလည်း

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... သူပဲ သူပဲ ... ဟိုတစ်နေ့က
ကျောင်းထဲမှာ မနောဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး မယ်ကုဝဏ်ကိုမျက်မှန်တပ် ပေးထား
တဲ့ရှုပ်လို့ပြောတာ... အခုလည်းမျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး အရှက်မရှိတောင်း
ရမ်းချင်လို့ဆိုပြီး လိုက်ပြောသေးတယ် ... ဟင်း ... တန်ရာတန်ရာမပြောဘူး
... လူပုံကြည့်တော့ သားပိုက်ကောင် လေလျော့ထားတဲ့ရှုပ်နဲ့ ဟွန်း”

“အန်”

ကောင်းခန့်မှူး လေလျော့ခံရပြီအထင်နဲ့ ယောင်ပေါင်ဖင်ခိတ်ခိတ်
လိုက်ပြီး တစ်ခါပြောဖူးတာနှင့်မကာမိအောင် ပြန်ခံနေရသည့် ငိုမိအဖြစ်ကို
မိမိယူကျုံးမရဖြစ်ကာ

“ဒီနေ့ ကံမကောင်းပါလား”

ဟူ၍သာ မြိုင်ရာဇာတွတ်ပီရေရွတ်သလို ရေရွတ်မိလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်

“ဟိတ် ... ကောင်းခန့်မှူး ... ကျောင်းထဲမဝင်သေးဘူးလား... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ အနားသို့ရောက်လာသော ကျော်ဇော်ကို မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် ကောင်းခန့်မှူးအားတက်သွားလျက်

“ဟား ... ကျော်ဇော် အတော်ပဲ မင်းရောက်လာတာနဲ့ ... ဒီမှာ ပြဿနာဖြစ်နေလို့”

ဟု အားကိုးတကြီးဆိုမိလေရာ ကျော်ဇော်လည်း အားကိုးခံရသဖြင့် ဘဝင်မြင့်သွားသောလေသံဖြင့်

“ဟေ ... ဟုတ်လား ... ဘာပြဿနာတက်နေလို့လဲ”

“ဒီမှာ သူတို့ ... သူတို့ ...”

“သိပြီ ... သဘောပေါက်ပြီ”

ကောင်းခန့်မှူး စကားပင်ဆုံးအောင်မပြောလိုက်ရ။ ကျော်ဇော် အာတွေသိပြီး ဘာတွေသာဘာပေါက်သွားသည်မသိ။ မနော်မြတ်တို့ဘက် ချာကနဲ့ ထည့်ကာ

“ဒီမယ် ... ခင်ဗျားလေးတို့က သုံးယောက်တစ်ယောက်ဆိုပြီး ဆုပ်စုဖွဲ့အနိုင်ကျင့်ချင်ကြတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ... မရဘူး ... ကျော်ဇော်တို့ ထာ မတရားတာမြင်ရင် လက်ပိုက်ကြည့်မနေတတ်ဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ပါ”

ဖိုက်တင်အသားပေးဗီဒီယိုကားတွေထဲမှ မင်းသားလေသံကို အကုန်ပြောသော ကျော်ဇော်လေယူလေသိမ်းကိုနားထောင်ပြီး ကောင်းခန့်မှူး ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားလျက်

“သွားပါပြီ”

ဟု ရေရွတ်မည် ကြံတုန်းရှိသေးသည်။ ရည်မွန်က

“အောင်မာ ... လက်ပိုက်ကြည့်မနေတော့ နင်က ဘာလုပ်လို့”

ကိုယ့်ရဲ့ တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

လဲ ... တကတည်း ... နံ့ပြည်စုတ် အမွှေးနှုတ်ပြီး မီးမြှိုက်ထားတဲ့ရုပ်နဲ့”
ဟူ၍ စိန်ခေါ်ရင်တိမ်ပေါ်အထိလိုက်မည့် သတ္တိသွေးကို ဖောက်ထုတ်ပြုလေရာ
ကျော်ဇောလည်း “အန်” ဟု တွန့်ကန်ဖြစ်သွားပြီးမှ

“အောင်မာ ... ငါ့များ နံ့ပြည်စုတ်အမွှေးနှုတ်ပြီးမီးမြှိုက်ထားတဲ့
ရုပ်တဲ့ ... အေး ... နင်လည်း” ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်လည်း မှန်ထဲပြန်ကြည့်ကြည့်
ဟွန်း ... ပိုးဟပ်ဖြူ တောင်ပံကျိုးတဲ့ရုပ်မျိုး”

ဟုပြန်ရန်တွေ့လေသည်။ ကျော်ဇော ပြန်ရန်တွေ့ကောင်းသဖြင့်
ရည်မွန်စွေစွေခုန်သွားရသလို နှင်းမိုးကလည်း မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာတိုက်ပွဲထဲ
ပါဝင်လာ၏။

“အံ့မယ် ... ငါ့သူငယ်ချင်းကိုများ ပိုးဟပ်ဖြူအတောင်ကျိုးတဲ့
ရုပ်တဲ့ ... အေး နင်ကမှ ဝံပုလွေ ထမင်းရည်ပူလောင်တဲ့ရုပ်အစစ်”

“အောင်မာ ... မိကျောင်းကိုအမြီးဖြုတ်ပြီး မျက်မှန်တပ်ပေးထား
တဲ့ရုပ်ကများ ငါ့ကိုပြောနေသေးတယ်”

“ဘာ ... နင် နင်”

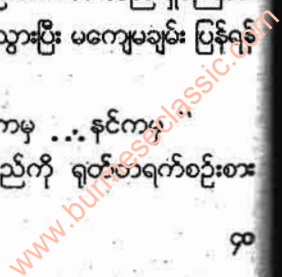
ကျော်ဇောခိုင်းနှိုင်းချက်ကြောင့် နှင်းမိုး ကိုယ့်ပုံကိုယ်ပြန်မြင်ယောင်
ကြည့်မိရင်း ဘာဆက်ပြောလိုပြောရမှန်းမသိအောင် ဒေါသတွေတရ ကြမ်း
ထွက်လာရသည်။ မနောမြတ်လည်း ယောက်ျားတန်ခိုးစွာကျယ် စွာကျယ်လုပ်
နေသော ကျော်ဇော့ကို မြင်ပြင်းကတ်လာရကာ

“အံ့မယ် ... ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကို မှီချိုးမျှစ်ချိုးပြောနေရအောင်
နင့်ကိုနင်လည်း ပြန်ငုံကြည့်ဦး ... ဟွန်း ... ကျောက်ခဲကို အသားတုံးမှတ်
ပြီး မှားမျှီမိတဲ့ လင်းတငှက်အိုကြီးရုပ်”

ဟူ၍ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တစ်သွေးတည်းတစ်သားတည်းရှိကြောင်း
ပြုလေရာ ကျော်ဇောလည်း ‘အင်’ ကနဲ အသံမြည်သွားပြီး မကျေမချမ်း ပြန်ရန်
တွေ့၏။

“အောင်မယ် ... ငါ့ကိုများ ... နင်ကမှ ... နင်ကမှ ...”

သို့သော် မည်သို့ခိုင်းနှိုင်းပြောဆိုရမည်ကို ရုတ်တရက်စဉ်းစား

မရသဖြင့် ကောင်းခန့်မှူးဘက်လှည့်ကာ

“ဟေ့ကောင်... ကောင်းခန့်မှူး... မင်း ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ
... ငါ့ကိုပြောနေတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား... ဒီမိန်းမတွေ နာလန်မထူ
နိုင်အောင်ဝင်ပြောဦးလေကွာ”

ဟူ၍သေဖော်ညှိလေရာ ကောင်းခန့်မှူးလည်းမနောမြတ်ကိုလှည့်
ကြည့်ပြီး

“စိတ်ချ... ပြောမယ်... နင့်ပုံက ဘယ်လိုပုံလဲဆိုတော့ ဂျနီဇာ
လိုပက်ဖိရဲကိုယ်လုံးမှာ ဥမ္မာဒန္တိရဲ့မျက်နှာနဲ့ ပပဝတီရဲ့အသားအရည်တပ်ထား
တဲ့ရုပ်မျိုး ရှင်းပြီလား”

ဟု နှုတ်လှန်ထိုးလေရာ ကျော်လေည်း ယောင်ပေါင်ထောက်ခံ
ပြီးမှ စကားမှားနေမှန်းစဉ်းစားမိကာ သတိပေးရ၏။

“အေး... ဟုတ်တယ်... ဒါပဲ... အဲ... မဟုတ်သေးဘူးလေ
ကွာ... ကောင်းခန့်မှူး... မင်းဟာက သူ့ကိုဝပ်သွားအောင်ဖွဲ့တာမှမဟုတ်
တာ... မြောက်သွားအောင် မြောက်ပေးနေတာပဲကွ... စဉ်းစားကြည့်လေ
... ဥမ္မာဒန္တိဆိုတာ သီဝိမင်းကြီးတောင် သူ့ရဲ့အလှကိုတဖန်မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့အ
ချိန်မှာ မူးမေ့မတတ်ဖြစ်ပြီး အရှုံးအမူးစွဲလမ်းသွားရလောက်လှတဲ့သူလေ”

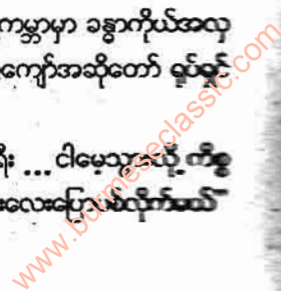
“ဪ... အေး ဟုတ်သားပဲ”

“နောက်ပြီး ပပဝတီဆိုတာလည်း ခုနစ်ဆောင်တိုက်ခန်း မီးထွန်း
ဘဲလှတယ်လို့ ဆိုရလောက်အောင် အသားအရည်ကဖြူဖွေးဝင်းမွတ်နေတာ
လေကွာ”

“ဪ... အေး... ဟုတ်သားပဲ”

“နောက်ပြီး ဂျနီဇာလိုပက်ဖိဆိုတာ ယနေ့ကမ္ဘာမှာ ခန္ဓာကိုယ်အလှ
ဆုံးမိန်းမသားဆိုပြီး ပြောဆိုသတ်မှတ်နေရတဲ့ ကမ္ဘာကျော်အဆိုတော် ရုပ်ရှင်
မင်းသမီးလေကွာ”

“ဪ... အေး ဟုတ်သားပဲ... ဆောရီး... ငါ့မေ့သွားလို့ ကိစ္စ
မရှိဘူး... ဒီတစ်ခါအသည်းနာသွားအောင်ခပ်ပြင်းပြင်းလေးပြောမလို့က်မယ်”

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

“အေး ကောင်းတယ် ... ပြောသာပြော”

ကောင်းခန့်မှူး မာန်နှင့်ထန်ကိုကြည့်ပြီး ကျော်စေအားတက်သွားရသည်။ စောစောက ကောင်းခန့်မှူးစကားကြောင့် ဒေါသတွေပြယ်လု ပြယ်ခင် ဖြစ်ကာ ပီတိတွေကိုတိတ်ဖြာသွားရသောမနောပြတ်တစ်ယောက်လည်းကောင်း ခန့်မှူးထပ်ပြောမည်ဆိုသော အပြင်းစားစကားကြောင့် လျော့ချင်ချင်မျက်နှာကို ပြန်တင်းပြီး အကြောမခံဘဲ ပြန်ခွပ်ရန်အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

ကောင်းခန့်မှူးထံမှ အပြင်းစားစကားသံများထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒီမယ် ... မနောမြတ် ... စောစောကပြောမိတဲ့စကားကို နားထောင်ပြီး ဘဝင်မြင့်မယ်မကြန့် ... စကားမဆုံးဘူးကျန်သေးတယ် ... နားထောင် ... နင်ဟာ ဦးခေါင်းမှာကလီယိုပက်ထရာရဲ့နှစ်ထပ်သရဖူကိုဆောင်း၊ လည်ပင်းမှာ ကိတ်ဝင်းစလက်ကို မစွတာကယ်လ်လက်ဆောင်ပေးတဲ့ စိန်လည်ဆွဲကိုဆွဲ ... ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဒီဇိုင်နာလတ်လတ်ရဲ့ပွဲတက်ဝတ်စုံကို ဝတ် ... ခြေထောက်မှာ စင်ဒရဲလားရဲ့ရွှေဖိနပ်ကိုစီး ... အိန္ဒြာကျော်ဇင် စတိုင်လ်ဖမ်းပြီး ခင်စန်းဝင်းမိတ်ကပ်လိမ်းပေးထားတဲ့ ဟယ်လင်မင်းသမီးရုပ်မျိုးရှင်းပြီလား။”

“အေး ဟုတ်တယ် ... ဒါပဲ”

ကောင်းခန့်မှူးပြောသမျှ ကျော်စေခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်ပြီးမှ ခေါင်းသွက်သွက်ခါအောင် ပြန်ခါရင်း

“အဲ ... မဟုတ်သေးဘူးလေကွာ ... မင်းဟာက သူ့ကိုဖွဲ့တာမဟုတ်ဘဲ အရောင်တင်ပြီးရင်းတင်ပေးနေတာပဲ ... မင်းစဉ်းစားကြည့် ကလီယိုပက်ထရာဆိုတာ ရောမကေရာဇ် အလက်ဇန္ဒြာ သည်ဂရိတ်တောင် သူ့အလှမှာ ဝပ်ဆင်းခသွားရတဲ့ အီဂျစ်ပြည်ဘုရင်မလေကွာ”

“ဪ ... အေး ဟုတ်သားပဲ”

“နောက်ပြီး ကမ္ဘာကျော်တိုက်တန်းနစ်ရှပ်ရှင်ကားကြီးထဲမှာ မစွတာကယ်လ် ကိတ်ဝင်းစလက်ကိုလက်ဆောင်ပေးတဲ့စိန်လည်ဆွဲဟာ တန်ဖိုးအရမ်းကြီးတယ်လေကွာ”

“ဪ... အေး ဟုတ်သားပဲ”

“နောက်ပြီး မြန်မာပြည်မှာ ဒီဇိုင်နာလတ်လတ်တီထွင်ချုပ်လုပ်ပေး တဲ့ဝတ်စုံတွေက ဆန်းပြားလှပတယ်လို့ သတင်းကြီးနေတယ်လေကွာ”

“ဪ... အေး ဟုတ်သားပဲ”

“နောက်ပြီး စင်ဒရဲလားရဲ့ရွှေဖိနပ်ဆိုတာ ရွှေမင်းသားလေးကိုယ် တိုင် လက်ကတယုတယကိုိုင်ပြီး ပိုင်ရှင်ကိုရှာပုံတော်ဖွင့်ရတဲ့ တော်ဝင် ဖိနပ်လေကွာ”

“ဪ... အေး ဟုတ်သားပဲ”

“နောက်ပြီး အိန္ဒြာကျော်ဇင်ဆိုတာလည်း မြန်မာပြည်ရဲ့စတိုင်လ် အကောင်းဆုံး ဗီဒီယို၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလေးလေကွာ”

“ဪ... အေး ဟုတ်သားပဲ”

“နောက်ပြီး ခင်စန်းဝင်းဆိုတာကလည်း အဆိုတော်၊ မင်းသမီးတွေ ရဲ့လက်စွဲ နာမည်ကျော် အလှဖန်တီးရှင်လေကွာ”

“ဪ... အေး ဟုတ်သားပဲ”

“နောက်ပြီး ဟယ်လင်မင်းသမီးဆိုတာကလည်း သူ့ကြောင့် ထရို ဂျင်စစ်ပွဲရယ်လို့ရာဇဝင်တွင် စစ်ပွဲကြီးကစ်ပွဲဖြစ်ရလောက်အောင် အလွန်ကို ချောမောလှပတဲ့ မင်းသမီးလေကွာ”

“ဪ... အေး ဟုတ်သားပဲ ... ဆောရီး ငါမေ့သွားလို့ ... ကိစ္စ မရှိဘူး ... ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်အသည်းနာအောင် တကယ်ကိုခပ်ပြင်း ပြင်းလေး ပြောပစ်မယ်”

“အေး ... ကောင်းတယ် ... ပြော ... အဲ ... အဲ နေပါစေ ... မင်းမပြောနဲ့တော့”

ကျော်ဇေ ကောင်းခန့်မှူးပြောမည်ကိုလက်ခံပြီးမှ ရှေ့မှသင်ခန်းစာ များကို သတိရပြီးချက်ချင်းငြင်းရသည်။

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ငါက ကွက်တိတွေချုပ်ပေးပြောမှာ လေ”

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

“အေး... ငါကလည်း အဲဒီကွက်တိတွေချည်းပြောမှာကိုပဲ ကြောက်
တာ ... နေ ... နေ ငါပဲ ဆက်ပြောတော့မယ်”

ကောင်းခန့်မျိုးကို မပြောခိုင်းတော့ဘဲ ကျော်ဇော်ကိုယ်တိုင်ပြောတာ
ကသာ တော်ပေဦးမည်။ နို့မဟုတ်ရင်ကြာလျှင် မနောမြတ်တစ်ယောက်
ကောင်းခန့်မျိုးပြောသမျှ နားထောင်ပြီး စိတ်ကြီးဝင်ရောဂါဝင်သွားမှာတောင်
နိုးရိမ်ရသည်။ ယခုတောင်မှပဲ လူက အတော်လေး ဂိုက်ပေးကြမ်းလာသည်။
ရည်မွန်နှင့် နှင်းမိုးတို့သည်လည်း မနောမြတ်ကိုကြည့်ရသည်မှာ ယခင်ထက်ပင်
ပိုမိုထူးခြားစွာလှပလာသည်ဟု ထင်ယောင်မြင်ယောင် ငေးမောကြည့်ရှုနေမိ
ကြသည်။ ကျော်ဇော်လည်း မနော မြတ်တို့၏စိတ်ကိုပုံဖော်မိလျက် ကြီးစွာသော
မြင်ပြင်းကတ်သွားရသည်။

“ဒီမယ်... ဒီကောင် ကောင်းခန့်မျိုးပြောတာ အဟုတ်ကြီးမှတ်ပြီး
အသားလွတ်မြောက်မနေနဲ့... တကယ်တော့ မင်းဟာ နန္ဒာလှိုင်ရဲ့ကိုယ်
လုံးကိုယ်ပေါက်၊ သက်မွန်မြင့်ရဲ့အရပ်အမောင်းနဲ့ ထက်ထက်မိုးဦးရဲ့အသား
အရည်ကို ... ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲ ... မင်းလုပ်တာနဲ့ ငါပါ ရောကုန်ပြီ”

ဖိပြောမည်ကြပြီကာမှ စိတ်လော့ပြီး ကောင်းခန့်မျိုးဓာတ်ကူးကာ
ပြောမိသဖြင့် ကျော်ဇော်ကိုယ်ကိုယ်ကိုလည်းမကျေနပ်။ ကောင်းခန့်မျိုးကိုလည်း
မကျေနပ်ဖြစ်သွားရသည်။ ထိုမကျေနပ်မှုတို့ကို အင်အားအဖြစ် အသွင်ပြောင်း
လဲကာ တိုက်ပွဲဆက်ဝင်ရသည်။

“အေး ... နှင့်ဘာသာဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတော့ မယ်
ကုဝဏ်မျက်မှန်တပ်ထားတဲ့ရုပ်ပဲ”

“ဘာ ... ပြော... တယ်...”

အနာဟောင်းကိုအဆွခံရသလို မနောမြတ် ပေါက်ကွဲသွားရသလို
ရည်မွန်နှင့်နှင်းမိုးလည်း မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားရသည်။ ကျော်ဇော်မှတ်တမ်းကို
တည့်တည့်ပစ်ခွင်းလိုက်နိုင်သူ လေးသည်တော်တစ်ဦး၏မခိုတရုံ အပြုံးကို
ဆင်မြန်းရင်း

“မယ်ကုဝဏ်ကိုမှ မျက်မှန်တပ်ထားတဲ့ရုပ်လို့ပြောတာ”

ဟု သရော်တော်တော်လေသံဖြင့် ထပ်ပြောလိုက်၏။ မနောမြတ်
ငှက်ဖျားထသလို တဟင်းဟင်း တုန်တက်ရင်း

“ဟင်း... ဟင်း... နင်... နင်ကမှ ဒူးရင်းသီးလေထိုးထားတဲ့
ရှပ်”

ဟု တုံ့ပြန်သလို ရည်မွန်ကလည်း

“ဟုတ်ပ... ကြည့်ရတာ ဘယ်လိုမှပန်တျာမလာဘူး... မျောက်
ဖင်နီ ကားကြိတ်ခံရပြီး ကျောက်ပတ်တီးကိုင်ထားတဲ့ရှပ်နဲ့”

ဟု ဝင်ပက်လေရာ ကျော်စေ ဒေါသအတောင့်လိုက်ထွက်ပြီး

“အေး... နင်လည်း ဘာထူးလို့လဲ... မယ်ကုဝဏ် အစွယ်ချိုးခံ
ထားရတဲ့ရှပ်နဲ့” ဟူ၍ ရည်မွန်ကို ပြန်ပက်၏။ ထိုအခါ သူငယ်ချင်းတွေ ထိလျှင်
မချီအောင်နာတတ်သော နှင်းမိုးက

“အံ့မယ်... သူ့နိုးက လူဟစ်လို့ ဒီမယ်... ရေမျောကမ်းတင်
အုတ်ကြားမြက်ပေါက်... ကလေးကချေ... အမြီးကျက်အမြီးစား ခေါင်း
ကျက်ခေါင်းစား... ဂျပေလဘီ... အာဝါဒါးကောင်ရဲ့... နင့်ရှပ်ကမှ ပိန္နဲပင်
မိုးကြိုးပစ်ခံထားရတဲ့ရှပ်ဟဲ့”

ဟုနှုတ်သီးကောင်းလျှာပါးရန်တွေ့လေရာ ကျော်စေလည်းပုဆိုးစွန်
တောင်ဆွဲပြီး

“အောင်မာ... အောင်မာ ငါ့ကိုများ... နူရာဝဲစွဲ လဲရာသူခိုး
ထောင်း... ခြင်းကြားနဲ့ရေခပ်... အိတ်ပေါက်နဲ့ ဖားကောက်တဲ့ လန်ဒန်
မြေပဲယိုကများ ရာရာစစ... အေး နင်ကသာ... မယ်ကုဝဏ် မေးရိုးပြုတ်နေ
တဲ့ရှပ်ဟဲ့... ရှင်းသလား”

ဟူ၍ မယ်ကုဝဏ်ကိုပင်တိုင်ထားကာ အနိုင်ရရင်ပြီးရောဆိုင်တာတွေ
ရော၊ မဆိုင်တာတွေရောစွတ်ပြောလေရာ မနောမြတ်တို့သုံးယောက် ကြာန်
နာပြီး စွေ့စွေ့ခုန်သွားကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်

“ဟေ့ ကောင်းခန့်မှူးတို့... ကျော်စေတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ
ဆိုသောအသံနှင့် အနားရောက်လာသော ရူပဗေဒဌာနမှဆရာ

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ဒေါ်တင်မိုးဝေကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အသီးသီးကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ ဆရာမ ဒေါ်တင်မိုးဝေကို ကပျာကယာလှည့်ကြည့်ကြသည်။ ဆရာမ ဒေါ်တင်မိုးဝေလည်း အားလုံးကိုစူးစမ်းသလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက်

“ကဲ့... ဘာဖြစ်နေကြတာလဲလို့... ဆရာမမေးနေတယ်လေ”

ဟူ၍ စုံစမ်းရေးစကားဆိုလာသည်နှင့် မနောမြတ်က

“ဆရာမ... သူတို့ သမီးတို့ကို ပြဿနာလာရှာနေတယ်”

ဟု လက်ဦးမူရယူကာ တိုင်တန်းလေရာ ရည်မှန်နှင့်နှင်းမိုးကလည်း

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ... သူတို့က သမီးတို့ကို နှမချင်းမစာနာဘဲ

ရစရာမရှိအောင် လျှောက်ပြောနေတယ်”

ဟူ၍ အသီးသီး သနားကမ်းမပျက်နှာလေးတွေစီရင်ကာ ဇာတ်နာ

ပြကြ၏။ ကောင်းခန့်မှူးနှင့်ကျော်ဇေ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်

ကြည့်မိကြပြီး မျက်ခုံးပင့်ပြကြ၏။ ဆရာမဒေါ်တင်မိုးဝေ ကောင်းခန့်မှူး

နှင့်ကျော်ဇေကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

“ဟုတ်လား... သူတို့က သမီးတို့ကို ဘာတွေပြောလို့လဲ”

“သမီးကို မယ်ကုဝဏ် မျက်မှန်တပ်ထားတဲ့ရုပ်လို့ပြောတယ်”

ဆရာမ ဒေါ်တင်မိုးဝေ မနောမြတ်ကို သေချာကြည့်ပြီးနောက်

“အို... မဟုတ်တာ... သမီးက ဒီလောက်ချောဒီလောက်လှတဲ့

ဟာ ဘယ်လိုလုပ်မယ်ကုဝဏ်မျက်မှန်တပ်ထားတဲ့ရုပ်ဖြစ်ရမှာလဲ... နစ်ကိုး

ကစ်ဒ်မင်းတို့၊ ဂျနီဇာအင်နစ်စတန်တို့ ရုပ်မျိုးပါကွဲ့”

“အဟင်း... ဆရာမကလည်း မဟုတ်တာ”

ဆရာမဒေါ်တင်မိုးဝေစကားကြောင့် မနောမြတ်သဘောစွာ ခွေ

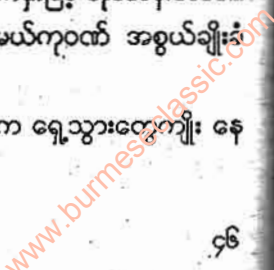
သွားလေရာ ရည်မှန်လည်း နောက်ကျမခံဘဲ ဝိုင်းပျက်နှာဖြင့် တိုင်တန်းလေ၏။

“ဆရာမ... သူတို့ကလေ သမီးကို မယ်ကုဝဏ် အစွယ်ချိုးခံ

ထားရတဲ့ရုပ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား... ဘာလဲ... သမီးက ရှေ့သွားတွေကျိုး နေ

လို့လား”

“အ... မကျိုးပါဘူး ဆရာမကလည်း”

“ဪ... အေး ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့... ကဲ... သမီးကို ရော ဒီဗရုတ်နှစ်ကောင်က ဘာပြောသေးလဲ”

ဆရာမဒေါ်တင်မိုးဝေလည်း ရည်မှန်တိုင်ကြားမှုကို ကြားနာနေရာမှ နှင်းမိုးဘက်လှည့်မေးလိုက်သဖြင့် နှင်းမိုးလည်း

“သမီးကိုလေ သူတို့က မယ်ကုဝဏ်မေးရိုးပြုတ်နေတဲ့ရုပ်လို့ပြော တယ်”

ဟု ရှိုက်သံနှောပြီးပြောလေရာ ဒေါ်တင်မိုးဝေလည်း နှင်းမိုးမေးစေ့ကို ကိုင်ကြည့်ပြီး

“ဪ... သမီးက လက်ဝှေ့ထိုးလို့လား”

ဟု စုံစမ်းလေရာ နှင်းမိုးကြောင်သွားရသည်။

“ရှင်... လက်ဝှေ့ဟုတ်လား... ဟင့်အင်း ထိုးဖို့နေနေသာသာ ကြည့်တောင်မကြည့်ရဲပါဘူး ဆရာမရဲ့”

“အင်း... ဟုတ်ပါရဲ့... ဆရာမလည်း အဲဒီလက်ဝှေ့ပွဲတွေ မကြည့်ရဲပါဘူး”

ဒေါ်တင်မိုးဝေလည်း နှင်းမိုးကဲ့သို့ သတ္တိသွေးကိုကွက်ကွက်ကွင်း ကွင်းဖော်ပြပြီးနောက် ကောင်းခန့်မှူးတို့ဘက် မျက်နှာမူလာကာ

“ကိုင်း... ပြောစမ်း... ကောင်းခန့်မှူးနဲ့ကျော်ဇေ ဘာကြောင့်ကိုယ့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားချင်း မခံချင်အောင်စရတာလဲ”

ဟု မနောမြတ်တို့ကျေနပ်ရအောင် မာန်မဲပြ၏။ ကျော်ဇေလည်း ချက်ချင်းပဲ ငိုတော့မည့်မျက်နှာဖြင့်

“ဟင့် ဆရာမကလည်း သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို စုံနေအောင် ပြောတာကျတော့ သိမှမသိဘဲကဲ့လို့... ကျွန်တော့်ကိုလေ ကျွန်တော့်ကိုလေ သိလား”

ဟုနတ်သံနှောပြီးပြောလေရာ ဆရာမဒေါ်တင်မိုးဝေလည်း နှင်းမိုး မြင်းကတ်သွားဟန်တူပါသည်။ ထို့ကြောင့်

လမ်းမင်းဖြူစာပေ

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်ရဲ့ တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

“ကိုင်း... တော်ပြီ... တခြားဟာတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့ ... ဆရာမမေးတာပဲ ဖြေပါ”

ဟု လှမ်းဟန်လိုက်ပြီး ကောင်းခန့်မှူးအား လက်ညှိုးထိုးလျက်

“ကဲ... ကောင်းခန့်မှူး ဆရာမမေးမယ်... မင်းတို့ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကျောင်းသူကျောင်းသားချင်း မခံချင်အောင် စရတာလဲ”

ဟု မျက်နှာထိမျက်နှာထားဖြင့် သိလိုသည်ကို စုံစမ်းလေရာ ကောင်းခန့်မှူးလည်း မနေသာဘဲ

“ဒီလိုပါ ဆရာမ...”

ဟူ၍ မနောမြတ်ဓာတ်ပုံ ကောက်ရသည်မှစလို့ ယခုပစ္စုပ္ပန် အခြေအနေအထိလိပ်ပတ်လည်အောင်ရှင်းပြရသည်။ ထိုအခါမှ ဆရာမဒေါ်တင်မိုးဝေလည်း ရှင်းလင်းသွားလျက်

“ဪ... ဒီလိုလား... ကဲ... ကောင်းခန့်မှူးရှင်းပြတာကို သမီးတို့လည်း ကြားတယ်နော်... ဒီသမီးနာမည်က မနောမြတ်နော်”

“ဟုတ်”

မနောမြတ်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဒေါ်တင်မိုးဝေက မနောမြတ်ခေါင်းကိုချစ်ခင်စွာ အသာအဟာပွတ်လိုက်ပြီး စကားကိုဆက်သည်။

“အေး... မောင်ကောင်းခန့်မှူးကလည်း သမီးကိုနစ်နာစေလိုတဲ့ သဘောနဲ့ကဲ့ရဲ့ပြောဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်... သူ့ဝသီအတိုင်း ဗရွတ်ရွတ်တလျှောက်ပြောပြီး ရယ်ပွဲဖွဲ့တာပဲ... ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးချင်တော့ ကာယကံရှင်တစ်ယောက်လုံး အနားရှိလို့ရှိမှန်းမသိဘဲ ပြောမိတဲ့အခါကျတော့ ရှင်းရခက်ကုန်တာပေါ့... ဒါပေမဲ့ သူလည်း သူ့အမှားသူသိပြီး အခု သမီးကျောင်းတက်ခိုန့်စောင့်ပြီး တောင်းပန်စကားပြောတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူးဆရာမ... သူက မတောင်းပန်တဲ့အပြင် တောင်းရမ်းချင်လို့ပါဆိုပြီး လာပြောတာ”

ကောင်းခန့်မှူး မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မနောမြတ်ကြည့်သည်။ မနောမြတ်နှုတ်ခမ်းစူပြီး မျက်စောင်းထိုးကြသည်။ ဆရာမဒေါ်တင်မိုးဝေ

ကြိတ်ပြုံးမိလျက်။

“ဪ... ဒါကလည်း သူ့စိတ်လောပြီး စကားလုံးမှားလွက်မိတာပါ လို့ စောစောကလေးတင် ရှင်းပြသားပဲမဟုတ်လား... ကဲပါလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းခန့်မှူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ”

“ဆရာမရှေ့မှာတင် သမီး မနောမြတ်ကို သေချာတောင်းပန် လိုက်စမ်းကွယ်”

“ခင်ဗျာ... ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့... မနောမြတ်... တို့ တောင်းပန်ပါတယ်... တို့ပြောခဲ့ဆိုခဲ့တာတွေဟာ မနောမြတ်ရဲ့တစ်ချိန်ကအား နည်းချက်ကို ကဲ့ရဲ့လှောင်ပြောင်နှိမ်ချလိုတဲ့စိတ်နဲ့ပြောခဲ့တာတွေ မဟုတ်ပါဘူး... ပြောရအောင်လည်း တို့နဲ့မနောမြတ်နဲ့က အရင်ကသိလည်းမသိ... တွေ့ လည်းမတွေ့ဖူး... ရန်ငြိုးရန်စလည်း မရှိပါဘူး... ဘာရယ်မဟုတ် တို့နဲ့ တို့သူငယ်ချင်း ရယ်ရပြီးရောဆိုပြီး လျှောက်ပြောမိတာပါ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့မှားပါတယ် ...ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်”

မနက်မိုးလင်းကတည်းက ပြောမည်တကဲကဲ ပြင်ထားသောစကား များ အပူအထစ်တွေဖြစ်ပြီး တလွဲတွေလျှောက်ပြောမိရာ ယခုမှပဲဆရာမဒေါ် တင်မိုးဝေကောင်းမှုဖြင့် စင်းလုံးချောပြောခွင့်ရတော့သည်။ သည့်အတွက် ကျေနပ်အားရမှုရှိသွားရသည်။

ကောင်းခန့်မှူး၏တောင်းပန်စကားကိုရှင်းလင်းစွာကြားရသောမ နောမြတ်က ခွင့်လွှတ်သည်လည်းမပြော၊ ခွင့်မလွှတ်ဘူးလည်းမဆိုဘဲ ပဲပေး နေလေသည်။ ဆရာမဒေါ်တင်မိုးဝေလည်း ကျေနပ်သွားလျက် ဆင်းတညိတ်ညိတ် ပြုပြီးကာမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားသည်မသိ။

“ဪ... ဒါနဲ့ မနောမြတ်က ရုပ်ကလေးလှရက်သားနဲ့ ကျောင်း သားကတ်မှာ သူများတွေလိုပုံလှလှလေးမကပ်ဘဲ ဘာကြောင့်မလှတဲ့နဲ့ စာပိထားရတာလဲ”

“ဪ... ဒါက အခြားကြောင့်တော့မဟုတ်ပါဘူး... လူများ... ”

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ခုလိုမတော်တဆ ကျောင်းသားကတ်ကျပျောက်တဲ့အခါမျိုးမှာ ကျောင်းသား
ကတ်ပေါ်ကဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ဇာတ်လမ်းရှာချင်တဲ့ မှန်ကြောင်နှာဘူးတွေရဲ့
အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ကာကွယ်ထားတဲ့ သဘောပါ”

“ဗျာ”

“ဟိုက် ... သေဟ”

ကောင်းခန့်မှူးနှင့် ကျော်ဇေတို့ခမျာ ကြိမ်ရုံးနှင့် ခပ်စပ်စပ်လေး
အနက်ခံလိုက်ရသလို ခံစားသွားရသည့်အထဲ ဆရာမဒေါ်တင်မိုးဝေ၏

“အင်း ... အဲဒီလိုကျပြန်တော့လည်း ဟုတ်သလိုလိုရှိသားပဲ”

ဆိုသည့်သံယောင်လိုက်သံကြောင့် ဖင်ထိုင်လဲကျမတတ်ဖြစ်သွား
ရသည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါပစ်တင်ပြီး အရုံးပေးပါပြီဟုဆိုနေသည့်ကြားကမသိ
ကျိုးကျွန်ပြုပြီး ပြိုင်ဘက်ကိုအပြတ်လုံးသိပ်ပစ်မည်ဟူသော လက်ဝှေ့ကြိုးဝိုင်း
ထဲကလက်ဝှေ့သမားတစ်ယောက်၏ဟန်ပန်ကိုဆောင်ယူထားသောမနော့ပြတ်က

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ ဆရာမရယ် ... သိတယ်မဟုတ်လား

အခုက ကိုယ့်ဘက်က ဒီလောက်ထောင့်စေ့အောင်တွေးပြီး ကြိုတင်ကာကွယ်
ထားတာတောင် အကြံအဖန်သမားတွေရဲ့ရန်က စိတ်ချရသေးတာမဟုတ်ဘူး
ဆရာမရဲ့”

ဟူ၍ဒဲ့ကြီးပင် ဆက်ကစ်လေရာ ကောင်းခန့်မှူးလည်းဝိုက်လက်
သီးမိသွားသလို မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့သွားရသည်။ ဒေါ်တင်မိုးဝေလည်း မနော့မြတ်
စကားကိုထောက်ခံကြောင်း ‘အင်း’ လိုက်ကာ ယောင်ပေါင်ခေါင်းညှိတ်ပြလေ
သည်။ ပြီးမှန်သမျှအားနှင့်ပြန်တွယ်မည်ဟူ၍ အားယူကုန်းထလာသောကောင်း
ခန့်မှူးနှင့်ကျော်ဇေတို့ကို သတိထားမိသွားလျက် မိမိတာဝန်ကို မိမိသတိရသွား
သည်။ ထို့ကြောင့်

“ကဲ ကဲ ... တော်ကြာတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်စကားနဲ့

လှပြီးရန်ဖြစ်နေကြရအောင် ကလေးတွေလည်း မဟုတ်ဘူး ... တက္ကသိုလ်
ထောင် ရောက်နေကြပြီဟာ ... ဒီတော့ မောင်နှမစိတ်နဲ့တစ်ယောက်အမှားကို
တစ်ယောက်ခွင့်လွှတ်ပြီး တစ်ယောက်အပြစ်ကိုတစ်ယောက် ကျေအေးဖေး

လိုက်ကြ ... ဟုတ်ပြီလား ... ကဲ ကဲ ... ကောင်းခန့်မှန်းနဲ့ကျော်လေည်းကိုယ်
အတန်းကိုယ်သွားတက်ကြတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ”

ဆရာမဒေါ်တင်မိုးဝေ စကားကိုအတင်းဖြတ်ပြီး အတန်းသွားတက်
ခိုင်းလေသဖြင့် ကောင်းခန့်မှန်းနဲ့ကျော်လေည်းဘာမျှမတတ်သာဘဲ မနော
မြတ်တို့ကို ပေစောင်းစောင်းတစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် နေရာမှသွားရလေသည်။

မနောမြတ်တို့လည်း ဆရာမဒေါ်တင်မိုးဝေကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်
ကျောင်းထဲသို့ဝင်ရန်ခြေလှမ်းကြလေသည်။ ကောင်းခန့်မှန်းတို့ကို အနိုင်ပိုင်း
နှိပ်ကွပ်ခွင့်ရလိုက်၍ပဲလားမသိ။ ခြေလှမ်းတို့က ပေါ့ပါးတက်ကြွနေသည်။

ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းခန့်လှမ်းပြီးနောက် မနောမြတ်က

“ဟဲ့ ... ငါတို့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုမိအောင်လိုက်ရအောင်”

ဟူ၍အလောတကြီးဆိုလေရာ နှင်းမိုးနှင့်ရည်မွန်လည်း အံ့ဩသွား
ရသည်။ နှင်းမိုးက နားမလည်နိုင်သောမျက်နှာပေးဖြင့် မေး၏။

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... ဒီကောင်တွေ လမ်းလျှောက်သွားနေတဲ့ပုံစံကို
ကြည့်ရတာ ငါ သိပ်မသင်္ကာဘူး ... ငါတို့ကို အတင်းပြောနေတဲ့ပုံပဲ”

ရှေ့မှလျှောက်နေသော ကောင်းခန့်မှန်းတို့နောက်ကျောက် နှင်းမိုး
နည်းတူ ရည်မွန်လည်းလှမ်းကြည့်ရင်း

“အေးဟဲ့ ... ဖြစ်နိုင်တယ် ... သူတို့ကိုကြည့်ရတာ ယောက်ျား
ဆန်မဲ့ အတင်းပြောတတ်မယ့်ပုံတွေ”

ဟူ၍မနောမြတ်စကားကို သံယောင်လိုက်ထောက်ခံလေရာ မနော
မြတ်လည်း သူ့အတွေးသူ ပိုမိုစိတ်ချသွားလျက်

“သေချာတာပေါ့ဟာ ... စောစောက ဆရာမကသွားခိုင်းလို့
သွားရတာတောင် ငါတို့ကို ပြန်ကြည့်သွားတဲ့အကြည့်တွေကို ကြည့်ပါလား
... တွန်း ... အတင်းပြောချင်တဲ့ရပ်တွေနဲ့”

ဟု အပိုင်ကြီးစွပ်စွဲပြောဆိုလေရာ နှင်းမိုးလည်း

www.burmeseclassic.com

တို့ယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

“အေးဟ ... ဟုတ်တယ်”

ဟုဆိုကာ သူငယ်ချင်းများနှင့် တစ်သဘောတည်းဆောင်လေသည်။
မနောမြတ်တက်ကြွသွားလျက်

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင်လည်း အချိန်ဖြုန်းမနေနဲ့တော့လေ ... မြန်မြန်
လိုက်ကြရအောင်”

ဟူ၍ နှုတ်မှလောဆော်လိုက်ပြီး ကိုယ်တိုင်လည်းခြေလှမ်းကို အရှိန်
မြှင့်လေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်

“ဟင်း ... ငါတို့အတင်းပြောနေတာ လက်ပူးလက်ကြပ်မိလို့က
တော့အတွေ့ပဲ”

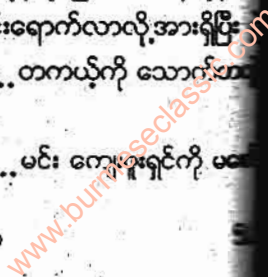
ဟူ၍လည်း နှုတ်ထွက်ကြိမ်းဝါးလိုက်သေး၏။ နှင်းမိုးနှင့်ရည်မွန်လည်း
သွေးစည်းကြောင်းပြသောအားဖြင့် ခြေလှမ်းကို အရှိန်မြှင့်ရလေသည်။

မနောမြတ်တို့သုံးယောက် စိတ်ဆောင်ကြလို့ထင်၊ ကျောင်းသားများ
နားနေဆောင်အနီးတွင် ကောင်းခန့်မှူးတို့ကိုမိသွားသည်။ ထိုရောအခါ သထံ
ကြီးသောမနောမြတ်က နှင်းမိုးနှင့်ရည်မွန်ကိုလက်တို့ပြီး ခြေသံမကြားအောင်
လျှောက်ရန် အမှုအရာဖြင့်သတိပေးရင်း ကိုယ်တိုင်လည်းခြေသံလုံစွာဖြင့်
ကောင်းခန့်မှူးနောက်ကျောအနီးသို့ ကပ်နိုင်သမျှကပ်လျှောက်နိုင်ရန် ကြိုးစား
အားထုတ်လေ၏။ နှင်းမိုးနှင့်ရည်မွန်လည်း ရုပ်သံဇာတ်လမ်းထဲကလူဆိုပုံထံ
ရှိရာချဉ်းကပ်လာသည့် အထူးကွန်မန်ဒို ရဲမေတွေလို ကောင်းခန့်မှူးတို့အနီးသို့
ညင်သာစွာရွေ့လျားချဉ်းကပ်နိုင်ရန် ခြေဖျားကိုယ်စီထောက်လိုက်ကြသည်။

မိမိတို့နောက်ကျောတွင် စကားတစ်ချက်မှားသည်နှင့် ဆယ်ချွန်
မကပြန်တွယ်မည့် မနောမြတ်တို့ရောက်ရှိနေပြီကို စိုးစဉ်းမျှရိပ်စားမိဟန်မထ
သောကောင်းခန့်မှူးနှင့်ကျော်ဇောတော့အငြင်းအခန်လုပ်၍ကောင်းနေတုန်းထံ

“ကျော်ဇော ... ငါ့မှာတော့ မင်းရောက်လာလို့အားရှိပြီး
တော့လှပြီဆိုပြီးထင်လိုက်တာ လခွီးထဲမှာပဲ ... တကယ့်ကို သောက်ဖာ
နည်းနည်းလေးမှ အားကိုးမရတဲ့ကောင်”

“ဟေ့ကောင် ... ကောင်းခန့်မှူး ... မင်း ကျေးဇူးရှင်ကို မခေါ်

စားနဲ့ ... ငါသာအချိန်မီရောက်မလာရင် ဟိုသုံးယောက်ကမ်းကိုအရိုး
သတ်သတ်၊ အသားသတ်သတ် ပုံပြီးရောင်းနေလောက်ပြီ ... ငါရောက်
လာလို့သာ သူတို့ထိုးစစ်လှန်ပြီး ခံစစ်ပြောင်းသွားရတာကွ သိလား”

ကျော်ဇေ စကားကြောင့် မနောမြတ်လည်း

“အံ့မယ် ... သူရောက်လာလို့ပဲ တို့ကထိုးစစ်ကနေ ခံစစ်ဖြစ်
သွားရတယ်လို့ ရာရာစစ”

ဟူ၍ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားလျက် နှင်းမိုးနှင့်ရည်မွန်ကိုလှမ်းကြည့်၏။
နှင်းမိုးနှင့်ရည်မွန်လည်း နှုတ်ခမ်းကိုယ်စီမဲ့ချဲ့ပြပြီး ကျော်ဇေကိုဘုရိုးရှိုးလိုက်ကြ
၏။ မနောမြတ်လည်းအံ့ကြိတ်လျက် ကျော်ဇေနောက်ကျောက်ကြည့်ပြီး မျက်
စောင်းထိုးလိုက်စဉ်မှာပင် ကောင်းခန့်မှူး၏အသံကထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဟာ ... မင်းက အဲဒါခက်တာပဲ၊ ငါလိုချင်တာက ထိုးစစ်တွေ
ခံစစ်တွေမဟုတ်ဘူး ... အချစ် အချစ်ကိုလိုချင် ချင်”

“ဟိတ် ... ကောင်းခန့်မှူး”

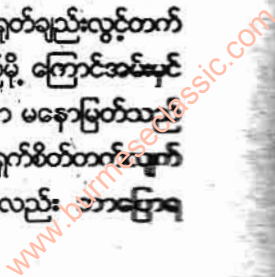
ကောင်းခန့်မှူး စကားဆုံးအောင်မပြောနိုင်လိုက်ခင်မှာပင် နောက်
ဆရာဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော နာမည်ခေါ်သံကြောင့် ခြေလှမ်းကိုတုံ့ကနဲ
ချီပြီး ချာကနဲလှည့်ကြည့်လေရာ ထပ်ချပ်မကွာလိုက်ပါသည့် မနောမြတ်
နှင့်လူချင်းတိုက်မိရုံသာမက နှာခေါင်းကလည်း နုညက်သင်းပျံ့သော
မနောမြတ်၏ ပါးပြင်လေးတစ်ဖက်နှင့် တည့်တည့်တိုးမိတော့သည်။

“အို”

“ဟင်”

“ဟယ်”

အာမေဩတ်သံလေးတွေ ရေပလုံစီတက်သလို ရုတ်ချည်းလွင့်တက်
ကြသည်။ ကောင်းခန့်မှူးလည်း မျှော်လင့်မထားသည်မို့ ကြောင်အင်းမှင်
သတ်ပြီး ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိ။ မိန်းမသားဖြစ်သော မနောမြတ်သည်
လည်း လူလည်ကောင် အနမ်းခံလိုက်ရသလိုဖြစ်ရသည်မို့ရှက်စိတ်တက်သွက်
နှုတ်နှာလေးရဲတွတ်သွားရသည်။ နှင်းမိုးနှင့်ရည်မွန်တို့လည်း ဘာပြောရ

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

မှန်းမသိဘဲ လက်ညှိုးတထိုးထိုးသာ ပြုတတ်ပေတော့သည်။

အမှုတော့ကြီးပြီဟူသောအတွေးဖြင့် ကျော်ဇောက ပြေးပေါက်ရှာနေသလို ကောင်းခန့်မှူးကို လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သော အောင်သီသည်လည်း အမှုပတ်မှာကြောက်ဟန်ဖြင့် အနားမလာရဲတော့။

အရှက်နှင့်ဒေါသကို ဟန်ချက်ညီညီ ပေါင်းစပ်ထားသော မနောမြတ်သည်ကား ကောင်းခန့်မှူးကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်လျက်

“နင ... နင် ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟင့်အင်း ... ဘာ ... ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”

“ဘာ မလုပ်ရမှာလဲ ... နင် ... နင် ငါ့ပါးကို ... ငါ့ပါးကိုလေ”

“ဪ ... အင်း ... မွေး မွေးတယ်နော်”

“ဘာ ... ဘာမွေးတာလဲ”

“အဲ ... မမွေး ... မမွေးပါဘူး”

“ဘာ မမွေးဘူးလဲ”

“ဟုတ် ... မွေး ... မွေး ... အဲ ... မမွေး ... ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“နင် ... အခုမှ ဘာအူကြောင်ကြောင်လုပ်နေတာလဲ ... လာလိုက်ခဲ့ ... နင့်ကို ပါမောက္ခချုပ်ဆီတိုင်မယ်”

“ဟာ ... အဲဒီလိုကြီးတော့ မလုပ် ... မလုပ်ပါနဲ့ဟာ”

“အို မရဘူး ... ဒီကိစ္စ ငါ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး ... ပါချုပ်ဆီတိုင်ကိုတိုင်ရမှ ကျေနပ်မယ်”

မနောမြတ် ပြောပြောဆိုဆို ကောင်းခန့်မှူး၏အင်္ကျီလက်မောင်းစကို ဆောင်ဆွဲပြီး ပါမောက္ခချုပ်ရုံးခန်းသို့သွားမည်တက်ကဲပြုနေလေရာ ကောင်းခန့်မှူးလည်း အကြောက်အကန်ငြင်းရင်း ကျော်ဇောကိုအားကိုးတကြီးလှမ်းကြည့်ပြီး အရေးရယ်အကြောင်းရယ်ဆိုလျှင် နောက်ကျတဲ့ခြေထောက် သက္ကတောက်ဟူသောထုံးကို နှလုံးမူထားသော သူငယ်ချင်းအကောင်းစားကြီး ကျော်ဇောသည်ကာ လက်ကလေးတကာကာပြုရင်း နောက်သို့တွန့်လှုပ်တွန့်ဆုတ်ရွာ

နေလေ၏။

မနောမြတ်၏ အပေါင်းအဖော်နှစ်ဦးဖြစ်သော နှင်းမိုးနှင့်ရည်မွန်တို့ ကတော့ မိမိတို့ဘက်ကအသာစီးရပြီဟူသောယုံကြည်ချက်ဖြင့် ရဲစိတ်ရဲ မာန်များ တက်လာလျက်

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... ဒီလောက်တောင် အတင့်ရဲတဲ့ကောင်မျိုးကို ပါချုပ်ဆီပို့ရမယ်”

ဟူညာသံပေးကာ နှင်းမိုးက ကောင်းခန့်မှူး၏လွယ်အိတ်ကြိုးစကို ဆွဲပြီး ရည်မွန်ကကောင်းခန့်မှူး၏အင်္ကျီကော်လာကိုဆွဲလေ၏။ ယခုမှကောင်း ခန့်မှူးလည်း မိမိဘဝသည်ကားဂြိုဟ်တုစလောင်းမှာကြည့်ဖူးသည့် Discovery Channal ထဲကလို ကျားရဲမတစ်သိုက်၏တစ်စစီဝိုင်းဝန်း ကိုက်ဖွဲခြင်းကို ခံ နေရသည့် ရွှေသမင်ဖိုလေးတစ်ကောင်နှင့် ဘာမျှမခြားနားပါလားဟူ၍ ဝမ်း ပန်းတနည်းတွေ့မိရင်း ဘေးဘီသို့အမှတ်မထင်ကြည့်မိရာ ‘ဟိုက်’ ကနဲဖြစ်သွား ရသည်။

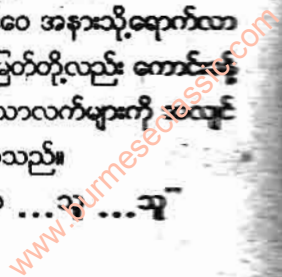
အနီးရှိကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူအချို့က ကောင်းခန့်မှူးနှင့် မနော မြတ်တို့၏အနည်းငယ်ရှုန်းရင်းဆန်ခတ်နိုင်မှုကြောင့် ခါးပိုက်နှိုက်ပဲဖမ်းမိသ လိုလို သူခိုးသူဝှက်ပဲဖမ်းမိသလိုလို အထင်များဖြင့်စုပြုံတိုးတော့ကြည့်နေကြလေ သည်။ ထိုအထဲတွင် ယခုပြဿနာ၏အဓိကတရားခံဟု ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက် တတ်နိုင်ခွင့်ရှိသော အောင်သီကိုလည်း ထိုးထိုးထောင်ထောင်တွေ့ရလေသည်။

ကောင်းခန့်မှူး နေရာတွင်လဲသေချင်စိတ်ပေါက်သွားလောက်အောင် အရှက်ရမိလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်

“ဟင် ... မင်းတို့က ဘာဖြစ်နေကြပြန်တာလဲ”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ဆရာမဒေါ်တင်မိုးဝေ အနားသို့ရောက်လာ လေ၏။ ဆရာမဒေါ်တင်မိုးဝေကိုမြင်သည်နှင့် မနောမြတ်တို့လည်း ကောင်းခန့် မှူး၏အင်္ကျီ၊ လွယ်အိတ်ကြိုးစတို့အားဆွဲထားသောလက်များကို ဖလှောင် အမြန်ရုတ်သိမ်းပြီး အလှအယက်တိုင်တန်းကြလေသည်။

“ဆရာမ ... သမီးကို ... သမီးကိုလေ ... ဘု ... ဘု”

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ ... ကောင်းခန့်မှူးဆိုတဲ့ကောင် သမီးတို့ သူငယ်ချင်း မနောရဲ့ပါးကို နမ်းတယ်ဆရာမ”

“ဟင် ... ဟုတ်လို့လား”

မနောမြတ်ပြောထွက်ဖို့ ခက်ခဲနေသောစကားကို နင်းမိုးကရှင်းလင်းစွာထွက်ဆိုပေးလိုက်ရာ ဆရာမဒေါ်တင်မိုးဝေလည်းအံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားလျက် မယုံနိုင်သောမျက်နှာဖြင့် ကောင်းခန့်မှူးကိုလှည့်ကြည့်၏။ ကောင်းခန့်မှူးမဟုတ်မှန်ကြောင်းရှင်းပြရန် ကြံစည်နေဆဲမှာပင် ရည်မွန်ကပါ

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ ... သမီးတို့လိမ်မပြောပါဘူး ... သူ နမ်းလိုက်တာ ဒီဘက်ပါးမှ ဒီဘက်ပါးအစစ်ဆိုတာ သမီးတို့နှစ်ယောက်စလုံးတွေ့လိုက်တယ်”

ဟူ၍ မနောမြတ်ညာဘက်ပါးကိုထောက်ပြပြီး အတိအကျသက်သေခံနေလေရာ ကောင်းခန့်မှူးလည်း မတော်တဆနမ်းလိုက်မိသည့် မနောမြတ်၏ပါးပြင်လေးအားယောင်ပေါင်ပြီး သေချာပြန်ကြည့်မိလေသည်။ ပိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေသော ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတို့သည်လည်း အခြေအနေမှန်ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သဘောပေါက်သွားကြသည်။

“ဪ ... လက်စသတ်တော့ ... ဂလိုကနေ ဂလိုဖြစ်သွားတာကို”

“အေးကွာ ... ငါတို့ကျတော့ ဂလိုကနေ ဂလိုမဖြစ်ဘူး ... နာလိုက်တာ”

“ဝါး ဟား ဟား”

“ဪ ... ကြည့်ရတာ ... သူက ပါးကိုနမ်းတာမဟုတ်လောက်ပါဘူး ... ပါးပေါ်မှာလူးထားတဲ့ သနပ်ခါးစစ်တယ် မစစ်ဘူးဆိုတာ သိချင်လို့ ရှုကြည့်တာနေမှာပါ”

“ဪ ... သနပ်ခါး စစ်၊ မစစ်လောက်ကတော့ တို့ငါ့ညှင်းခွဲခြားတတ်ပါတယ်နော်”

“ဟား ဟား ဟား”

ပျော်တတ်သောကျောင်းသားအချို့၏ ဗရုတ်ကျကောင်းမှုကြောင့် ရယ်သံများက ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရထွက်ပေါ်လာရသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် နောက်ပြောင်ပြောဆိုသံများနှင့် အော်ဟစ်ရယ်မောသံများကြောင့် မနောမြတ်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသတိထားမိလျက် အရှက်ပိုသွားရသလို ဆရာမဒေါ်တင်မိုးဝေလည်း မနောသာဘဲ

“ကဲ ... အားလုံးပဲ ဒီမှာလာရပ်ပြီး ဘာလုပ်နေကြတာလဲ သွားသွား ... ကိုယ့်အတန်း ကိုယ်သွားတက်ကြ”

ဟူ၍လေသံမာမာဖြင့် ပြောဆိုလူစွဲရလေသည်။ စပ်စုလိုစိတ်အကင်းမသေသေးသောကျောင်းသူများနှင့် ဗရုတ်ကျလိုသေးသော ကျောင်းသားများ အနားမှခွာချင်ခွာချင်နှင့်ထွက်ခွာသွားသောအချိန်မှာပင် အင်္ဂလိပ်စာဌာနမှ ဆရာဦးမြတ်စံရောက်ရှိလာ၏။ အခြေအနေကို စူးစမ်းကြည့်ကြည့်ပြီးနောက် ဆရာမဒေါ်တင်မိုးဝေဘက်လှည့်ကာ

“ဆရာမ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

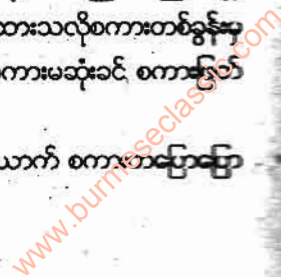
“ဪ ... ဆရာ ... ဆရာရောက်လာတာနဲ့အတော်ပဲ ... ဒီမှာကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဒီကပြဿနာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးရမလဲဆိုတာ ခေါင်းခဲနေလို့”

“ဆရာ ... ဆရာ ... သမီးကိုလေ ... သူ ... သူ”

မိမိတို့ဌာနမှ ဆရာမြတ်စံကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် မနောမြတ်တို့အား တက်ပြီး လက်ဦးမှုရယူကာတိုင်မည်တော့မည် တကဲကဲပြုနေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ကောင်းခန့်မှူးစိတ်ဓာတ်တွေပို၍ ပျက်ပြားလာရသည်။

ကောင်းခန့်မှူး ဆရာမဒေါ်တင်မိုးဝေကို ကူပါ ကယ်ပါဟူသော သနားစရာမျက်နှာပေးဖြင့် အားကိုးအားထားကြည့်လိုက်မိသည်။ သည်အချိန်မှာပြဿနာက စဖြစ်ကတည်းက ပါးစပ်လေမြတ်ထားသလိုစကားတစ်ခွန်းမှ ဟဖော်မရတော့သော ကျော်ဧကေ မနောမြတ်၏စကားမဆုံးခင် စကားဉာဏ်ပြောကာ ဖြစ်စဉ်ကိုရှင်းပြလေသည်။

“ဒီ ... ဒီလိုပါဆရာ ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားပြောပြော

ကိုယ်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

နဲ့အတန်းတက်ဖို့အသွား ... နောက်ကနေကောင်းခန့်မှူးဆိုပြီး နာမည်ကို
ခေါ်သံကြားလို့ လှည့်ကြည့်မိပါတယ် ... အဲ ... အဲဒီမှာတင် ကောင်းခန့်မှူးနဲ့
နောက်ကကပ်ပါလာတဲ့ မနောမြတ်လည်း လူချင်းနဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ တွေ့တော့
တာပဲ ဆရာရယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ ... အခု သူပြောပြတဲ့အတိုင်းပါ
ပဲ ... ကျွန်တော်တမင်လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး ... ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေး
ပါ ... ကျွန်တော့်မှာ မနောမြတ်ပါးကို နမ်းမိတယ်လို့သာ အမှုတပ်ခံရတာ
... နံလား မွှေးလားတောင် မသိလိုက်ရပါဘူးဆရာ”

မိမိပါးမွှေးသလား။ နံသလားတောင် မသိလိုက်ရပါဘူးဆိုသော
ကောင်းခန့်မှူးစကားကြောင့် မနောမြတ်တစ်ယောက် မိမိပါးကိုမိမိယောင်ပေါင်
စမ်းကြည့်မိရင်း နံများနံနေသလားဆိုပြီး နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့လုပ်မိသေး၏။ မွှေး
ပျံ့သော မှုန်နံသာရနံ့ကိုရှိုက်မိကာမှ စိတ်သက်သာရာရသွားရသည်။ တစ်
ဆက်တည်းမှာပင် သည်လိုပြောရကောင်းလားဟူ၍ အမျက်ထွက်လျက် ပါးစပ်
မှပွစိပွစိလုပ်ပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ ကောင်းခန့်မှူးကတော့ သတိမထား
မိဘဲ စကားကိုဆက်၏။

“ဆရာမယုံရင် အဲ ... ဟိုမှာ ... ဟိုကောင်အောင်သီသက်သေရှိ
ပါတယ် ... သူ့မေးကြည့်ပါ ... ခုလို ပြဿနာဖြစ်ရတာလည်း ကျွန်တော့်ကို
နောက်ကနေ သူလှမ်းခေါ်လို့ဖြစ်ရတာပါ”

“အိ”

အောင်သီလည်း ဆရာမဒေါ်တင်မိုးဝေသွားခိုင်းတုန်းက သွားလိုက်
ရအကောင်းသား။ အခုတော့မနေနိုင်မထိုင်နိုင် အနားမှာရစ်သီ ရစ်သီအလုပ်
ကောင်းတာနဲ့ အမှုတော့ပတ်ပြီဟူသောအတွေးဖြင့် မျက်နှာလေးအိုသွားရ
သည်။ သို့သော် ရှောင်ပြေးလို့မလွတ်နိုင်တော့သောပြဿနာကို ရင်ဆိုင်ခြင်း
ဖြင့်သာ ဖြေရှင်းရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲကျရောက်နေသော
ကောင်းခန့်မှူးအား ကယ်တင်ပေးခြင်းဖြင့် သူငယ်ချင်းကောင်းစိတ်ဗာတ်ပြရန်
အတွက်လည်းကောင်း အောင်သီတစ်ယောက် ဆရာဦးမြတ်ဗာသာမျှမမေး

သေးခင်မှာပဲ မြင်သမျှ တွေ့သမျှကိုအရဲစွန့်ဖွင့်ချလေသည်။

“ကျွန်တော် ကောင်းခန့်မှူးကို နောက်ကနေ လှမ်းခေါ်လိုက်ရတာ ဟာ ဒီကောင်မလေးသုံးယောက်ရဲ့ မသင်္ကာဖွယ်ရာလှုပ်ရှားမှုကို တွေ့ရှိရ လို့ အချိန်မီသတိပေးနိုင်အောင် လှမ်းခေါ်လိုက်ရတာပါ”

“ဟေ ... ဘယ်လို မသင်္ကာဖွယ်ရာလှုပ်ရှားမှုတွေ တွေ့ရလို့လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်မြင်တွေ့ရတာကတော့ ကောင်းခန့်မှူးနဲ့ ကျော်စေ့နောက်ကနေ သူတို့သုံးယောက်က အကြံအစည်တစ်ခုခုအသံမ ကြားအောင် ခြေဖျားထောက်ပြီး ထပ်ချပ်မကွာလိုက်နေတာကို တွေ့ရလို့ပါ”

“ဟေ ... ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ ... ဟောဒီ ကျွန်တော့်မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံး နဲ့ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းတွေ့ရတာပါ”

မနောမြတ်တို့လည်း အောင်သီစကားကြောင့် တရားလိုကနေ တရား ခံဘဝရောက်ရကိန်းဆိုက်သွားသဖြင့် မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားကြရသည်။

ဆရာဦးမြတ်စံ နားမလည်နိုင်သောအမူအရာဖြင့် မနောမြတ်တို့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ဟုတ်၊ မဟုတ် မေးမြန်းမည်ပြုစဉ် သိလိုစိတ်ပို၍ပြင်းပြနေ သော ဆရာမဒေါ်ကင်မိုးဝေက အမေးဦးသွားလေ၏။

“ဟင် ... သမီးတို့ ဘာကြောင့် အခုလိုလုပ်ကြရတာလဲကွဲ့”

မနောမြတ်တို့သုံးယောက်လည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့်ကြည့်မိ၏။ ပြီးမှနှင်းမိုးနှင့်ရည်မွန်က နင်ပြောပြလိုက် ဟူသောသဘောဖြင့် မနောမြတ်ကိုမျက်ရိပ်ပြလေရာ မနောမြတ်လည်း

“ဟို ... ဟိုလေ ... သူ ... သူတို့ သမီးတို့ကို ဘာအတင်းတွေ များပြောမလဲဆိုပြီးသိချင်လို့ ... တခြားမဟုတ်တာလုပ်ဖို့ ဘာအကြံအစည်မှ မရှိပါဘူး”

ဟုပြန်လည်ဖြေရှင်းချက်ပေးပြီးနောက် စကားချဲ့ကားပြောရကောင်း သားဟူ၍ အောင်သီကိုမျက်စောင်းထိုး၏။ အောင်သီ သွားလေးအပြာသာမန် ချယ်ပြလေသည်။ ကောင်းခန့်မှူးလည်း ကယ်တင်ရှင်သူငယ်ချင်းနှင်းယောက်တို့

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

လောကတင်မှအပြည့်ဖြင့်ကြည့်ရင်း မျက်နှာလိုမျက်နှာရပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ဖြင့်
လှိုက်သည်။ ကျော်နေနှင့်အောင်သီကလည်း အားပေးပြုံးပြုံးရင်း ပြန်လည်
ခေါင်ညိတ်ပြသည်။ ဤသည်ကိုပင် နှင်းမိုးက အတွေးတစ်မျိုးပေါက်ပြီး

“ဆရာ ... တွေ့လား ဟိုကောင်တွေ ဒီလောက်ပြဿနာဖြစ်နေတာ
တောင်မှ မျက်နှာပိုးကမသေဘဲ ပြောင်စပ်စပ်ပြုံးပြီးပြီးလုပ်ပြနေကြတယ်”

ဟူ၍ တိုင်ချက်တစ်ဆင့်တက်ပြန်လေသည်။ ဆရာမ ဒေါ်တင်မိုး
ဝေနှင့် ဆရာဦးမြတ်စံလည်း ရယ်ချင်ပြုံးချင်ဖြစ်နေပါလျက် မရယ်မပြုံးမီ
အောင် သတိထားရင်း

“ကဲ ... ကဲ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ... မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့
မနောမြတ်ဘက်က ဆရာမ ရပ်တည်တယ် ... ဒါကြောင့် ကောင်းခန့်မှူး
ကို ဌာနခေါ်သွားပြီး ပြင်းထန်စွာသတိပေးပြီး နောင်ဒါမျိုးမဖြစ်စေရပါဘူးလို့
ဝန်ခံကတိ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလိုက်မယ် ... ဟုတ်ပြီလား”

“အင်းလေ ... ဆရာမဘက်က ဆရာမတပည့်ကို ခုလိုအရေးယူ
ဆောင်ရွက်ပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း ဘာမှအထွေအထူး
ပြောမနေတော့ပါဘူး ... ကျေနပ်ပါတယ် ... ကျွန်တော့်တပည့်တွေကိုသာ
အတန်းတက်ရအောင် ခေါ်သွားပါ့မယ် ... က ... လာ လာ ... မနောမြတ်
တို့၊ နှင်းမိုးတို့၊ ရည်မွန်တို့ ... ဪ ... ကြည့်စမ်းပါဦး ... အခုချိန်က
ဆရာအတန်းချိန်ပဲကိုး ... ကဲ ဆရာမ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မကိုလည်း ခွင့်ပြုပါဦး ... ကဲ ... ကောင်း
ခန့်မှူး လာ ... ဆရာမနောက် လိုက်ခဲ့ ... အဲ ... ဟိုနှစ်ယောက် ကျော်နေ
နဲ့အောင်သီ မင်းတို့ပါလိုက်ခဲ့ ... လာ”

ဟူ၍အတိုင်အဖောက်ပြုကာ ဖြေရှင်းရလေသည်။ မနောမြတ်တို့
လည်း ဆရာနှစ်ဦး၏အဆုံးအဖြတ်ကိုမယယံရူးရဲသဖြင့် စောဒကမတက်ကြွ
တော့သော်လည်းပဲ သိပ်တော့ကျေလည်သေးဟန်မတူ။ ဆရာဦးမြတ်စံခေါ်
ဆောင်ရာနောက်သို့ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်ဖြင့်လိုက်ပါသွားရင်း ကောင်း
ခန့်မှူးတို့အား မျက်စောင်းကိုယ်စီထိုးဖြစ်အောင် ထိုးသွားကြပါသေးသည်။

မနောမြတ်စာကျက်နေရာမှ စာအုပ်ထဲမှာ ကောင်းခန့်မှူးမျက်နှာက
အထင်းသားပေါ်လာသဖြင့် စာအုပ်ကိုဖျတ်ကနဲပိတ်လိုက်ပြီး မျက်စိစုံမှိတ်
အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။

“မုန်းတယ် ... မုန်းတယ်”

ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသော မနောမြတ်၏အသံပြကြီးကြောင့်
စာကျက်ရင်း အိပ်ငိုက်နေသော နင်းမိုးလည်းလန့်ဖျတ်သွားလျက်

“ဟဲ့ ... ပလုတ်တုတ် ကလူ ... ကလူ”

ဟုပါးစပ်ထဲတွေ့ရာရေရွတ်ပြီး ရင်ဘတ်ကလေးကိုဖိကာ မနောမြတ်
တို့ မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။ ပြီးမှ

“ဟဲ့ မနော ... ဘာထဖြစ်ရတာလဲ ... လန့်လိုက်တာဟယ်”

“မုန်းတယ် ... မုန်းတယ် ... သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်း
တယ်”

“ဟင် ... ငါ ... ငါ့ကိုပြောတာလား ... ငါ နင့် ... ကိုတာ

တိုယ့်ရဲ့ တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ထပ်မံလိုလဲ”

မနောမြတ် နှင်းမိုးကိုစေ့စေ့ကြည့်ပြီး ဆက်လက်ပေါက်ကွဲနေပြသ
ဖြင့် နှင်းမိုးလည်း ဘာအမှားလုပ်မိလို့ပါလိမ့်ဟု မလုံမလဲဖြစ်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ပြန်ကြည့်မိသည်။

ဆူဆူညံညံအသံတွေကြောင့် ခုတင်ပေါ်တွင် စာကျက်ရင်းအိပ်ပျော်
သွားသော ရည်မွန်သည်လည်း နိုးလာရလျက်

“ဟဲ့ ညကြီးမင်းကြီးဘာထဖြစ်နေတာတုန်း ... နင်တို့ကလည်း”

ဟုအလိုမကျသလိုလှမ်းဟန်၏။ သို့သော်မနောမြတ်ကနှင်းမိုးနှင့်ရည်
မွန်တို့၏အသံများကိုကရုမပြုနိုင်အားဘဲပေါက်ကွဲမှုကိုဆက်လက်ရှင်သန်စေသည်။

“ကောင်းခန့်မှူးဆိုတဲ့ ကောင်စုတ် ကောင်နာ ... နင့်ကို ကမ္ဘာမကြေ
ဘူး ... နင့်ကိုလက်စားချေရမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်”

ဆိုသော မနောမြတ်ကိုပေါက်ကွဲစေသည့် အမည်နာမအတိအကျ
ကိုသိလိုက်ရပါမှ နှင်းမိုးလည်းမိမိကိုရည်ညွှန်းသည် မဟုတ်မှန်းသိလိုက်ရ
သည့်အတွက် စိတ်သက်သာရာရသွားသလို ရည်မွန်သည်လည်း အိပ်မှုနံရံ
မွှားမျက်လုံးကို ပြူးကျယ်သွားအောင် လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်လေသည်။ ပြီးမှ

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... ကောင်းခန့်မှူးဆိုတဲ့ကောင်ကို ငါ
လည်း မကြေဘူး ... ငါ့သူငယ်ချင်း နုနုထွတ်ထွတ်လေးကို အမျိုးမျိုးဒုက္ခပေး
တဲ့ကောင် ... မိုးနတ်မင်းက ဒီအတိုင်း ကြည့်နေမယ်မထင်နဲ့ ... ဒီကောင်
ကို ဒဏ်ခတ်မှာသေချာတယ်”

ဟုတရုတ်ဇာတ်လမ်းတွဲတွေထဲကလေသံဖြင့်ပြောသလို နှင်းမိုး
ကလည်း

“အေး ဟုတ်တယ် ... ဒီကောင် မရှုမလှကျဆုံးတာမြင်ရမှ ငါ
လည်း မနောအစားကျေနပ်နိုင်မယ် ... စဉ်းစားကြည့်လေဟာ ... ငါတို့
သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းတောင် မနမ်းဖူးသေးတဲ့ တို့သူငယ်ချင်းအချောအလှ
မနောရဲ့ပါးပြင်နုနုလေးကို ဒီကောင် ပထမဆုံးနမ်းခွင့်ရသွားတာ ဘယ်
လောက် ခံပြင်းဖို့ကောင်းလဲ ... ငါတွေ့မိလေ မကျေနပ်နိုင် ... အဲ ..

...ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဒါနဲ့ မနော ... နင် ... နင်ရော ဘယ်လိုခံစားရလဲဟင်”

ဟုအလိုတူအလိုပါပေါက်ကွဲပြရင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုတွေးမိဟန်ဖြင့် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားလေရာ မနောမြတ်လည်းကြောင်သွားရလျက်

“ဟင် ... ငါက ဘာကိုခံစားရမှာလဲ”

“ဟို ... ဟိုလေဟာ ... ရင်တွေ ဘာတွေမခန့်ဘူးလားလို့ မေးတာ”

“ဟဲ့ ... ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ ... ငါက ဘာကြောင့်ရင်ခန့်ရမှာလဲ ... သူ့အနမ်းခံရတာ သနလွန်းလို့ အန်တောင်အန်ချင်တာမှ ဝေါ့ကနဲ တောင် နေသေးတယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ရဲ့လားဟယ် ... ပြောလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော် ... ကောင်းခန့်မှူး ချောတာတော့ တော်တော်ချောတယ် ... အဲလို ကောင်လေးချောချောတစ်ယောက်ရဲ့အနမ်းကို မထင်မှတ်ဘဲ ခံယူလိုက်ရတဲ့ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်အဖို့ ရင်မခန့်ဘူးဆိုတာ ငါတော့ သိပ်မယုံချင်ဘူး”

“အေး ... နင်တို့လို ဆတ်စလူးထနေတဲ့ မိန်းမမျိုးဆိုရင်တော့ ကောင်းခန့်မှူးလိုကောင်မျိုး နမ်းတာခံရရင် ရင်ခန့်ရုံတင်မကဘူး ... အပျော်ဆိုပြီး သေတောင်သွားမလားပဲ ... ငါက သနလွန်းလို့ အန်ချင်တယ် ဝေါ့”

မနောမြတ် ကောင်းခန့်မှူးကိုပေါက်ကွဲနေရာမှ မဆီမဆိုင် ထပြောလာသော နှင်းမိုးနှင့်ရန်ဖြစ်ရမည့်ကိန်းဆိုက်လာသည်။ အရေးထဲ ရည်မွန်ကလည်း တစ်စခန်းထလာပြန်သည်။

“အို ... အဲလို ရိုမန်တစ်ဆန်တဲ့အနမ်းမျိုးသာ ကြုံရလို့ကတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ ... တစ်ခါတည်း မလွတ်တမ်းကိုဖက်ထားလိုက်မှာ ... အဟိ”

ရည်မွန်ပြောရင်း အားပါလာဟန်ဖြင့် ဘေးမှဖက်လုံးကို အတင်းအကြပ်ဖက်ပြလေသည်။ ထိုရောအခါ နှင်းမိုးကလည်း

“အို ... ဒါမျိုး ငါဆို စိတ်ဆိုးမှာပဲ ... ကျန်တဲ့ ... တစ်ကော်ပါ

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

နမ်းရကောင်းလားဆိုပြီး ခစ် ခစ်”

ဟန္တာ့အပြုပြင်လေရာ မနောမြတ်လည်း ဆက်ပြီးစိတ်ဆိုးရအခက်
သူတို့နှင့်ရောနှောပြီး ရယ်မောရအခက်ဖြစ်ရကာ

“တော်ပြီဟာ ... အိပ်တော့မယ် ... နင်တို့နဲ့ စကားအကောင်းဆက်
ပြောလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး ... ကောင်မစုတ်တွေ့ မိန်းမနောက်ပိုးတွေရဲ့”

ဟန္တာ့ဆုဆောင်ပြောဆိုပြီး ခုတင်ပေါ်ပစ်လှဲလိုက်တော့သည်။ နှင်းမိုးနှင့်
ရည်မွန်တို့ကတော့ မနောမြတ်ကိုကြည့်ပြီး သဘောကျစွာနောက်ပြောင်ရယ်
မောကြလေသည်။

“အေး အေး အိပ်တော့အိပ်တော့ ... ဒါမှအိပ်မက်ထဲမှာကောင်း
ခန့်မှူးနဲ့တွေ့ပြီးနောက်ထပ်ပါးတစ်ဖက်ပါထပ်အနမ်းခံရမှာ ခစ် ခစ်”

“အိုး ... ဒီတစ်ခါ လာနမ်းကြည့်ပါလား ... ငါတို့ သူငယ်ချင်းမနော
က ဒီအတိုင်းငြိမ်ခံနေမယ်ထင်သလား ... တစ်ခါတည်း အာဘွား အာဘွားဆို
ပြီး ပြန်နမ်းလိုက်မှာပေါ့”

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်”

ဟာသတွေလျှောက်ပြောပြီး ခွက်ထိုးခွက်လှန်ရယ်မောနေသော နှင်း
မိုးနှင့်ရည်မွန်ကိုကြည့်ပြီး မနောမြတ်ပါးစပ် ပွစိပွစိလုပ်ကာ မျက်စောင်းထိုး
လိုက်သည်။ မျက်စောင်း၏ပစ်မှတ်တည့်တည့်မှာ ကောင်းခန့်မှူး၏အပိုးမကျိုး
သောမျက်နှာကို အထင်သားတွေ့လိုက်ရသည်။ အိပ်ပျော်ချိန်မှာ အိပ်မက်တံခါး
ကိုဖွင့်ပြီး ဝင်ရောက်လာမှာစိုးသည့်အတွက် ကြိုတင်ကာကွယ်သောအားဖြင့်
မျက်နှာကြီးစူပုပ်ကာ မာန်မဲကျိန်ဆဲ လိုက်သည်။

“ကောင်းခန့်မှူး ... အသုဘကောင်”

၂၅

“ဒါဆို မင်း ဝန်ခံကတိလက်မှတ်ထိုးလာရပေါ့ ဟုတ်လား”

နိုင်လင်း၏အမေးကို ကောင်းခန့်မှူးခေါင်းခါပြရင်းအဖြေပေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ဆရာမဒေါ်တင်မိုးဝေက ငါတို့ကို ဌာနလည်းခေါ်မသွားဘူး ... ကောင်းခန့်မှူးကိုလည်း ဘာဝန်ခံကတိလက်မှတ်မှလည်း မထိုးခိုင်းပါဘူး ... နောင်ကိုဒါမျိုးမဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်ဖို့ ... အစအနောက်သိပ်မသန်စို့ပြောဆိုဆုံးမပြီး အတန်းသွားတက်ခိုင်းလိုက်တာပဲရှိပါတယ်”

ဟုရှင်းလင်းပြလေရာ နိုင်လင်းလည်း တစ်စုံတစ်ရာကိုနားလည်သဘောပေါက်သွားသောလေသံဖြင့်

“ဪ ... ဒါဆို ကြည့်ရတာ ... ဆရာမဒေါ်တင်မိုးဝေက ဧနောမြတ်လည်း ကျေနပ်သွားအောင်၊ အမှုလည်း ကြီးမသွားအောင်ဆိုပြီး ငွေထိန်းပေးလိုက်တဲ့သဘောပဲကွ”

ဟု ထင်မြင်ချက်ပေးပြီးနောက်

တိုယ့်ရဲ့ တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

“ဒီမယ် ... ကောင်းခန့်မှူး ... ဆက်သာလှုပ်ရှားပေတော့
ဒီအတိုင်းဆို ကံတရားက မင်းဘက်မှာရှိနေတယ်လို့ပြောလို့ရတယ်”

ဟူ၍ ဆက်လက်ပြီး အားပေးအားမြှောက်ပြုလေသည်။ သို့သော်
အားတက်ဖို့ရာ မဝံ့မရဲနိုင်နေပြီဖြစ်သော ကောင်းခန့်မှူးက

“ဟင် ... ဒီလောက် ပြဿနာတွေတက်နေတဲ့ကြားက ကံတရား
က ငါ့ဘက်ကို ဘယ်လိုရှိနေပြန်တာလဲ”

“ဟ ... ရှိလို့ ရှိတယ်ပြောတာပေါ့ကွ ... ပြောရရင် ဒီကိစ္စ ..
အကြီးကြီးနော် ... ချဲ့ရင်ချဲ့သလောက်ရတယ် ... ဒါပေမဲ့ သူ့အလိုလိုသေးသေး
လေးဖြစ်သွားတာဟာ ကံတရားဟာ မင်းဘက်မှာရှိနေလို့ပေါ့ကွ”

အောင်သီကလည်း

“အေးကွ ... ဒါတော့ဟုတ်တယ် ... ငါတောင်မှပဲ အစကသွားပြီ
ရှင်းမရတော့ဘူးဆိုပြီး တွက်လိုက်မိတာ ... မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်လေကွာ
... မတော်တဆပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်မနောမြတ်ပါးကို နမ်းမိတာဟာ
တော်တော်ရှင်းရခက်တဲ့ကိစ္စပဲ ... ဒီကြားထဲ ဆရာမဒေါ်တင်မိုးဝေရော
ဆရာဦးမြတ်စံပါ ထပ်ရောက်လာတော့ ငါ့ကောင်တော့ကြူပြီပဲ ထင်တာပေါ့
... ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းချင်တော့ ဆရာ၊ ဆရာမနှစ်ယောက်လုံးက ဒါကို
အပြစ်လို့မသတ်မှတ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးဖြေရှင်းပေးလိုက်မှ ငါလည်း
ဒီကောင် ကောင်းခန့်မှူးအစား သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်”

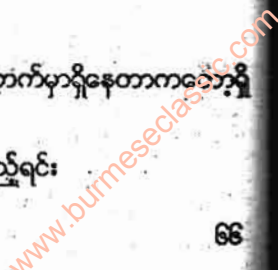
ဝတ္ထုက

“ဪ ... မင်းကလည်း အပြစ်လို့မသတ်မှတ်ဆို ဒါအပြစ်မှမဟုတ်
တာ ... သူတို့က နောက်ကျောမှာကပ်ပြီးပါလာတာမသိလို့ မတော်တဆဖြစ်
သွားရတဲ့ဟာပဲ”

နိုင်လင်းက

“ဘာပြောပြော ကံတရားက ဒီကောင်ဘက်မှာရှိနေတာကဘော့ရှိ
နေတာပဲ”

ကျော်ဇော နိုင်လင်းကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း

“ဟင်း ... မင်းကလည်း ဇွတ်ပဲ ... ငါတို့တောင် နေရင်းထိုင်ရင်း အမှုတွဲခံရတော့မလို့ သိသိလေးလိုတဲ့ဟာကိုတောင် ကံတရားကဒီကောင် ဘက်မှာရှိတယ်လုပ်နေသေးတယ်”

“ဟား ... မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်လေကွာ ... မနောမြတ်လို အလှနတ်သမီးလေးနဲ့တွေ့ဆုံကြုံကြုံကံခွင့်ရဖို့ ကျောင်းသားကတ်လေး ကောက်ရတာဟာလည်း ဒီကောင်ကိုကံတရားကဖေးမလို့ပဲ ... ဟော .. ကျောင်းသားကတ်ပေါ်က ဓာတ်ပုံကိုဝေဖန်ရေးလုပ်မိတာဟာလည်း မနောမြတ်အသိစိတ်ထဲမှာ ကောင်းခန့်မှူးဆိုတဲ့ကောင်ချောချောလေးတစ် ယောက် ကိန်းဝပ်သွားစေဖို့ ကံတရားရဲ့ဖေးမမှုတစ်ရပ်ပဲ ... ဟော .. အခုလည်း ကြည့်ဦး ... နဲ့သာရနဲ့တွေ့သင်းပျံနေတဲ့ အလှဘုရားမလေးရဲ့ပါး ပြင်ကို နမ်းရှိုက်ခွင့်ရတာဟာလည်း ကံတရားရဲ့ဖေးမမှုကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား”

“အေးကွ ... ဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

“အေးကွာ ... အဲသလို ဆိုပြန်တော့လည်း ... နိုင်လင်းပြောတာ သဘာဝကျသား”

“အဟီး ... ငါတို့လည်း အဲဒီလို ကံတရားရဲ့ဖေးမမှုကို ခံယူခွင့်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲကွ သိလား”

“ဟီး ... ဒါတော့မင်းပြောမှလားကွ ... ငါသာဆိုရင်တော့ ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘူး ... နောက်မှဖြစ်ချင်ရာဖြစ် အခုတော့လာထားဆိုပြီး နှာခေါင်းရိုး ကျိုးချင်ကျိုး ရှလွတ်ရှလွတ်နဲ့ကို ရှလွတ်ပစ်လိုက်မှာ”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”

နိုင်လင်းစကားကို ထောက်ခံပြောဆိုကြရာမှာ သူများထက်ထူးစွာ အားပါလာသော ဝဏ္ဏကိုကြည့်ပြီး အားလုံးရယ်မိကြသည်။ ရယ်သံများမစဲ ခင်မှာ အောင်သီကံ ကောင်းခန့်မှူးကို အကဲခတ်သလိုကြည့်ရင်း

“ဟေ့ကောင် ဝဏ္ဏ ... မင်းက နှာခေါင်းရိုး ကျိုးချင်ကျိုးဆိုပြီး ခိုသေးတယ် ... ဒီမှာ ကောင်းခန့်မှူးကိုကြည့်ရတာ နှာခေါင်းရိုးဘာသာ ထိုးပြီးနေပလား မသိဘူးကွ”

ကိုယ့်ရဲ့ တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ဟုအခွမ်းဖောက်လိုက်ရာ ကောင်းခန့်မှူးယောင်ပေါင်ပြီး ကိုယ့်နှာ
ခေါင်းကို ထိုင်ကြည့်ရင်း

“ဟာ ... မဟုတ်တာ”

ဟု ပျာပျာသလဲ ငြင်းသလို ကျန်သူများလည်း ရယ်သံနှောကာ
တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝင်ရောက်နှောက်ပြောင်ကြတော့သည်။

“အေးကွ ဖြစ်နိုင်တယ် ... နှာခေါင်းထိပ်က လုံးချွန်ပြီး မြင့်တက်
နေရမယ့်အစား ပိပြားပြီး အောက်ကို နိမ့်ကျနေတယ် တွေ့လား”

“ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ ... ကြည့်ရတာ မနောမြတ်ပါးက တော်တော်မာ
ကြောတယ် ထင်တယ်”

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်တာ ... ဒီလောက်ချော ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးပြင်လေးပဲကွာ ... နုညက်နွေးအိနေမှာပါ ... ဒီ
ကောင်ကိုယ်တိုင်က ဘူးကြောထလွန်းအားကြီးလို့ ဝန်နဲ့အားမမျှဖြစ်ပြီး နှာ
ခေါင်းရိုးက ကျိုးသွားရတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ဪ ... မင်းတို့ကလည်း ငါ့သူငယ်ချင်းကို အဲလိုတော့
မတရားမပြောကြပါနဲ့ကွာ ... မနောမြတ် ပါးကို နမ်းမိပါတယ်လို့သာ
အချောင်သက်သက် ခေါင်းစီးအတပ်ခံခဲ့ရတာ ... သူ့ခမျာ တကယ်တမ်းကျ
တော့ နမ်းမိတဲ့ပါး မွှေးသလား၊ နံသလားဆိုတာတောင် မသိလိုက်ရှာပါဘူး”

“ဘယ်သိမှာလဲ ... မင်းတို့ကောင်ရဲ့နှာခေါင်းက အစောကြီးကတည်း
က မီးကကျွမ်းနေပြီးသားပဲဟာ ... အခုတောင်ကြည့်ပါလား ... နှာခေါင်းမှာ
မီးခိုးငွေ့က အူထွက်လို့ကောင်းတုန်းရှိသေးတယ်”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”

ကောင်းခန့်မှူးလည်း သည်မှာ သည်အတိုင်း ဆက်ထိုင်နေလျှင်
စကားကောင်းပြောမရ ဆိုမရဘဲ သည်ကောင်တွေ သည်လိုပဲပေါက်လဲရတွေ
ပြောပြီး ဟားနေကြတော့မည်ဆိုတာကို ရိပ်မိလျက် နေရာမှထွက်သည်။
ထိုအခါမှ ကျော်ဇောက ရယ်သံ အကင်းမသေသေးပဲနှင့်

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ... ထိုင်ပါဦးကွ”

ဟု လှမ်းတားသလို ကျွန်တို့တွေ မျက်နှာပိုးသတ်ကာ

“အေးလေကွာ ... အတန်းတက်ချိန်လည်း လိုသေးတဲ့ဟာပဲ

..အေးဆေးပေါ့”

ဟူ၍လေပျော့လေးနှင့်ဆိုလာကြသည်။ ကောင်းခန့်မှူး မျက်မှောင်
ကုတ်လျက်

“ဒီမှာ ... မင်းတို့တွေက ပေါက်ကရပြောပြီး အေးဆေးနေလို့ရပေ
မယ့် ငါ့မှာက နေလို့မရဘူး ... အခုဆို မနောမြတ် ငါ့ကိုဘယ်လောက်တင်း
နေပြီလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ရတယ် ... အဲဒါ မနောမြတ်ရဲ့ဒေါသဒီကိရိုလျော့
ချဖို့ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ခေါင်းအေးအေးနဲ့သွားစဉ်းစားလိုက်ဦး
မယ် ... ဒီမှာ မင်းတို့နဲ့ဆက်နေလို့ကတော့ ဘာအကြံဉာဏ်မှထွက်လာမှာ
မဟုတ်ဘူး”

ဟု စိတ်အချဉ်ပေါက်စွာပြောချလိုက်ရင်း ခြေလှမ်းကိုပြင်သည်။
အောင်သီက ကောင်းခန့်မှူးလက်ကို လှမ်းဆွဲရင်း

“ကဲပါကွာ ... ပြန်ထိုင်စမ်းပါဦး ... ငါတို့က မင်းပိတ်မိပြီး ခံစား
နေရမှန်းသိလို့ ရယ်စရာတွေပြောပြီး စိတ်ထွက်ပေါက် ဖောက်ပေးနေတာပါ”

ဟု ပြန်ချော့သလို နေဦးကလည်း

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ ... မင်းကိစ္စလည်း တို့ကိစ္စပဲဟာ ... မင်း
မနောမြတ်အချစ်ကိုရဖို့ ငါတို့လည်း အင်တိုက်အားတိုက်ကူညီနေတာ မင်း
အသိပဲဟာ”

ဟုလေပြေထိုးပြီး ကောင်းခန့်မှူး၏လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲကာ နေရာ
မှာပြန်ထိုင်စေသည်။ ကောင်းခန့်မှူးလည်း သူငယ်ချင်းများကို မယုံသင်္ကာသလို
တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ရင်း နေရာမှာပြန်ထိုင်သည်။ သူငယ်ချင်းများလည်း စကား
ကောင်းပြောခြင်း ဖြင့် ကောင်းခန့်မှူးကျေနပ်မှုရစေရန် အားထုတ်ကြရာမှာ
ဦးစွာ နိုင်လင်းက မျက်နှာကိုအတည်အခန့်လုပ်ပြီး

“အေးကွ ... တို့တတွေက ပျော်စေပျက်စေရယ်လို့ ပြောခဲ့တေး

တို့ယုံရဲ့ တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

လျှောက်ပြောသလို ဖြစ်နေတယ် .. တကယ်တမ်းကျတော့ ကောင်းခန့်မှူး
နောက်ပြန်အချစ်ကိုရရှိဖို့ ကိစ္စက လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်၊ တိမ်မယောင်နဲ့
နက်ဆိုသလိုပဲကွ”

ဝတ္ထုက လေးနက်သောလေသံဖြင့်

“ဪ ... အချစ်နဲ့ မကင်းနိုင်တဲ့ လူသားတိုင်းအဖို့တော့ ဘယ်
လိုပဲခက်ခက်၊ ဘယ်လိုပဲနက်နက် အချစ်အတွက် ရင်ဆိုင်ခွန်စားကြရတာဟာ
လောကဓမ္မတာပဲလေ”

နေဦးလည်း နောက်ကျမခံဘဲ

“အင်း ... ဒါကြောင့်လည်းပဲ ... ရှေးသူရဲကောင်းတွေက စစ်ရေး
နဲ့ အချစ်ရေးကို နှိုင်းယှဉ်ပြောဆိုခဲ့ကြတာကို ... အချစ်ရေးဆိုတာကလည်းပဲ
စစ်ရေးနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြောဆိုရလောက်အောင် ရှုပ်ထွေးသလို ကြီးကျယ်ခမ်းနား
လွန်းပေတာကိုး”

ကျော်ဇော တစ်ဖန်

“သေချာတာပေါ့ကွာ ... ဒါကြောင့်လည်းခေတ်အဆက်ဆက်အချစ်
ရေးကို ချဉ်းကပ်ဆောင်ရွက်ကြရာမှာ စစ်ရေးလိုပဲ အတိမ်းအစောင်းမခံရဘဲ
မဟာဗျူဟာ၊ သေနင်္ဂဗျူဟာတွေအမျိုးမျိုး သုံးစွဲလာကြရတာပေါ့ကွ”

အောင်သီကလည်း

“သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ ... အခုနောက်ပိုင်းဆိုရင် ကမ္ဘာကျော် စစ်ပါရဂူ
တွေရဲ့စစ်ဗျူဟာတွေကို ဂလိုဘယ်စီးပွားရေးမှာသာမက ဂလိုဘယ်အချစ်ရေး
မှာပါ အောင်မြင်ထိရောက်စွာ အသုံးချနိုင်ရေးအတွက် ပညာရှင်တွေက
စနစ်တကျ သုတေသနပြုနေကြပြီဆိုပဲကွ ... ဒါကြောင့် မင်းတို့ငါတို့တတွေ
သိပ်မကြာခင် ကမ္ဘာကျော် စစ်ပါရဂူ ဆွန်တူးရဲ့ စစ်ဗျူဟာ နပိုလီယန်ရဲ့
စစ်ဗျူဟာ၊ မဟာဗန္ဓုလရဲ့ စစ်ဗျူဟာ၊ ရွန်းမဲလ်ရဲ့ စစ်ဗျူဟာ၊ မက်အာသာရဲ့
စစ်ဗျူဟာ အစရှိသဖြင့်ပေါ့ကွာ ... အဲဒီလို ကမ္ဘာကျော်စစ်ပါရဂူတွေရဲ့ စစ်
ဗျူဟာတွေနဲ့ အချစ်ရေးကို ချဉ်းကပ်ဆောင်ရွက်ရမယ့် အချစ်ရေးမဟာဗျူ
ဟာ ကျမ်းစာအုပ် အများအပြားကိုမြင်တွေ့ဖတ်ရှုကြရတော့မယ် ... အင်

ဒါမှလည်းပဲ လူသားအားလုံးကလွှာပေါင်းစုံ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားနေတဲ့ ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းခေတ်ကြီးနဲ့ အံဝင်ခွင်ကျချစ်နိုင်ကြတော့မပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား”

ပြောရင်း ပြောရင်း စကားလုံးတွေက လိုက်မခီအောင် မြင့်လာသဖြင့် ကောင်းခန့်မှူးလည်း နားကြားပြင်းကတ်လာရသည်။ ထို့ကြောင့်

“ဘာလဲ... ဒါဆိုရင် ငါကမင်းတို့ အခုပြောနေတဲ့ ကျမ်းစာအုပ်တွေ ထွက်တဲ့အထိ စောင့်ဖတ်ပြီးမှ မနောမြတ်အချစ်ကိုရဖို့ ကြိုးစားရမှာလား”

ဟူ၍ ဘုတောလေပါမှ ငတီတွေလည်း လေ့ရှိန်သတ်ကြတော့သည်။ ဒါတောင်မှ အရှိန်သိပ်သေချင်ကြသေးသည်မဟုတ်။

“ဪ... မင်းကလည်း ပြောရန်ကောကွာ ... အဲဒီ အချစ်ရေး မဟာဗျူဟာ ကျမ်းစာအုပ်တွေ ထွက်လာတဲ့အထိစောင့်စရာမလိုပါဘူး... ငါတို့လည်း အဲဒီဗျူဟာတွေကို သိတန်သလောက်တော့ သိပါတယ်ကွာ”

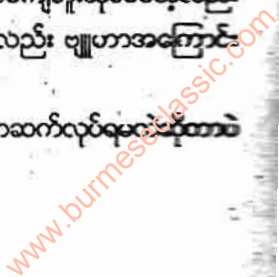
ဆရာကြီးလေသံဖမ်းပြီးပြောလာသော နေဦးစကားကြောင့် ကောင်းခန့်မှူးအားတက်သွားရသည်။ ကျန်ငတီတွေကလည်း နေဦးကဲ့သို့ အချစ်ပါမောက္ခတွေ အချစ်ကထိကတွေဖြစ်နေလေဟန် ခန့်ခန့်ကြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြကြ၏။ ကောင်းခန့်မှူး အိန္ဒြေမဆောင်နိုင်တော့ဘဲ

“ဒါ ... ဒါဆို ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဟု စိတ်လှုပ်ရှား တက်ကြွစွာ ဆိုသည်ကို ကျော်ဇော

“ပြောမယ်လေ ... မင်းကြားဖူးမလားတော့ မသိဘူး ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကိုရဖို့ ရှုပါမလိုဘူး ... ဗျူဟာပဲလိုတယ်ဆိုတာ ... အင်း ... ပြောရရင် ဒါကလည်း ... မင်းလို ရှုပါဖြူးပြီးသားကောင်ကျတော့ ဗျူဟာက ဒီလောက် အဓိကမကျဘူး ... အဲ အဓိကမကျဘူးဆိုပေမယ့်လည်း လိုတော့လိုအပ်တာပေါ့လေ ... အဲလိုမှမဟုတ်ရင်လည်း ဗျူဟာအကြောင်း ဘာလို့စကားလုပ်ပြောမလဲ”

“အေးပါ ... ဟုတ်ပါပြီ ... အဲဒါဆို ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာပဲ ပြောစမ်းပါ”

တို့ယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

“အေး ... အကောင်းဆုံးကတော့ မနောမြတ်ကို ခြေသလုံးဖက်ပြီးသာ
ထောင်းပန်လိုက် ... အိုကေမှာ စိုပြေသွားလိမ့်မယ်”

သူငယ်ချင်းများ၏ဗျူဟာကြောင့် ကောင်းခန့်မှူးလည်း ‘ဟင်’ဆိုပြီး
စိတ်ဓာတ်ကြီး (၉၆)ခါတိတိကျသွားရသည်။ ထို့နောက်အထင်တကြီး ဖျော်လင့်
ထားသည်နှင့်မကာမိအောင် အကြံပေးကောင်းသော သူငယ်ချင်းများကို
တစ်ယောက်ချင်းလိုက်ကြည့်ပြီးနောက်

“ဟွန်း ... မင်းတို့ဗျူဟာကလည်း ဘာများလဲလို့ ... ဘာမှလည်း
မဟုတ်ဘူး ... လခွီးတဲ့မှာပဲ”

ဟူ၍အားပါးတရ ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်လိုက်လေရာ သည်ကောင်တွေလည်း
သဘောကျပြီး ထရယ်ကြတော့သည်။ ရယ်သံများက ကျယ်လောင်လွန်းသဖြင့်
ကောင်းခန့်မှူးတို့အုပ်စုဖွဲ့ထိုင်စကားပြောနေရာ ကျောင်းသားများနားနေ
ဆောင်ပြင်ပသို့တိုင် ဝေစည်လွင့်တက်သွားပါတော့သည်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား”

တကယ်တော့လည်း ကောင်းခန့်မှူးအဖို့ မနောမြတ်နှင့်ပတ်သက်၍ လတ်တလော လုပ်ဆောင်သင့်သည့်ကိစ္စမှာ သူငယ်ချင်းများပြောသလို လူချင်း တွေ့ပြီး ကျေနပ်သည်အထိတောင်းပန်ရုံသာရှိမည်ဆိုသည်ကို ကောင်းခန့်မှူး ကိုယ်တိုင်လည်း ကောင်းစွာသဘောပေါက်လက်ခံမိလေသည်။ ထိုသို့ သဘော ပေါက်လက်ခံထားသည်နှင့်အညီဆောင်ရွက်ရန်အတွက် သည်ကနေ့ မနက်မှာ လည်းပဲ မနောမြတ်တို့၏အဆောင်လမ်းထိပ်မှာ ရင်ခုန်သံကိုအဖော်ပြုရင်း ထစ်ဦးတည်း သွားရပ်စောင့်နေမိပြန်သည်။

သိပ်ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရ။ မနက်ခင်းနေ့ခြည်နု၏ တွေးပွေ့ကို စယ်မှုအောက်ဝယ် ပန်းတို့ကိုပွင့်စေသောခြေလှမ်းများဖြင့် နူးညံ့စွာလျှောက် လှမ်း လာသောအလှနတ်သမီးကို မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ကောင်းခန့်မှူးကို စောစောစီးစီးတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အလှနတ်သမီးမျှတ်တော့ အလိုမကျသလို တင်းမာခက်ထန်သွားရသည်။

ပိုမိုကျယ်လောင်မြန်ဆန်လာသည့် ရင်ခုန်သံ၏ပါးလျှပ်လျှပ်

ကိုယ်ရဲ့ တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ကြောင့် စိတ်တွေကပါလှုပ်ရှားလာရသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အမှားတွေ နိုင်သည်။ အမှားကြောင့် အလှမီဖုရား မနောမြတ်နှင့်မိမိကြားမှာ မလိုလား အပ်သောပြဿနာတွေ ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည်ဟူ၍ဆင်ခြင်မိပြီး ကောင်း ခန့်မှူး လေ့တစ်ချက်မှတ်ထုတ်ကာ ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ တောင့်တင်းနေ သော အကြောတို့ကို ပြေလျော့စေလိုက်သည်။

စိတ်သက်သာရာရသွားချိန်မှာပင် မနောမြတ်က နှင်းမိုး၊ ရည်မွန်တို့ နှင့်အတူ ကောင်းခန့်မှူး၏ ရှေ့တည့်တည့်သို့ ရောက် ရှိလာသည်။

ကောင်းခန့်မှူး မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ရယ်ပြမည်ကြံ၍ရှိသေးသည်။ မချော သုံးယောက်က ကောင်းခန့်မှူးအားဘကြည့်တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုး လိုက်ကြသည်။ မနည်းကြီးကြီးစားစုစည်းတည်ဆောက်ထားရသော ကောင်း ခန့်မှူး၏စိတ်အာရုံလည်း အိန္ဒြေမဆောင်နိုင်လောက်အောင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ပြိုကွဲလုမတတ် ဖြစ်သွားရသည်။ လဲကျလို့မဖြစ်ဘူးဆိုသောအသိဖြင့် မာန်ပြန် တင်းရသည်။

မနောမြတ် ကောင်းခန့်မှူးကို မကြည်ကြည့်ကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုရန်ထောင်လိုသောရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လှမ်းနေသောခြေလှမ်းတို့ကို တုံ့ ကနဲရပ်လိုက်လေရာ နှင်းမိုးနှင့် ရည်မွန်လည်း တစ်သဘောတည်းဆောင်လျက် တုံ့ကနဲရပ်ကာ မနောမြတ် အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်သလိုကြည့်သည်။

ကောင်းခန့်မှူးလည်း မနောမြတ်ဘာများပြောချင်ပါလိမ့်ဟူ၍ ရင် ထိတ်မိစဉ်မှာပင် မနောမြတ်ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားပြန်သည်မသိ။ ဘာမျှ မပြောဘဲ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး ခြေကိုဆက်လှမ်း၏။ နှင်းမိုးနှင့် ရည်မွန် လည်း နားမလည်နိုင်သလို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ပြီးနောက် မနော မြတ်နည်းတူ ကောင်းခန့်မှူးအား မျက်စောင်းထိုးကာ ခြေကို ဆက်လှမ်းကြ၏။

နဂါးမလေးများ၏မျက်စောင်းကြောင့် လောင်ကျွမ်းပြာကျသွားခြင်း မရှိသေးဘဲ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို အကောင်းပကတိအတိုင်းပြန်လည်တွေ့ရှိ လိုက်ရသည့်အတွက် ကောင်းခန့်မှူးစိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ တစ်ဆက် တည်း မိမိရှေ့ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းမက အကွာအဝေးသို့ ခန့်မှူးရောက်နေပြီဖြစ်

သော မနောမြတ်နောက်သို့ အပြေးတစ်ပိုင်းလိုက်ရင်း ယခုလိုလာစောင့်ရခြင်းကိစ္စကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် မနောမြတ်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျှောက်မိသည်နှင့်

“မနောမြတ်”

မနောမြတ်ချာကနဲလှည့်ကြည့်ပြီးနောက် နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြကာ ချက်ချင်းမျက်နှာပြန်လွှဲပြီး လျှောက်မြတ်တိုင်း ဆက်လျှောက်သည်ကိုတွေ့ရသည်။ နှင်းမိုးက

“ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားနော် ... လာ မနှောင့်ယှက်နဲ့”

ဟု မလိုလားဟန်ပြပြီး ရည်မွန်က

“ဘာလဲ... မနေ့က ပါချုပ်နဲ့ မတွေ့လိုက်ရလို့ ဒီနေ့ ထပ်လာတာ ထား”

ဟု ခြိမ်းခြောက်သည်။ ကောင်းခန့်မှူး ပျားချင်သွားသော်လည်း အရဲစွန့်ကာ

“ဟို ... ဟိုလေ ... တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ ... ဒီနေ့ ခုလိုလာစောင့်နေရတာကလည်း မနောမြတ်ကို တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

ဟူ၍ အနိမ့်အမြင့် မညီသော အသံ၏တုန်နှုန်းဖြင့် ပြောဆိုသည်ကို မနောမြတ်က

“အို ... ဘာတွေလဲဟာ ... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

ဟုဆောင့်အောင်ရွေ့တတ်ပြီး ကောင်းခန့်မှူးနှင့်ယှဉ်မလျှောက်လိုဟန်ဖြင့် အလယ်လူ ရည်မွန်၏နံဘေးမှနေပြီး စာယ်စွန်ရှိ နှင်းမိုး၏နံဘေးသို့ နေရာပြောင်းရွှေ့ လျှောက်လှမ်းလေသည်။

ကောင်းခန့်မှူး စကားစရပ်ကာ ခေတ္တကြောင်သွားရသည်။ ပြီးမှ ဆတိပြန်ဝင်လာလျက် ဘယ်အစွန်သို့ နေရာပြောင်းလိုက်သော မနောမြတ်နှင့် ဆက်စပ် ပြန်လည်ဘေးချင်းယှဉ်လျှောက်ရင်း လက်စမပြတ်သေးသော တောင်းခံစကားကို ဆက်၏။

“မနောမြတ် ... မနေ့က တို့လေ ... ဘုရားပေးပေး လှူ

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်ရဲ့ တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ပါဟာ ... သိလား”

“အို ... မသိဘူး ... မသိဘူး ... ဘာမှ လာပြောမနေနဲ့ ..
သွား”

“အဲဒီလောက်ကြီးလည်း ... မပြတ်သားလိုက်ပါနဲ့ မနောမြတ်ရယ်
... တို့ကို အဖြစ်မှန်ရှင်းပြတောင်းပန်ခွင့်လေးတော့ ပေးပါဦးဟာ ..
တကယ်ဆိုတို မနော့က မနော့မြတ်ရဲ့ ပါးကို နမ်း ... နမ်း”

“တော် ... တိတ် ... နင့်ကို သွားတော့လို့ ပြောနေတယ်နော်
... ပြောနေတာ မရဘူးလား”

“သွားဆိုလည်း သွားပါ့မယ် ... ဒါပေမယ့် မနော့ကနင့်ပါးကို
နမ်းမိတဲ့ကိစ္စက ငါတမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ယုံပါဟာ ..
တကယ်ကို မတော်တဆ”

“တောက် ... ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားကကိုပဲ”

မနော့မြတ် ပေါက်ကွဲလာဟန်ဖြင့်တက်ခေါက်ပြီး မူလနေရာသို့
ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်၏။ ကောင်းခန့်မှူးကိုလည်း

“ဟဲ့ ... ကောင်းခန့်မှူး ... နင့်ကိုလူလိုပြောနေရင် လူလို
နားလည်မှပေါ့ဟဲ့”

ဆိုသောနှင်းမိုး၏ရန်တွေ့သံကို အလေးမထားနိုင်ဘဲ မနော့မြတ်
နောက်ကို ထပ်ချပ်မကွာလိုက်ပါရှင်းပြတောင်းပန်နိုင်ရေးအတွက်သာ
အာရုံစိုက်လေသည်။

“မနော့မြတ်ရယ် ... အဲလောက်ကြီးလည်း ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်မနေပါ
နဲ့ ... ကျွန်ုပ်တို့အထိ ခြေသလုံးဖက်တောင်းပန်ဆိုလည်း တောင်းပန်ပါ့မယ်”

“အို ... မသိဘူး ... နင် ... ငါ့နောက်ကို ဆက်မလိုက်နဲ့
နဲ့ ... နဲ့ ... ဟင်”

“ထောက်”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... မနော့”

“ဟာ ... ဆောရီး ဆောရီး”

ကောင်းခန့်မှူးလောကြီးပြီး မနောမြတ်သွားလေရာ ဖဝါးထပ်မျှလိုက်
ရာ ခြေထောက်တစ်ဖက်က မနောမြတ်ဖိနပ်ကိုတက်နှင်းမိသလိုဖြစ်ပြီး ဖိနပ်
သဲကြိုး 'ထောက်'ကနဲ ပြတ်ကာ မနောမြတ်လည်းဟပ်ထိုးလဲကျမတတ်
တန်ချက်ပျက်သွားရသည်။ နှင်းမိုးနှင့်ရည်မွန်သာ လှမ်းမဆွဲလိုက်လျှင် မနော
မြတ်တစ်ယောက် အားလျားထိုးလဲကျမှာ အသေအချာပင်ဖြစ်သည်။

ကောင်းခန့်မှူးလည်း ရုတ်တရက်သို့ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ
ဘဲ ထူပူသွားရသည်။

မနောမြတ်လည်း နေရာမှာဟန်ချက်ညီညီပြန်ရပ်နိုင်သည်နှင့်
ကောင်းခန့်မှူးကို ရန်သူတစ်ယောက်လို စိမ်းစိမ်းစူးစူးကြည့်ရင်း လက်ညှိုး
ငေါက်ငေါက်ထိုးကာ

“ဒါ... ဒါ... နင်... နင်... တင်လုပ်တာ”

“မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူးဟာ... ဒါမတော်တဆ ဟိုလေ... သဲ...
သဲကြိုးပြန်တပ်ပေး... အဲ... အသစ်... အသစ်ပြန်ဝယ်ပေး”

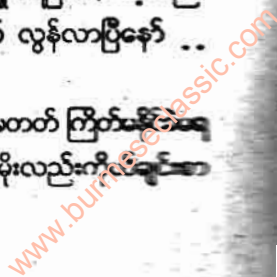
“မလိုဘူး သွား ဒါ... နင် တင်လုပ်တာ... နင့်ကို ငါလုံးဝမကျေ
ဘူး... တစ်ခုခုပြန်လုပ်ရမှ ကျေနပ်နိုင်မယ် ... နင် ... နင် စိတ်ကောင်းမရှိတဲ့
ကောင် ... နင့်မျက်နှာကိုကြည့်ရတာအရမ်းသနတယ် ... ကျက်သရေမရှိဘူး”

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ... ဘယ်လိုပြောလို့ပြောရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး
ငါ့ကံကိုက ဆိုးလွန်းတယ်”

ကောင်းခန့်မှူး ဘာဆက်ပြောလို့ပြောရမှန်းမသိဘဲ ခေါင်းတဖျင်း
ဖျင်းကုတ်လျက် လဲသေချင်စိတ်ပေါက်မိတော့သည်။ ရှေ့ကပြဿနာအတွက်
ရှင်းပြတောင်းပန်လို့မပြီးခင်မှာပင် နောက်ထပ်ဆင့်ပွားပြဿနာက ထပ်ထပ်
ထက်လာရသည့်ဘဝ အကျိုးမကောင်းပုံကိုသာ ယူကျုံးမရဖြစ်မိတော့သည်။

“ကောင်းခန့်မှူး... နင်တရားလွန်သထက် လွန်လာပြီနော် ..
နင့်မှာ နှမချင်းစာနာတတ်တဲ့ စိတ်မရှိသေးရဲ့လား”

အရှက်နှင့်ဒေါသ၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ဝိုယိုမိမတတ် ကြိုက်မိမိအောင်
ခဲစားနေရသော မနောမြတ်အဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း နှင်းမိုးလည်းကိုလိုချင်တာ

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ခံပြင်းလျက် ကောင်းခန့်မှူးကို ရန်တွေ့သလို ရည်မွန်ကလည်း

“ကောင်းခန့်မှူး နင်... ငါ့သူငယ်ချင်းကို ဘယ်လောက်ထိ နောက်
ယှက်ပြီး အရှက်ခွဲရမှ ကျေနပ်နိုင်မှာလဲ ... နင် ... ငါတို့ရှေ့က အခုထွက်
သွားရင်သွား... မသွားရင် ငါတို့အော်မှာနော်”

ဟူ၍မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ထွက်ခွာသွားရန်ရာသေပေးပါသဖြင့် ကောင်း
ခန့်မှူးလည်း သည်လိုအချိန်မှာ ကျေလည်အောင် အားထုတ်နေခြင်းသည်
စနက်တံကို ဖိနှိပ်နေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လျက် မနောမြတ်အား
တောင်းပန်ကြည့်လေးကြည့်ပြီး ထိုနေရာမှကျောခိုင်းထွက်ခွာခဲ့တော့သည်။

“မနောမြတ်နဲ့ ငါနဲ့ကတော့ ဒီဘဝ ဒီမျှသာပဲ ထင်ပါရဲ့ကွာ”

ကြေကွဲထိရှသံကြီးဖြင့် ပြောလာသော ကောင်းခန့်မှူးကိုကြည့်ပြီး အားလုံးကရုဏာသက်မိကြရသည်။ မျှော်လင့်ချက် ဆုံးရှုံးပျက်ပြယ်သွားသူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကောင်းခန့်မှူးမျက်နှာလေးက နွမ်းနေသလို မျက်လုံးတစ်စုံ ကလည်း ဖျော့တော့ ညှိုးရော်နေသည်ကို သူငယ်ချင်းများ သတိထားမိလိုက် ကြသည်။ သည်အတိုင်း ဘာမျှမပြောဘဲလွတ်ထားလျှင် ကောင်းခန့်မှူးတစ် ယောက်ထင်ရာစိုင်းပြီး သူ့အသက် သူပြန်ရန်မရှာဘူးမပြောနိုင်။ မနောမြတ်ကို သူဘယ်လောက်ချစ်သည်ဆိုတာကို သူငယ်ချင်းများအားလုံး သိပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်ရလေအောင် နှစ်သိမ့်ပြောင်းဖျဲပြီး အားဆေးထိုး စားရန်လိုသည်ဟု သူငယ်ချင်းများအားလုံး တပြေးညီ စဉ်းစားမိလိုက်ကြသည်။

ကျော်ဇောက စကားဝိုင်းလေး အတန်ငယ်တိတ်ဆိတ်သွားသည်ကို ချောင်းဟန်သံတစ်ချက်ပေးကာ ဖြိုခွင်းပြီးနောက် စကားကိုစသည်။

“အဟမ်း... ပြောရရင်ကွာ... အခုကိစ္စက ဒီလောက်ပြောမလား”

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

စိတ်ဓာတ်ကျစရာမလိုသေးပါဘူး ကောင်းခန့်မှူးရာ... မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကိုရဖို့ ကြိုးစားကြတဲ့ ယောက်ျားတိုင်း ခုလိုအခက်အခဲ ပြဿနာ ဘုဘောက်ကျမှုတွေကတော့ အနည်းနဲ့အများ ကြုံကြရတာချည်းပါပဲကွာ .. မဆန်းတော့ပါဘူး”

“အေးကွ... ကျော်ဇေပြောတာ အမှန်ပဲ... ပြောရရင် ဒါတွေကလည်း နှစ်ဦးသား အဆင်မပြေသေးခင် အချစ်ရေးကြိုးပမ်းမှုကာလအထိသာ တကယ့် အပြင်းစားထိပ်တန်းပြဿနာကြီးဖြစ်နေရတာပါ ... အစကတော့ ကောင်မလေးကနှောင့်ယှက်ရကောင်းလားဆိုပြီး မျက်နှာကို လ ငပုတ်ဖမ်းသလိုစူပုပ်ပြီးမျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ကြည့်... နှုတ်ခမ်းတစ်တောင်လောက်ဆူထွက်လာတဲ့ အထိ ရန်တွေတွေ... အဲ... စိတ်မထိန်းနိုင်တဲ့အခါ လက်ဝါးတွေဘာတွေပါ လွှတ်လိုက်သေးတာ . . . အဲသလိုပဲ ယောက်ျားလေးဘက်ကလည်း ကောင်မလေးက ကိုယ့်ကိုရန်သူလိုသတ်မှတ်ပြောဆိုပြီး ဘယ်လိုမှ မျက်နှာသာ မပေးရကောင်းလားဆိုပြီး ကြေကွဲခံစား... ငြူစုစောင်းမြောင်းပြောဆိုသမျှကို အချိန်ရှိသရွေ့ စကားဆိုလည်း တစ်လုံးချင်း၊ အမူအရာ ဆိုလည်း တစ်ကွက်ချင်းပြန်ဖော်ပြီး အဓိပ္ပာယ်တွေကောက်... နောက် စိတ် ဓာတ်တွေကျ ... အဲ ... အခန့်မသင့်လို့ ပါးတွေဘာတွေပါ အကျွေးခံလိုက်ရရင် သူကလေး ငါ့ကို ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေတာပဲဆိုပြီး ပုလဲတွေ ခတဲ့ကောင်လည်းခ၊ ညစ် တွန်းတွန်းတဲ့ ကောင်လည်းတွန်းပေါ့ ... ဟော ... အချစ်ရေးကြိုးပမ်းမှု ကာလလွန်မြောက်လို့ ချစ်သူဘဝလည်းရောက်ရော ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အခက်အခဲ၊ အဖုအထစ်တွေ နားလည်မှုလွဲခဲ့ရတာတွေ၊ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာ တွေဖြစ်ပျက်ခဲ့ရတဲ့ ပြဿနာတွေဟာ တခုတ်တရပြန်ပြောင်းပြောစရာ အမှတ်တရလေးတွေ ဖြစ်သွားတာပဲကွာ”

ကျော်ဇေပြောသည်ကို အကျယ်တဝင့် ထောက်ခံဖြည့်စွက်ပြောဆို လိုက်သော အောင်သီစကားကြောင့် သက်မဲ့ရုပ်တုတစ်ရုပ်လို ငူငူကြီးသိုင်နေ သော ကောင်းခန့်မှူး မျက်စိစောင်းလေးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြင့်လာသည်။ အခြေအနေ အတော်လေးကောင်းလာပြီဟု ဆင်ခြင်သုံးလပ်လိုက်မိသော

ဝတ္ထုကလည်း

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွာ... အဖုအထစ်၊ အခက်အခဲတွေ နားလည် မှလွဲရတာတွေ၊ ဒုက္ခတွေ၊ ပြဿနာတွေ ကြီးမားလေလေ နှစ်ဦးသားအတွက် ပြန်ပြောစရာ အမှတ်တရတွေက တန်ဖိုးရှိလေလေပဲကွာ”

ဟုသရုပ်ပါပြောလေရာ ကောင်းခန့်မှူးမျက်လုံးတွေ အရောင်ပြန် တောက်ချင်လာသည်။

“ဟား ... ဘယ်လိုပြောလိုက်ပါလိမ့် ဝတ္ထုရယ် ... ဟုတ်တာမှ ဟုတ် ဟုတ်၊ ဟုတ်ဟုတ်နဲ့တောင်မြည်နေသေးတယ် ... နောက်ပြီးရှိသေးတယ် အဖုအထစ်၊ အခက်အခဲတွေ၊ ပြဿနာတွေ၊ နားလည်မှလွဲတာတွေ ... အစားအသောက်ပျက်တာတွေ အစရှိတဲ့ဒုက္ခပေါင်းစုံဆိုတာကလည်း နှစ်ဦး သားအကြည်မဆိုက်ခင်စပ်ကြား ရက်ပိုင်း၊ လပိုင်း၊ နှစ်ပိုင်းလေးပဲကြုံရတာ နော် ... အဲ ... ကြည်သွားပြီဆိုလို့ကတော့ အဲဒီဒုက္ခတွေအားလုံး တစ်သက်လုံး တသသနဲ့ပြန်ပြောင်းပြောဆိုနေရတဲ့ ကြည်နူးစရာကိစ္စလေးတွေ ဖြစ်ကုန်တာ ... အဲဒါ တစ်သက်လုံးနော် တစ်သက်လုံး”

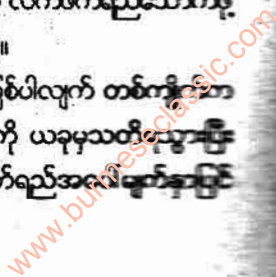
ဆိုသော နေဦး၏ အားပါပါပြောဆိုမှုကို အားလုံးကဟုတ်မှန်ကြောင်း ခြွင်းချက်မရှိ ထောက်ခံခေါင်းညိတ်ကြသည်။

“ဒါပေါ့ကွာ”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ကွာ”

သူငယ်ချင်းများ၏ အားပေးစကားနားထောင်ပြီး ကောင်းခန့်မှူး အားတွေတက်လာလျက် ခန္ဓာကိုယ်ပြန်မတ်လာရသည်။ သူငယ်ချင်းများလည်း ကောင်းခန့်မှူး၏တိုးတက်လာသော အခြေအနေအရ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်မ သေလောက်တော့ပါဘူးဆိုတာစိတ်ချလက်ချဖြစ်ကာမှ လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို လက်လှမ်းနိုင်ကြတော့သည်။

ကောင်းခန့်မှူးလည်း မှာထားတာကြာပြီဖြစ်ပါလျက် တစ်ကမ္ဘာ လေးသောက်ဖို့မျှ သတိမရသော လက်ဖက်ရည်ကို ယခုမှသတိမထားမိ ယက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ လက်ဖက်ရည်အလေးမှတ်နာပြင်

ကိုယ့်ရဲ့ တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

တင်းနော့ပြစ်သော လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲတွင် မနောမြတ်၏လှတပတမုက်နှာ
လေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နောင်ကို မနောမြတ်လှမ်းလေရာ ခလုတ်မထီးဆူးမငြိစေဘဲ အရှက်
နှင့်အိန္ဒြေကို အသက်ခန္ဓာတည်မြဲနေသရွေ့ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပါမည့်
အကြောင်း တစ်ဖက်သတ်ငြိမ်းချမ်းရေးကြေညာလိုက်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်အနံ့အပြားကို လေပြည်နုတို့ လာရောက်ပွတ်သပ်ကျိစယ်
နေသည်။

လွန်လေပြီးသော မုန်တိုင်း၏အရာရာသည် မိမိနှင့်မနောမြတ်
တို့အကြား တစ်သက်လုံးမရှိမအိနိုင်အောင် တသသပြန်ပြောင်းပြောစရာ
လေပြေလေညှင်းလေးများသာဖြစ်နေပေသည်။

မနောမြတ် ရှက်ပြုံးလေး ပြုံးသည်။

ကောင်းခန့်မှူး ချစ်ပြုံးလေး ပြန်ပြုံးပြလိုက်ရာ အားပါသွားပြီး

“အဟီး”

ဟူ၍ပင် အသံထွက်သွားသဖြင့် ပျာသွားလျက် ဘေးဘက်ကို မလုံမလဲ
ကြည့်လိုက်ရာ မိမိအဖြစ်ကိုပြုံးပြုံးကြီး ဝိုင်းကြည့်နေကြသော သကောင့်သား
တွေကို အတိုင်းသားတွေလိုက်သည်။ ကောင်းခန့်မှူးအနည်းငယ် ရှက်သွား
လျက်

“ဪ... အဟဲ ဟဲ”

ဟုအသားလွတ်ကြီးရယ်ပြရင်း လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်တည်း
နှင့်ကုန်အောင် ဂလု ဂလုဆိုပြီး မော့သောက်မိလေသည်။ ကောင်းခန့်မှူးအဖြစ်
ကိုကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်းများလည်း တိုင်ပင်မထားပါဘဲ တစ်ပြိုင်တည်းဝါးလုံး
ကွဲရယ်မိကြလေတော့သည်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား”

“ဟူး... မင်းတို့ရန်ကုန်ကလည်းကွာ နေရာတာကာတိုးဝေ့နေရတာပဲ
... ဘတ်(စ်)စီးလည်းတိုးရဝေ့ရ... ဈေးဝယ်တော့လည်းတိုးရဝေ့ရ...
ရှပ်ရှင်ကြည့်လည်းတိုးရဝေ့ရ... အိုကွာ... ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ
လမ်းလျှောက်ရတာတောင် အတိုးအဝေ့က လွတ်မှမလွတ်ဘဲကိုးကွ့”

ဂန္ထဝင်ဆိုင်ထဲသို့ လူကမရောက်မီ စိတ်မသက်သာစွာရေရွတ်ပြီးပြီ
သံက အရင်ရောက်နှင့်လာသော အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိလူကြီးတစ်ဦး
ကိုကြည့်ပြီး အခြားသူများနည်းတူ ကောင်းခန့်မှူးလည်းသတိထားမိချက်ပြီး
လိုက်မိသည်။ လက်ကလည်း အထုပ်ကြီး၊ အထုပ်ငယ်တွေ ဆွဲထားသေးသည်။

ထိုလူကြီး၏ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့် အပြောအဆိုကို ကြည့်ခြင်းအား
ဖြင့် ရန်ကုန်မှာအခြေချနေထိုင်သူမဟုတ်ဘဲ ရန်ကုန်သို့အကြောင်းကိစ္စတစ်ခု
ဖြင့် ခရီးတစ်ထောက်ရောက်ရှိလာသူသာဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းလိုအပ်သည်။
ထိုလူကြီးက ဆိုင်တွင်းရှိသူများကို ဂရုထားဟန်မပြုဘဲ

“ဟေ့... မင်းတို့ဆိုင်မှာ ဘာတွေရသလဲ... အိုကွာ... ကြာပါ့တယ်

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

...စားလို့ရတဲ့မုန့်တွေ အကုန်ချကာ... အဲ... နေဦး... လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်
လည်းပေး... လက်ဖက်ရည်ကို ဂိတ်ဆုံးချိုအောင် ဖျော်ခဲ့နော်”

ဟူ၍ဆိုသလိုရောက်သည်နှင့် နေရာမှာမထိုင်သေးဘဲ စားသောက်
ဖွယ်ရာများကို ဦးစွာပထမမှာကြားတော့သည်။ ထို့နောက် ပလတ်စတစ်လက်
ဆွဲအိတ်များကို ခုံလွတ်တစ်လုံးပေါ်စုတင်ပြီး ပါလာသည်ပစ္စည်းပစ္စယတွေ
စေ့စုံစွာပါရဲ့လားဟု စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ပစ္စည်းအစေ့အစုံကို တွေ့ရသည်
အတွက် ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၏။

“ဦးလေး ... ဒီမှာ လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်ရပြီ”

“အေး... အေး ထားခဲ့”

စားပွဲထိုးလေး လာချပေးသော လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ပန်းကန်များကို
တစ်ချက်လှမ်းအကဲခတ်ပြီးနောက် ပလတ်စတစ်လက်ဆွဲအိတ်များကို စားပွဲပေါ်
သို့အစီအရိတ်တင်၏။ ပြီးမှ ခုံလွတ်တစ်လုံးကိုဆွဲယူထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်ခွက်
ကိုဆတ်ကနဲကောက်ကိုင်၏။ လက်ဖက်ရည်အပူလျော့သွားအောင် ပါးစပ်မှလေ
ဖြင့်တဖူးဖူးမှတ်ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ကိုတစ်ခွက်ထိုးမော့သောက် လေသည်။
လက်ဖက်ရည်ကုန်စင်သွားပြီဖြစ်သော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို အားမလို
အားမရဟန်ဖြင့်ကြည့်ပြီး အနီးရှိစားပွဲထိုးလေးဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ကာ

“ဟွန်း... မင်းတို့ ရန်ကုန်က လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကလည်းကွာ

... နံကြားတောင် မစွတ်ဘူး... သွား နောက်တစ်ခွက် ထပ်ယူလာခဲ့”

ဟူ၍ မချင့်မရဲဆိုလေရာ စားပွဲထိုးလေးလည်း မရယ်မိအောင်
ကြိုးစားထိန်းသိမ်းထားရသော မျက်နှာပေးဖြင့် ‘ဟုတ်ကဲ့’ လိုက်ရသည်။

လက်ဖက်ရည် ထပ်မံသွားယူသောစားပွဲထိုးလေး ပြန်ရောက်မလာမီ
စားပွဲပေါ်ရှိမုန့်ကို လှမ်းယူကာ အားပါးတရစား၏။ မုန့်စားလို့ ကုန်သွားချိန်မှာ
လက်ဖက်ရည်သွားယူသော စားပွဲထိုးလေး ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဦးလေး ဒီမှာ လက်ဖက်ရည်”

“အေး... ပေး”

လက်ဖက်ရည်ခွက် စားပွဲပေါ်သို့ ချပေးသည်အထိ မစောင့်တော့ဘဲ

စားပွဲထိုးလေးလက်ထဲမှ တစ်ခါတည်းလှမ်းယူကာ လက်ဖက်ရည်အပူလျှော့
အောင် တဖူးဖူးမှတ်ပြီးနောက် စောစောကတစ်ခွက်လိုပင် တစ်ကျိုက်တည်း
ကုန်အောင် မော့သောက်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်မရှိတော့
သော လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲသို့ ရေခွေးကြမ်းထည့်ပြီး နောက်တစ်ကျိုက်ခန့်
သောက်ကာ ခံတွင်းချဉ်မှုပြေပျောက်စေလေသည်။

ထိုလူကြီး၏ဟိတ်ဟန်မရှိသော စားသောက်မှုပုံစံကိုကြည့်ပြီး
သဘောကျဟန်ဖြင့် နေဦးကပြုံးလျက် မျက်ခုံးပင့်ပြလေရာ ကောင်းခန့်မှူး
လည်း ပြုံးရင်း ခေါင်းပြန်ညိတ်ပြသည်။

ထိုလူကြီးလည်း ယခုမှ နေသာထိုင်သာရှိသွားလျက် ဘေးဘီကို
လှည့်ကြည့်ပြီး စကားပြောဖော်ရာလေရာ သူ့အား ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေသော
စားပွဲထိုးလေးနှစ်ဦးကိုတွေ့ရသဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြုံးပြပြီးနောက် ချက်ချင်း
ဆိုသလို မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ သွားကာ

“ဟွန်း... မောင်ရင်တို့ ရန်ကုန်ကလည်း တစ်ခါတစ်ခါလာရတာ
ထယ်မသက်သာပါလားကွ ဟေ”

ဟု စကားစလိုက်လေရာ မနေသာသောစားပွဲထိုးလေးက

“ဘာတွေများ မောက်သာလိုလဲ ဦးလေးရဲ့”

ဟူ၍စကားထောက်ပေးလိုက်လေရာ ထိုလူကြီး ဘဝင်တွေ့သွားလျက်
ပြောလိုသည်ကို ဆက်၏။

“အို... ပြော ပြောချင်ပါဘူးကွာ... နည်းနည်းလေး မလှုပ်လိုက်နဲ့
... ထုပ်လိုက်တာနဲ့ ပိုက်ဆံက ထွက်ပြီးသား... ပြီးတော့ မတန်တဆတွေရယ်
အခုပဲကြည့်... လက်ဖက်ရည်လေး ပင်နီစလင်ပုလင်းလောက်ကို နှစ်ရာ၊
နှစ်ရာငါးဆယ်၊ သွားစရာ၊ လာစရာရှိလို့ ကက-လေးငှားစီးမယ်ကြပြန်
တော့လည်း ဟိုနား ဒီနား ထောင့်လေးငါးရာ၊ နှစ်ထောင်... ကဲ ... ဘယ်
ဆိုလုပ်မလဲ ... အဲ ... ဘတ်(စ်)ကားစီးပြန်တော့လည်း လူတွေကိုကုန်ညှစ်
နေတာမှ ငါးပိသိပ်ငါးချဉ်သိပ်နဲ့ သေချင်စော်ကိုနံရောပဲ ... အေး... အဲဒါ
... ရန်ကုန်ကိုလာရင် ငါ... စိတ်အပျက်ဆုံးက ဘယ်လိုမှရှောင်လို့မရဘူး

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

လူတွေကို တိုးနေဝှေ့နေရတဲ့ကိစ္စပဲ”

“ဪ... ဦးလေးကလည်း အဲဒါ လူတောတိုးတယ်လို့ခေါ်တာပေါ့”

အနီးရှိကျောင်းသားတစ်ဦးက ရွတ်နောက်နောက်ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် ရယ်သံများ ခပ်အုပ်အုပ်ထွက်လာရသည်။ ထိုလူကြီးကမူ မရယ်နိုင်ဘဲ

“အေးပေါ့ကွာ ... အဲသလို ကြဲဖန်နစ်လိမ့်ရင်တော့လည်း ဟုတ်တာပေါ့... ဒါပေမဲ့ မျက်စိနောက် ခေါင်းပူးပြီး သွေးကတော့ တော်တော်တိုးရတယ်... တို့နယ်နဲ့များ တခြားစီ ... တို့နယ်မှာက ကားတွေ၊ လူတွေလည်း ဒီလို မရွပ်ဘူး... စရိတ်စကကလည်း မင်းတို့ရန်ကုန်မှာလို မကြီးဘူး ... ကိုယ့်နယ်ကိုယ်နေရတာပဲ စိတ်ချမ်းသာတယ်ဟေ့”

နောက်ထပ်ကျောင်းသားတစ်ဦးကလည်း စကားပိုင်းထဲဝင်လာလျက်

“ဪ... ဟုတ်လား ဦးလေးက ဘယ်မှာနေလို့လဲ”

“နေတာကလား ... နေတာက ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ်မှာနေတာ”

“ဪ... ဒါဆို ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်းမှာပဲပေါ့ ... သိပ်မှ မဝေးတာ”

“အေး သိပ်မဝေးဘူးဆိုပေမယ့် ဒီမှာနဲ့အစစအရာရာ တော်တော် ကွာတယ်ဟေ့”

ထိုလူကြီးပြောဆိုသမျှကို အများနှင့်အတူ သဘောကျစွာနားထောင်နေရာမှ ရုတ်တရက်ဆိုသလို နေဦးခေါင်းထောင်လာလျက် ကောင်းခန့်မှူးလက်ကို လှမ်းကုတ်ရင်း

“ဟာ... ဟေ့ ကောင်းခန့်မှူး... ဒီဦးလေးကြီးက ကွမ်းခြံကုန်းမှာ နေတာတဲ့ကွ”

ဟု အလောတကြီးဆိုလာသဖြင့် ကောင်းခန့်မှူးလည်း နေဦးကို နားမလည်နိုင်သလို ပြန်ကြည့်ရင်း

“အေးလေ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... မနောမြတ်လည်း ကွမ်းခြံကုန်းမှာပဲနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟာ ... အေးကွ ... ဟုတ်သားပဲ”

ကောင်းခန့်မှူး စိတ်လှုပ်ရှားမည်ကြံပြီးကာမှ သည်ဦးလေးကြီး ကွမ်း
ခြံကုန်းမြို့နယ်မှာနေသည့်ကိစ္စနှင့် မနောမြတ်ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ်မှာနေသည့်
ကိစ္စက မဆီလေရယ်တဲ့မှ မဆိုင်ဆိုသည်ကို ဆင်ခြင်မိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့်

“အာ... မဟုတ်သေးပါဘူး အဲဒါဘာဆန်းလို့လဲကွ”

“ဪ... မင်းကလည်း ဝေးနေပြန်ပါပြီ... ငါက မင်းအတွက်
ပြောနေတာ... ဒီမယ်... ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ်ဆိုတာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးကွ .
နောက်ပြီးလူဦးရေကလည်း သိပ်များတာမဟုတ်တဲ့အတွက် တစ်မြို့တည်းသား
အချင်းချင်း တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိကြမှာ ကျိန်းသေပဲကွ
... ဒါကြောင့် ခုလိုအခွင့်အရေးပေးတုန်း ဒီဦးလေးကြီးကိုချဉ်းကပ်ပြီး မနောမြတ်
အကြောင်း စနည်းနာလိုက်မယ်ဆိုရင်...”

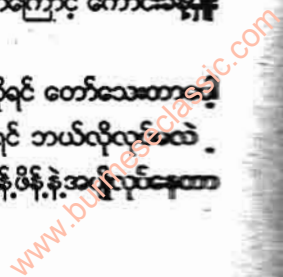
“သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပေါ့ကွာ... ဒါမှလည်း မနောမြတ်ရဲ့
စစ်မြစ်အမှန်ကို သိရမှာပေါ့”

နေဦး စကားမဆုံးခင်ကြားဖြတ်ထွက်ပေါ်လာသော ထောက်ခံပြောဆို
သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ယခုမှရောက်လာပြီး ခုံလွတ်အသီးသီးဆွဲယူ
ထိုင်လိုက်သော နိုင်လင်းနှင့် ကျော်ဖေတို့ကိုတွေ့ရသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ ... တချို့ကောင်မလေးတွေက ကျောင်းရောက်တော့
သာရုပ်တည်ကြီးတွေနဲ့ ခန့်ခန့်ကြီးနဲ့ ဆန်ဆန်ကြီးလုပ်နေကြတာ ..
စိုပျံ့မြို့ကိုယ့်ရွာမှာကျတော့ ဘဲတွေတစ်ပွေပြီးတစ်ပွေထားတာတို့၊ အိမ်တကာ
လှည့် အတင်းတုပ်တာတို့၊ အရပ်လည် ပိုက်ဆံချေးပြီး ပြန်မဆပ်ဘဲနေတာတို့ရှိ
စတင်တယ်ကွ”

ဆိုသော ကျော်ဖေ၏ဖြည့်စွက်သတိပေးချက်ကြောင့် ကောင်းခန့်မှူး
ဇူးပန်မည်ကြံရုံရှိသေးသည်။ နေဦး၏

“အင်း ... အခု မင်းတို့ပြောသလောက်ပဲဆိုရင် တော်သေးတာပေါ့
... အဲလိုမှမဟုတ်ဘဲ အိမ်ထောင်တွေဘာတွေ ရှိနေရင် ဘယ်လိုလုပ်သလဲ
... မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်းပဲ ... တချို့က ကျောင်းမှာသာ ဖိနပ်ဖိနပ်နဲ့အပြန်လုပ်နေတာ

ကိုယ့်ရဲ့ စာနိဒိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

...အိမ်လိုက်ကြည့်တော့ ယောက်ျားနဲ့ ကလေးတို့လို့တွဲလောင်းတွေနဲ့”

ဟူသော ထပ်ပိုးပြောဆိုချက်ကို ကျော်စေနှင့် နိုင်လင်းက

“အေးကွာ... ဟုတ်တယ်... ဒါမျိုးတွေက အပြင်ပန်းကြည့်ရုံနဲ့ သိနိုင်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဪ... မင်းကလည်း အဲဒါမျိုး တခြားမကြည့်နဲ့... တို့ ဖီး ဆစ်မေဂျာက ဖီဖီဝေကိုပဲကြည့်လေ... ကလေးတစ်ယောက်အမေ အိမ် ထောင်ရှင်ဖြစ်ပေမယ့် တချို့မသိတဲ့သူဆိုလာမပြောနဲ့... အပျိုပဲဆိုပြီး အတည်ပေါက်ကြီးနဲ့ ပဲကများနေတာများ”

ဟူ၍ခိုင်လုံသော ဥပမာကိုဆောင်ကျဉ်းကိုးကားပြုလေရာ ကောင်း ခန့်မှူး၏ရင်အပူက စိုးရိမ်ရေမှတ်ကျော်သွားရသည်။ ထို့ကြောင့်

“ဟင်း... မင်းတို့ပြောတာနဲ့ ငါတောင်ကျောချမ်းလာပြီ... အင်း ဒါပေမဲ့ မနောမြတ်ကို ကြည့်ရတာတော့ အရှုပ်အယှက်ကင်းပြီး အနေအေးတဲ့ အပျိုစင်လေးပါကွ... အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်နောင်ရေးစိတ်အေးရအောင် စုံစမ်းကြည့်တာ မများပါဘူး... ဒီဦးလေးကြီးကိုကြည့်ရတာ တစ်မြို့လုံး အပ်ကူတာကအစ သိလောက်အောင်ကို အင်မတန် စပ်စုတတ်မယ့် ပုံမျိုးပဲကွ... ဒါကြောင့် နည်းနည်းပါးပါးဝင်ရောပြီး နှိုက်လိုက်ရင် မနောမြတ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အဖိုးတန်သတင်းတွေ ရနိုင်ကောင်းမယ် ထင်တယ်ကွနော်”

“ဟား... ဘယ်လိုပြောလိုက်ပါလိမ့် ... သေချာတာပေါ့ကွာ.. နောက်ပြီး... ဒီလူကြီးကိုကြည့်ရတာလည်း တစ်ဖက်သားအကြောင်းများဆိုရင် ကောင်းဘာရော၊ မကောင်းတာရော အကုန်ပြောမယ့်ပုံမျိုးကွ”

“အမှန်ပေါ့ကွာ ... အခုတောင် ကြည့်ပါလား ... ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာနဲ့ လျှောက်ပြောနေတာ... မင်းသာဝင်ရောပြီး စကားလေး နည်း နည်းစပေးလိုက်လို့ကတော့ မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံးနဲ့ အိတ်သွန်ဖာမှောက်မှာ ပြောမှာသေချာတယ်”

“အိုကေ အဲဒါဆို ငါ သွားရောလိုက်တော့မယ်”

“အေး အေး သွား သွား... မြန်မြန်လေးသွား”

“အောင်မြင်ပါစေကွာ”

သူငယ်ချင်းများ၏အားပေးတိုက်တွန်းမှုနှင့် မိမိကိုယ်နှိုက်ကလည်း သိလိုစိတ်ပြင်းပြမှုတို့ကြောင့် ကောင်းခန့်မှူးတစ်ယောက် နေရာမှထကာ မနောမြတ်စုံစမ်းရေးကော်မစ်ရှင်ကို တစ်ကိုယ်တော်ဖွဲ့စည်းပြီး လှုပ်ရှားရန် ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်လေသည်။

“ဟွန်း... မပြောလိုက်ချင်ဘူး... မောင်ရင်တို့ရန်ကုန်သားတွေ အကြောင်းကတော့ နယ်ကလာတဲ့လူများဆိုရင် ရသလိုနှပ်ဖို့ကကြည့်နေတာ”

“အဟဲ ... ဦးလေး နေကောင်းတယ်နော်”

“ဪ... အေး... ကောင်းပါတယ်ကွယ်... ကောင်းပါတယ်”

နီးစပ်ရာလူကိုစကားလှမ်းပြောရင်း အာတွေ့နေသောကွမ်းခြံကုန်း သားကြီးသည်လည်း ကောင်းခန့်မှူး၏တရင်းတန်းနှုတ်ဆက်မှုကြောင့် ပြန် ထည်ပြုံးပြနုတ်ဆက်ရင်း မိမိတို့ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ်သားလေးပင်လားဟူ၍ စူးစမ်းကြည့်ကြည့်သည်။ ကောင်းခန့်မှူးလည်း အခြေအနေကောင်းသည်ဟု ယုံကြည်လိုက်သည့်အတွက် ရှေ့ဆက်တိုးသည့်အနေဖြင့် ခုံလွတ်တစ်လုံးတွင် စင်ထိုင်ရင်း

“ကျွန်တော် ဒီမှာခဏထိုင်မယ်နော် ဦးလေး”

“ဪ... အေး... ထိုင်လေကွယ်... ခုံလွတ်တွေ အများကြီးရှိနေ ထာပဲကွဲ့ ... ဒါနဲ့ နေပါဦး မောင်ရင်က တို့ကွမ်းခြံကုန်းကပဲလား .. ဘယ်သူ့သားသမီးများလဲကွဲ့”

“ဪ... မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ... ရန်ကုန်ကပါပဲ... အဲ ... အတိ အကျပြောရရင် ကျွန်တော့်နာမည်ကောင်းခန့်မှူးပါ... ဗိုလ်တထောင်မှာနေ ဒါတယ် ... အမေကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာစိန်ရွှေငွေဆိုင်ဖွင့်ပါတယ် .. အဖေကတော့ပင်စင်စားမို့ အမေ့အလုပ်တွေကူပါတယ်... ကျွန်တော်ကတော့ ထစ်ဦးတည်းသောသားမို့ ဖေဖေ မေမေ အချစ်ပိုပို”

“ဟိတ် ... တော်စမ်း ... ဘာတွေ လျှောက်ရွတ်ပြနေတာလဲ .. ထကတည်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ကောင်းခန့်မှူးလည်း ကွမ်းခြံကုန်းသားကြီးဟောက်သံကြောင့် သံစဉ်ဖြင့် စကားဆုံးအောင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ မိမိကိုယ်မိမိအဖောလွန်သွားကြောင်း ပြန်ဆင်ခြင်မိလျက်

“အဟဲ”

ဟူ၍လေပြေပြန်ထိုးရသည်။ သို့သော်သည်တစ်ခါတော့ ကွမ်းခြံကုန်းသားကြီးက တုံ့ပြန်ရယ်ပြခြင်းမရှိ။ ရန်ကုန်သားဆိုသော အသံကြားလိုက်သည့်အတွက် သူ့ကို တစ်ခုခုလူလည်ကျ ရိုက်စားလုပ်ဖို့ရောက်လာပဲဟူ၍ သက်ကမကင်း မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် အခြားသို့မျက်နှာလွှဲလေသည်။ ကောင်းခန့်မှူးလည်းချောင်းတစ်ချက်ဟန့်ရင်း

“အဟမ်း... ဒါနဲ့ ဦးလေးက ကွမ်းခြံကုန်းဘယ်ရပ်ကွက်မှာ နေတာလဲဟင်”

ဟုစကားကိုဆက်လေရာ ကွမ်းခြံကုန်းသားကြီးလည်း ကောင်းခန့်မှူးကို မလိုလားသောမျက်နှာဖြင့် လှည့်ကြည့်ပြီး

“ကျုပ်နေတဲ့ အရပ်မေးပြီး မောင်ရင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ ... ဘာလဲ... မောင်ရင်က ကျုပ်ကိုတောသားဆိုပြီး ရိုက်စားလုပ်လို့ ရမယ်ထင်နေလို့လား... မရဘူးနော်... ခံရပေါင်းများလို့ ရိုးနေပြီ မှတ်ပါ”

“ဪ... ဦးလေးက ကျွန်တော့်ကိုတစ်မျိုးထင်နေတာကိုး .. တကယ်က ကျွန်တော် ဦးလေးကို ခုလိုမိတ်လာဖို့ရတာက ဘယ်လိုပြောမလဲ ဦးလေးက ကွမ်းခြံကုန်းသားဆိုတာသိလိုက်ရတာနဲ့တင် နေရင်းထိုင်ရင်းကို လေးစားကြည်ညိုပြီး ဂါရဝပြုချင်စိတ်ပေါက်လာလို့ပါ... ဒါကြောင့်ဦးလေး စားသောက်သမျှ ကျွန်တော်ဂုဏ်ယူစွာ ဒကာခံပါရစေ... စားချင်တာရှိရင်လည်း ထပ်မှာပါဦး... ဘာမှအားမနာနဲ့ သိလား... အဲ... မိတ်ဆက်ရဦးမယ်... ကျွန်တော့်နာမည် ကောင်းခန့်မှူးပါ”

ကောင်းခန့်မှူး မြောက်ပင့်ပြောလိုက်သဖြင့် ထိုလူကြီး ပိစိထွေဖြာသွားဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့်

“ဪ... အေး... ဒီလိုလား... ဒါဆိုလည်း နာမည်က ဦးကျော်နီ”

တဲ့ မှတ်ထား... အဲ... ဦးလေးဘက်ကပြောမှားဆိုမှားရှိရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ကာ
... ဒါနဲ့မောင်ရင်က ကွမ်းခြံကုန်းသားတွေကိုလေးစားတယ်ဆိုတာ အကြောင်း
တော့ ရှိမှာပေါ့ ... နေရင်းထိုင်ရင်းတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“အင်း... ဟိုလေ ဘယ်လိုပြောမလဲ... ဪ... ဒီလိုပါ ... ကျွန်
တော်က ကျောင်းပြီးရင်ကွမ်းခြံကုန်းဘက်မှာအခြေချနေထိုင်ပြီး ကွမ်းသီး၊
ကွမ်းရွက်စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်မလားလို့ စိတ်ကူးထားလို့ပါ”

“ဟေ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော် တကယ်ပြောနေတာပါ... ဘာကြောင့်
ဒီလိုစိတ်ကူးရတာလဲဆိုတော့ ကွမ်းဆိုတာရှေးမြန်မာမင်းများလက်ထက်က
တည်းက အရေးပါတဲ့ကဏ္ဍမှာရှိခဲ့တာ မဟုတ်လား... ဒါကြောင့် သမိုင်းအမွေကို
လက်ဆင့်ကမ်းထိန်းသိမ်းသောအားဖြင့် ကွမ်းသီး၊ ကွမ်းရွက်ပင်တွေ စိုက်ပျိုးပြီး
မြန်မာ့အမျိုးသားကောင်းအဖြစ် ဂုဏ်ယူ ... ယူ”

“ဟိတ်... တော်စမ်း... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ... ကွမ်း
ခြံကုန်းမြို့နယ်လို့နာမည်တွင်တာနဲ့ပဲ ကွမ်းရွက်၊ ကွမ်းသီးစိုက်ပျိုးရေးလုပ်
ငန်းတွေ လုပ်ကိုင်ရမယ်လို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဟင်... မ... မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးကွ ... မဟုတ်ဘူး ... ဒီမယ် မသိရင်သေချာမှတ်ထား
... ကွမ်းခြံကုန်းဆိုတာ ရေထွက်လုပ်ငန်းတွေကို အဓိကလုပ်ကိုင်တဲ့မြို့ကွ
... နားလည်လား”

“ဗျာ”

ထိုလူကြီးစကားကြောင့် ကောင်းခန့်မှူးလည်းပျာသွားလျက် ဘာ
ဆက်ပြောလို့ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော် နောက်ဆုတ်လှည့်ပြန်
ရန် မဖြစ်ပြီပို၊ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာဆက်ပြောရပြန်သည်။

“ဪ... ဒါတော့ဒါပေါ့ ဦးလေးရယ် ... ဒါပေမယ့် ဘာပဲပြော
ပြော ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ်က နာမည်ကျော် အနုပညာရှင်တွေ ထွက်တော်
မွေးထုတ်ပေးနိုင်တာပဲ ... ကျွန်တော်ဆို အဲဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ပင် တွေ့မိ

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

တုန်းပြီနယ်ကို လေးစားပြီးသားပဲ ... အဟင်း ဟင်း”

“အေးကွ ... ဒါတော့ ဟုတ်တယ် ... အနုပညာနဲ့ပတ်သက်လာရင် တို့ကွမ်းခြံကုန်းသားတွေ မခေဘူးကွ”

“ဟာ ... မှန်တာပေါ့ ဦးလေးရယ် ... ဘယ်ခေလိမ့်မလဲ ... ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း ကွမ်းခြံကုန်းမှမရောက်ဖူးရင် လူဖြစ်ရကုန်မနပ်သေးဘူးဆိုပြီး ခံယူထားတာ”

“မှန်တာပေါ့ကွယ် ရောက်ဖူးသင့်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လည်းရောက်အောင်လာဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်... ဒါမှလည်း ကိုယ်ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ အနုပညာရှင်တွေရဲ့ အနုပညာအငွေအသက်တွေကို တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ခံစားခွင့်ရမှာ မဟုတ်လား”

ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်သောစကားက ကံကောင်းထောက်မစွာ အစပ်အဟပ်တည့်သွားသဖြင့် ကောင်းခန့်မှူး ကြိတ်ဝမ်းသာမည်ကြုံရုံရှိသေး။

“အံ့မယ် ... မောင်ရင်ကလည်း အလာကြီးပါလား ... ဒါနဲ့ မောင်ရင်က ကွမ်းခြံကုန်းသားအနုပညာရှင်တွေထဲက ဘယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အနုပညာအငွေအသက်နဲ့ အထိအတွေ့ပိုများသလဲကွ့”

ဆိုသောအမေးကြောင့် ကောင်းခန့်မှူးခေါင်းနှင်နံ့ရံသာ ပြေးဆောင့်လိုက်ချင်တော့သည်။ သို့သော် သည်မျှခိုက်လုံးကြီးလို့မဖြစ်သေး။ မနောမြတ်လေးနှင့်ပေါင်းဖက်ရမယ့် ဘဝရှေ့ရေးကရှိသေးသည်မို့ ဦးနှောက်ကိုအလုပ်ပေးပြီးအရေးပေါ် စဉ်းစားရသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ကလောင်စွမ်းပြနေသည့် စာရေးဆရာတစ်ဦး၏အမည်ကို ဖျတ်ကနဲ သတိရလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ပိုင်နိုင်သော လေသံဖြင့်

“ဪ ... ဘယ်သူရှိရမလဲ ဦးလေးရယ် ... ကျွန်တော် အင်မတန်ခရေမီဖြစ်တဲ့ စာရေးဆရာကြီး ဂျက်လေယာဉ်ပျံ(ကွမ်းခြံကုန်း)ပဲပေါ့”

“ဘယ်လို ... ဂျက်လေယာဉ်ပျံ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ဦးလေးရဲ့ ... သရော်စာတွေ ရေးတဲ့နေရာမှာ အင်မတန် လက်သံပြောင်တယ်လေ”

“ဟာ... သေစမ်းပါကွာ ... ဘယ်က ဂျက်လေယာဉ်ပျံရမှာလဲ
.. ဂျက်(ကွမ်းခြံကုန်း)ပါကွ မင်းကလည်း”

“ဗျာ ... ဟို ... ဟိုလေ ... ဪ ... ဦးလေးကလည်း ကျွန်တော်
ပြောတာကလည်း အဲဒါပါပဲ ... ဘာထူးတာမှတ်လို့ ... အတူတူပဲဥစ္စာ”

“အေး ... တူတယ်ပဲ ထားပါဦးကွာ ... ဒါပေမဲ့ ဂျက်(ကွမ်းခြံကုန်း)က
ကွမ်းခြံကုန်းသား မဟုတ်ဘူးကွ ... ဟင်္သာတ သား”

“ဗျာ”

ကောင်းခန့်မှူး ထပ် ‘ဗျာ’ လိုက်ရပြန်သည်။ လွဲပြီးရင်းလွဲနေသော
အဖြစ်ကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကြီး ကိုးဆယ့်ကိုးခါတိတိကျလာရသည်။ သို့သော်
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ရာပြည့်ဖို့ တစ်ခါကြီးများတောင်လိုသေးတာပဲဟု စိတ်တင်း
ရင်း စကားကိုဆက်ရသည်။ သည်တစ်ခါတော့လက်ညှိုးထိုးပြစ်ရာ အကောင်
အထည် သက်သေအတည်တကျမရှိသောအကြောင်းအရာကိုသာ ဇောင်းဖေး
ပြောဆိုရမည်ဆိုတာကို သဘောပေါက်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ဪ ... ဦးလေးကလည်း ကျွန်တော်ပြောတာ အဲဒါ အဲဒါ”

“ဟင် ... ဘာ အဲဒါလဲကွ ... မင်းဟာကလည်း ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ”

“ဦးလေး စဉ်းစားကြည့်လေ ... ဟင်္သာတသားတစ်ဖောက်ဖြစ်ပြီး
သူ့ကလောင်နာမည်မှာ ဟင်္သာတလို မထည့်ဘဲ ကွမ်းခြံကုန်းလို ထည့်ထား
ထားဆိုကတည်းက ဆရာကြီးဂျက်သည်လည်းပဲ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင်
ကွမ်းခြံကုန်းမြို့ကို ပေါ်တင်ကြီးလေးစားနေတယ်ဆိုတာ အထင်အရှားပဲပေါ့”

“အေးကွ ... မင်းပြောတော့လည်း ဟုတ်သလိုလိုရှိသား”

“ဪ ... ဦးလေးကလည်း ဟုတ်သလိုလို မဟုတ်ဘူး ... ဟုတ်
ဆို ဟုတ်နေတာ ... အဲဒါ ကျွန်တော် သူ့ကိုအင်တာဗျူးလုပ်ထားတဲ့
ဓာတ်ပုံတစ်စောင်မှာ ဖတ်ဖူးတယ်”

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

“ဒါတင် ဘယ်ကဦးမလဲ ... ကွမ်းခြံကုန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့နေ
ထားတာ ဂျာနယ်တစ်စောင်မှာတောင် ဖတ်ဖူးသေးတယ်”

တိုယ့်ရဲ့ တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

“ဟေ ... ဟုတ်လား ... သူက ဘာတွေရေးထားသေးလဲ”

“ရေးထားတာတော့ စုံနေတာပါပဲ ... အဲ ... အဓိကစောင်းပေး
နေတာကတော့ ... ကွမ်းခြံကုန်းသားတွေဟာ အရွယ်တင်နုပျိုရုပ်ရည်ချော
မောပြေပြစ်ပြီး သဘောကောင်းကြသလိုလူတစ်ဖက်သားကိုလည်း လိုလိုလား
လား ကူညီတတ်ကြတယ်တဲ့”

“အေးကွ ... အဲဒါတော့ အမှန်ပဲ ... အဟီး”

“ဟာ ... ဆရာကြီးဂျက် ရေးတာအမှန်ဆိုတာတော့ ဦးလေးကို
တွေ့ကတည်းက ကျွန်တော်ကလုံးဝလက်ခံလိုက်ပြီးသား ဒါနဲ့ ဦးလေးအသက်
ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဟင်”

“ငါးဆယ့်ရှစ်နှစ်ရှိပြီ”

“ဟား ... ကျွန်တော်ပြောတာ အဲဒါ ... အဲဒါ”

“ဟာ ... လုပ်ပြန်ပြီ ... ဘာ အဲဒါလဲကွ ... စကားကို ရှင်းရှင်း
ပြောလို့ ပြောထားရက်နဲ့”

“ကျွန်တော်အံ့သြလွန်းလို့ပါ ဦးလေးရယ် ... ဦးလေးပြောလို့သာ
ငါးဆယ့်ရှစ်နှစ်လို့သိရတာ ... ဦးလေးသာမပြောရင် လေးဆယ့်ငါးနှစ်
လုံးဝကွက်တိပဲ ... တကယ် အဲဒီထက်ပိုပြီး ဘယ်လိုမှတွက်ကြည့်လို့မရဘူး
ဆရာကြီးဂျက်ရေးသားတဲ့အတိုင်း ကွမ်းခြံကုန်းသားတွေ အရွယ်တင်နုပျိုချက်က
တော့ ကမ်းကုန်ပဲကိုး”

“အဟင်း ... ဒါကတော့ တို့ကငယ်ငယ်လေးထဲကကျန်းမာရေးလိုက်
စားတယ်လေကွာ .. နောက်ပြီး တို့ဆီမှာက မင်းတို့ရန်ကုန်လို ကားမီးခိုးနဲ့
တွေ ရှူရှိုက်နေရတာ မဟုတ်ဘူး ... သဘာဝ လေကောင်းလေသန့်တွေကို
ရှူနေရတာကိုးကွ ... အဲ ... အဲဒါကြောင့်ပါကွာ ... အဟဲ ... ဒါနဲ့
မင်းလည်းစားစရာ တစ်ခုခုမှာဦးလေကွာ ... ငါ ကျွေးပျံမယ်ကွ ... အဟီး”

ယခုမှ လိုရင်းခရီးရောက်တော့သည့်အတွက် ကောင်းခန့်မှူး စိတ်
သက်သာရာရသွားရသည်။

“ဪ ... ရပါတယ် ဦးလေးရဲ့ ... နေပါစေ ... ကျေးဇူးတင်

ဝိတယ် ... ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ခန့်မှန်းတာ မမှားဘူးဆိုရင် ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ်မှာ ဦးလေးလောက် လူချစ်လူခင်ပေါများတာဆိုလို့ ဦးလေးပဲရှိရမယ်”

“ဟ ... သိပ်သေချာတာပေါ့ ... တိဗိက လာနေတဲ့ ထက်လင်းရင် လူးဆေးကြော်ကြာလို့ ... အူပဲလေးကစလို ဘိုဘိုကြီး ဘွားဘွားကြီးတွေအထိ ဝဲဆိုပါတော့ကွာ ... အဟဲ ဟဲ”

“ဟာ... ဒါဆို ... ကျွန်တော်တော့ ဦးလေးနဲ့တွေ့ရတာ သိကြားနဲ့ တွေ့ရသလိုပဲလို့ ပြောရမလိုဖြစ်နေပြီ ... ဒီလိုဦးလေးရ ကျွန်တော်က ဦးလေး အားကိုးနဲ့ ကွမ်းခြံကုန်းသားအဖြစ် ခံယူချင်လို့ဗျ”

“ဪ ... ဒါများ အပန်းမကြီးပါဘူး ... မောင်ရင်သာကွမ်းခြံ ကုန်းမှာအခြေချချင်သပဆို ဦးလေးအစစအရာရာအဆင်ပြေအောင် ကူညီပေး ပို့မယ်လေ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးလေးရာ ... ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော်က အခြေချမယ်ဆိုပေမယ့် အလွတ်ကြီးတော့ အခြေမချချင်ပါဘူး”

“ဒါဆို မောင်ရင်က ဘယ်လို အခြေချချင်တာလဲ”

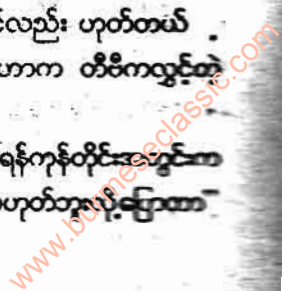
“ဟို ... ဟိုလေ အဟီး ... ချစ် ... ချစ်သူလေးနဲ့အတူပေါ့လို့ ဦးလေးကလည်း”

“ဪ ... ဒီလိုလား ... ဟား ဟား ဟား ... ဘာများလဲလို့ ဒါကြောင့်ကိုး ... ဟား ဟား ... ကဲပါလေ မောင်ရင်ချစ်သူကိုလည်း ခေါ် သာလာခဲ့ ... တို့နယ်မှာ တစ်စက်ကလေးမျက်နှာမငယ်စေရဘူးလို့ အာမ ခံတယ် ... ဒါနဲ့ မောင်ရင်ချစ်သူက ရန်ကုန်ကပဲလား”

“ဟုတ်လည်းဟုတ်တယ် ... မဟုတ်လည်း မဟုတ်ဘူး”

“အန် ... ဘယ်နှာကြီးလဲဟ ... ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်တယ် ... မဟုတ်ရင်လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့ ... မောင်ရင်ဟာက တိဗိကထွင်တဲ့ စဟေဠိနန်းတော် ကျနေတာပဲ”

“ဪ ... ဒီလိုပါ ဟုတ်တယ်ဆိုတာက ရန်ကုန်တိုင်အောင်က တော့ ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ရန်ကုန်မြို့ထဲကတော့မဟုတ်ဘူးလို့ပြောတာ”

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

“ဒါဆို ဘယ်ကလဲ”

“အဟီး ... ဦးလေးတို့ ကွမ်းခြံကုန်းကပဲ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ် ဦးလေးရဲ့”

“ဟေ ... ငါ့တူက ဘယ်ဆိုးလို့လဲကွ ... တို့ ကွမ်းခြံကုန်းသူကိုရ အောင်ပိုးနိုင်သားပဲ ... ကဲ ပြော ... ဦးလေး အာကူညီပေးရမလဲ ... လိုက် ပြီးတောင်းရမ်းပေးရမှာလား ... လိုက်ပြန်အပ်ပေးရမှာလား ... ဒါမှမဟုတ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ဦးလေးရဲ့ ... ကျွန်တော်အခြေအနေက အဲဒီ အဆင့်အထိ မရောက်သေးဘူး ... အခုမှ သူ့အချစ်ကို ရရှိကြီးစားနေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဟောဗျ ဖြစ်ရမယ် ... ခေတ်ကာလသားသမီးဖြစ်ပြီး လက်နှေး လိုက်တာလည်း လွန်ပါရော ဟား ဟား ... ကဲပါလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... မောင်ရင်ရဲ့ကွမ်းခြံကုန်းသားဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို ဦးလေးအတတ်နိုင်ဆုံး ဖြည့်ဆည်းပေးပါမယ် ... ဦးလေး ဘယ်လိုကူညီရမလဲဆိုတာသာပြော”

“အဟဲ ... ဟို ... ဟိုလေ အဲဒီက ကျွန်တော်သဘောကျနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အကြောင်းစုံစမ်းချင်လို့ အဲဒါ”

“ဪ ... ရတယ် ... နာမည်သာ ပြောလိုက် ... အဲဒီကောင်မ လေးရဲ့မိဘ၊ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမအမူအကျင့်စရိုက်လက္ခဏာ အားလုံးပြည့်စုံ အောင် ပြောပြမယ်”

“ဟာ ... ကျေး ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဦးလေးရယ်”

မနောမြတ်အကြောင်း ခရေစေ့တွင်းကျသိရတော့မည်မို့ ကောင်ခန့် မှူး ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်ခုန်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားလာသဖြင့် မနောမြတ်နာမည်ကို တော်တော်နှင့်ပြောမတွက်၊ ထိုသူကြီးလည်း ငယ်ရာမှကြီးလာသူပီ ကောင်းသူ မှူး၏စိတ်ရေချိန်ကို တိုင်းတာမိဟန်ဖြင့် သဘောကျစွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီးမှ

“ဒါနဲ့ မောင်ရင်ကောင်မလေးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့ပဲ”

ဟူ၍ စကားဆက်ပေးလေသည်။ ထိုအခါ ကောင်းခန့်မှူးလည်း

သတိပြန်ဝင်လာဟန်ဖြင့် ဘေးဘီကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီး လေသံနှိမ်ကာ

“ဟို ... ဟိုလေ ဦးလေးရဲ့ ... သူက ကျွန်တော်တို့ရန်ကုန်အရှေ့
မိုင်းတက္ကသိုလ်မှာပဲ အင်္ဂလိပ်စာအဓိကနဲ့ ဒုတိယနှစ်တက်တာ ... သူ့နာ
မည်က မနောမြတ်တဲ့”

“ဘာ ... မနောမြတ် ... ဟုတ်လား... ဒီနာမည် ကြားဖူး... ဟင်
... ဟိတ်ကောင် ... မင်း ဇော်ကားလှချည်လား ... မနောမြတ်ဆိုတာ
ငိုသမီးကွ”

“ဗျာ ... မ ... မနောမြတ်က ... ဦး ... ဦးလေး သ ... သမီး”
သမီးအကြောင်း အဖေဆီမှာမှတည့်တည့်ကြီး စုံစမ်းဒီလေသည့်
အဖြစ်အတွက် ကောင်းခန့်မှူး ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဗျာတောက်သွား
ရသည်။ တစ်ခုခုပြောရန်ကြိုးစားပါသော်လည်း အသံတွေက လည်ချောင်းမှာ
တစ်ဆိုလျက်။ တအစ်အစ် ဖြစ်နေရသည်။ မနောမြတ်၏ဖခင်ကတော့ သမီး
စောနှင့် ဒေါသတွေမီးခိုးလို အူထွက်ပြီး နေရာမှဆတ်ကန်ထရပ်ကာ စူးစူး
ထီးထီးကြည့်လျက် လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့် ကြိမ်းမောင်းစိန်ခေါ်လေတော့သည်။

“အေး ... ဟုတ်တယ်ကွ ... ငါ မနောမြတ်ရဲ့ အဖေပဲ ... မင်းက
အအေဆီလာပြီး သမီးအကြောင်းမေးရအောင် ဘာလူပါးဝတာလဲ ... မရဘူး
နော် ... ကျော်စိုးကို ဒါမျိုးလာစမ်းလို့မရဘူး ... မင်းလိုကောင်ကို အမှုန့်
ဩတ်ရမှ ကျေနပ်မယ်ကွသိလား ... ဟင်း ဟင်း”

“မဟုတ် ... မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရယ် ... ကျွန်တော်ပြောတဲ့
မနောမြတ်ဆိုတာက ဦးလေး သမီးတော့ သမီးပေါ့နော် ... ဒါပေမယ့်
ဘယ်လိုပြောရမလဲပေါ့နော် ... ဟိုလေ ... ဦးလေးသမီးမှန်း မသိလို့ပေါ့နော်”

“ဟိတ်ကောင် ... အခုမှ လာပြီးဝေ့လည်ကြောင်ပတ်တွေလျှောက်
ပြောမနေတာလဲ ... မင်းက ငါ့ကိုတော့သားဆိုပြီး သွေးတိုးစမ်းတာလား
... ရဘူးနော် ... လာမစမ်းနဲ့ ... ကွမ်းခြံကုန်းသားတွေ သွေးမနည်းဘူးကွနော်”

“ဟာ ... ဒုက္ခပဲပဲ ... ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူး
ကောင်းခန့်မှူး ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးဖြင့် ခေါင်းတဖျင်းပျက်ကုတ်ရင်း

ကိုယ့်ရဲ့ တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

သူငယ်ချင်းများကို လာရောက်ကူညီဖြေရှင်းပေးကြပါရန် အကူအညီတောင်းမည်ကြံရုံရှိသေး။

“အဖေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆိုသောအသံနှင့်အတူ ဖခင်ထံကိုးရိပ်တကြီး အပြေးအလွှားရောက်လာသော မနောမြတ်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် မတ်တပ်ကြီးသေလိုက်ချင်စိတ်သာပေါက်သွားရသည်။ မနောမြတ်ဖခင်လည်း မနောမြတ်ကိုတွေ့ရသည်နှင့် စစ်ကူရပြီဟု အားတက်သွားလျက်

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ သမီးရဲ့ ... ဒီမှာ အဖေ့ကို လူပါးလာဝနေလို့”

ဟူ၍ကောင်းခန့်မှူးအား လက်ညှိုးညွှန်ပြလေသည်။ မနောမြတ်သည်လည်း ကောင်းခန့်မှူးကိုမြင်သည်နှင့် မပြေသောရန်ငြိုးကထပ်တိုးလာရလျက်

“ဟင် ... နင် ... နင်”

ဟု အသံတုန်ရင်စွာဖြင့် တိုက်ပွဲခေါ်သံပေးလေရာ ကောင်းခန့်မှူးလက်ကလေး တကာကာဖြင့်

“မဟုတ် ... မဟုတ်”

“နင် ... နင် ... ငါ့အဖေ့ကို ဘာတွေ လူပါးဝတာလဲ ပြောစမ်း”

“မ... မဟုတ်ပါဘူးဟာ... နား... နားလည်မှု လွဲတာပါ... ဟုတ်... ဟုတ်တယ်နော် ဦးလေးနော်”

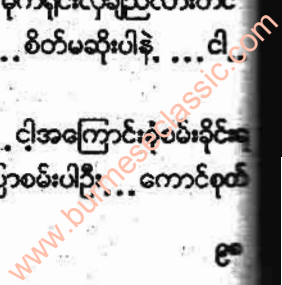
“ဘာ နားလည်မှုလွဲရမှာလဲကွ ... သမီး... သူကသမီးကို ကြိုက်နေလို့တဲ့... အဲဒါ သမီးအကြောင်းတွေစုံစမ်းပေးပါဆိုပြီး အဖေ့ကိုလာပြောတာသမီးရဲ့ ... ဘယ်လောက်တောင် ဒေါသထွက်ဖို့ကောင်းသလဲဆိုရင်”

“ဟင်... ဟုတ်လား နင်... တော်တော် မိုက်ရိုင်းလှချည်လားဟင်”

“တောင်း... တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ... စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ... ငါ့

ငါက နင့်အဖေမှန်း တကယ်မသိလို့ပါ”

“အို... ငါ့အဖေမှန်း သိသိ၊ မသိသိ... ငါ့အကြောင်းအရာစုံစမ်းခိုင်းအောင် နင်နဲ့ ငါနဲ့ဘာပတ်သက်လို့လဲဟင် ပြောစမ်းပါဦး... ကောင်စုတ်

ကောင်နာရဲ့”

“ဪ... ဒါ... ဒါကတော့ ဒီလိုရှိတယ်လေဟာ... ဘယ်လို ရှိတာလဲဆိုတော့... တော့”

“ဟိတ်... ကောင်းခန့်မှူးနဲ့ မနောမြတ် ဒီမှာလာပြီး ဘာတွေဖြစ်နေ ခပြန်ပြီလဲ”

“ဗျာ... ဆရာ”

ကောင်းခန့်မှူး ဘယ်လိုရှင်းလိုရှင်းရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ဆရာဦးမြတ်စံအနားရောက်လာသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် အဖျားကပိုကြီးသွားရ သည်။ မနောမြတ်လည်း ဆရာဦးမြတ်စံကိုတွေ့သည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်းလက်ဦး မှုရယူကာ တိုင်တောလေသည်။

“ဒီမှာလေ ဆရာရဲ့ ... ကောင်းခန့်မှူးဆိုတဲ့ ကောင်စုတ်ပေါ့.. လူကြီး လူကြီးမှန်း မသိဘူး... သမီးအဖေကိုလာပြီး လူပါးဝနေလို့”

“ဟေ... ဟုတ်လား... ဘယ်လိုများ လူပါးဝနေလို့လဲ”

“လူပါးဝတာကတော့ မပြောချင်ပါဘူး ဆရာရယ်... ပြောရင် ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ သေရလိမ့်မယ် ဟင်း ဟင်း”

ကောင်းခန့်မှူး လူပါးဝန်းကို မရောက်နိုင်ဘဲ ဒေါသထွက်ပြခန်းက များနေသော သမီးဖြစ်သူ၏ရှင်းလင်းချက်အားစောင့်ဆိုင်းရန် စိတ်ရှည်နိုင်ဟန် မတူသော မနောမြတ်ဖခင်က

“ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ် ဆရာ... ကျွန်တော်နာမည် ဦးကျော်စိုးပါ... ဟောဒီက မနောမြတ်ရဲ့ဖခင်ပါ... ကျွန်တော်တို့ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ်မှာ နေပါတယ်... အဲဒါ ဒီနေ့သမီးလေးကိုလာတွေ့ပြီး ပိုက်ဆံနဲ့စားသောက်စရာ လေးတွေ လာပို့တာပါ”

ဟူ၍အစချီပြီး ဖြစ်စဉ်ကိုပြန်ပြောင်းပြောပြကာ တိုင်ကြားလေတော့ သည်။ ဆရာဦးမြတ်စံလည်း မနောမြတ်ဖခင်၏စကားဆုံးသည်နှင့် ကောင်းခန့် မှူးအား ဒေါသကဲသောမျက်နှာဖြင့်ကြည့်ရင်း

“ဘယ်လိုလဲ ကောင်းခန့်မှူး... အခု မနောမြတ်ရဲ့အဖေပြောတာ

ကိုယ်ရဲ့တန်ဖိုးရှင်လေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

တွေဟာ အရှုံးပဲလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ မှန်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ကျွန်... ကျွန်တော်က ... ဒီ... ဒီဦးလေးကြီးကို မနောမြတ်ရဲ့အဖေမှန်း မသိ... သိ”

“တော်ပြီး... အပိုတွေပြောပြီး အချိန်ဖြုန်းမနေနဲ့... မင်းမှာမှန်း သိရင်လည်း ကျေနပ်အောင်ပြန်တောင်းပန်လိုက်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကောင်းခန့်မှူးလည်း အမိန့်သံပါသော ဆရာဦးမြတ်စံစကားကို မပယ်ရှားဝံ့ဘဲ မနောမြတ်ဖခင်ဘက်မျက်နှာပြန်မူကာ တောင်းပန်စကား ဆိုရသည်။

“ဦးလေး... ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်... တောင်းပန်ပါတယ် .. ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

“အေးကွယ်... ရပါတယ်... လူငယ်ဆိုတော့လည်း... လည်း”

“ဟင့်အင်း... အခုလိုတောင်းပန်ရုံနဲ့ မကျေနပ်နိုင်ဘူး... သူ တရားလွန်သထက်လွန်နေပြီ... ဒါကြောင့် နောင်သမီးကိုရော သမီးပတ်ဝန်း ကျင်က လူတွေကိုရော လုံးဝမပတ်သက် မနှောင့်ယှက်ရဲလောက်အောင်နောင် ကျင့်သွားတဲ့အထိ မှတ်လောက်အောင် အရေးယူပေးမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်ဆရာ”

ကောင်းခန့်မှူး၏တောင်းပန်စကားအပေါ် မနောမြတ်၏ဖခင်က ခွင့် လွှတ်ကျေအေးမည်ကြံသော်လည်း အငြိုးကြီးသူ မနောမြတ်ကမှန်းစကို သိသာစွာ တင်းလေသည်။ မနောမြတ်၏ ဖခင်က

“ဪ... သမီးကလည်းကွယ်... ဒီမှာ ဆရာတစ်ယောက်လုံးက ပြောနေတဲ့ဟာပဲ”

ဟူ၍ မနောမြတ်ကို နှစ်သိပ်ဖြောင်းဖြိုင်ဖြိုင် ဆရာဦးမြတ်စံအား အားနာကြောင်းပြသည်။ ဆရာဦးမြတ်စံလည်း မနောမြတ်၏ခံစားချက်ကို နားလည်ဟန်ဖြင့်

“စိတ်ချပါကွယ်... ဆရာ... ကောင်းခန့်မှူးကို ပါမောက္ခရုံးခန်းခေါ် သွားပြီး နောင်ကိုဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူးဆိုတဲ့ ခံဝန်ကတိလက်မှတ်ထိုးခိုင်းပြီး

နောက်ဆုံးအကြိမ် သတိပေးလိုက်ပါမယ် ဟုတ်ပြီလား... ကဲ... ကောင်းခန့်မှန်း
လာ... လာ ဆရာရုံးခန်းထဲ လိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ကောင်းခန့်မှန်း ဆရာဦးမြတ်စံနောက်မှ ခပ်ယိုယိုလိုက်ပါရန်ပြင်ပြီး
နောက်ပြန်ကို ကြည့်သည်။ မနောမြတ်၏တုံ့ပြန်အကြည့်များကတော့ တင်းမာ
ခက်ထန်လွန်းလှချေသည်။

ဪ... ဘဝအဆက်ဆက်ကတင်ရှိလာသည့် ရန်ကြွေးတွေအ
တွက် သည်ဘဝမှာ အတိုးရောအရင်းပါရယူဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားလေချေ
သလားကွယ်။

“မုန်းတယ်... မုန်းတယ်”

မနောမြတ်အဆောင်အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်မိသည်နှင့် လွယ်အိတ်ပစ်ချပြီး အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်သည်။ မနောမြတ်၏အာခေါင်ခြစ်အော်ဟစ်သံကြောင့် ရည်မွန်နှင့် အဆောင်သူအချို့အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာပြီး

“ဟဲ့... ဟဲ့ မနော ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟူ၍ ဖိုးရိမ်တကြီးမေးကြ၏။ မနောမြတ် ဒေါသကြောင့် နီရဲနေသော မျက်နှာဖြင့် ရည်မွန်နှင့် အဆောင်ဖော်တို့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး

“မုန်းတယ်... မုန်းတယ်... မုန်းတာမှ အစိမ်းလိုက်ဝါးစားပစ်ချင်လောက်အောင်ကို မုန်းတယ်”

ဟုရန်လိုစွာ ဟစ်ပြန်လေရာ အဆောင်ဖော်များလည်း သူ့ပြောနီကိုယ်ပြောနီဖြင့် မျက်လုံးတွေ ကလယ် ကလယ်ဖြစ်ကာ ကိုယ်ရှိန်သက်မိကြသည်။ အဆောင်ဖော်တွေထဲမှာ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်သော ရည်မွန်ထံ မနောမြတ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး မနောမြတ်လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်ကာ

“ဟဲ့ ... မနော ဘာဖြစ်တာလဲ ... ငါ့ကို ပြောစမ်းပါ... နင် ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

ဟူးရိန်မကင်းသောလေသံဖြင့် အတင်းမေးလေမှ မနောမြတ်လည်း ရည်မွန်ကို မကြည့်ဘဲ

“ကောင်း... ခန့်... များ”

ဟူ၍တစ်လုံးချင်းရေခွတ်လေသည်။ ထိုအခါမှရည်မွန်နှင့် အဆောင် သူများလည်း ပြဿနာ၏အရင်းအမြစ်ကို ရိပ်မိသလိုလို ရှိလာကြ၏။ သို့သော် ပြဿနာဖြစ်ပွားခဲ့ပုံကို အတိအကျသိလိုသေးသည့်ဆန္ဒကြောင့် နောက်ပြန် မလာညှိကြဘဲ မနောမြတ်၏အိပ်ခန်းအတွင်းသို့တိုးဝင်လာကြကာ ရည်မွန်၏ အမေးကို စိတ်စောစွာစောင့်မျှော်ကြပြန်သည်။ ရည်မွန်လည်း အခြားသူများ နည်းတူ သိလိုစိတ်ပြင်းပြနေသည်မို့ မနောမြတ်ကို ကုတင်ပေါ်ဆွဲထိုင်စေရင်း မေးမြန်းရ၏။

“ဟင်... ကောင်းခန့်များ ဟုတ်လား... ဒီကောင် နင့်ကို ဘာပြဿနာ လုပ်လိုက်ပြန်ပြီလဲ... မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

မနောမြတ်လည်း ခံပြင်းစွာ ‘တက်’တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သေး၏။
“တောက်”

ပြီးမှ

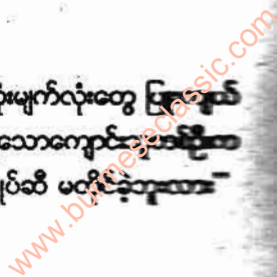
“ကောင်းခန့်များဆိုတဲ့ကောင်တော့ ငါ့တစ်သက်မကျေဘူး ... ဒီ ကောင် ဒီနေ့ ငါ့ကိုပိုက်ဆံလာပို့တဲ့ ငါ့အဖေကိုသွားရောပြီး ငါ့အကြောင်း စုံစမ်းခိုင်းတယ်လေ ... ဘယ်လောက်တောင် လူပါးဝလိက်သလဲဆိုတာ ကြည့်စမ်းပါဦး ... ဟင်း”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

“အို... ဘုရားရေ”

ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် အားလုံးမျှက်လုံးတွေ ပြာသွယ် သွားရသည်။ မနောမြတ်၏ကိုယ်စားမခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရသောကျောင်းသားတို့ထဲ

“ဒီလောက် လူပါးဝနေတာတောင် ပါချုပ်ဆီ မထိုင်ခဲ့ဘူးလား”

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

“အင်း... အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာဦးမြတ်စံရောက်လာလို့ပေါ့... နို့မဟုတ်ရင် ငါတစ်ခုခုလုပ်မိမလား မပြောတတ်ဘူး”

ညှိမွန်က

“ဒါ... ဒါဆို... ဆရာ ဦးမြတ်စံကရော ဘာပြောသလဲ”

“ငါ့အဖေကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ခိုင်းတယ်... ပြီးတော့ ပါမောက္ခချုပ်ရုံးခန်းဆီခေါ်သွားပြီး နောက်ဒါမျိုးထပ်မဖြစ်စေရပါဘူးဆိုပြီး ခံဝန်ကတိလက်မှတ်ထိုးခိုင်းပြီး နောက်ဆုံးအကြိမ် သတိပေးမယ်လိုက်မယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“အေး... ကောင်းတယ်... အဲဒါမှ အဲဒီကောင်မှတ်မှာ... ဘယ်နှယ် သမီးအကြောင်းသိချင်တာပဲ ဖအေကိုလာပြီး စုံစမ်းခိုင်းရတယ်လို့”

“အေးလေ... ဟုတ်ပါရဲ့”

“အေးလေ... ရယ်ရတယ် ခစ် ခစ်”

“အေးဟဲ့... ရယ်ရတယ် ခစ် ခစ်”

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်”

ပြောရင်းဆိုရင်းပေါက်ကွဲသံတွေအစား ရယ်သံတွေကထွက်ပေါ်လာသဖြင့် မနော့ပြတ်လည်း ပေါက်ကွဲသွားလျက်

“ဟဲ့... ဒီမှာ ဒီလောက်ဒေါသဖြစ်နေပါတယ်ဆိုမှ နင်တို့ကဘာလာရယ်နေကြတာလဲ... သွား သွား... ငါ့အခန်းထဲက အားလုံးထွက်သွားကြ” ဆိုပြီးအားလုံးကို အိပ်ခန်းထဲမှတွန်းထုတ်ထွက်ခွာစေရသည်။ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ရှိချိန်မှ အားပါးတရကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

‘ကောင်းခန့်မှူး အသုဘကောင်’

ကောင်းခန့်မှူးခံစားနေရသည်။ မနောမြတ်ကို လုံးဝမနှောင့်ယှက်
တော့ပါ။ မနောမြတ်ဘက်မှတိုင်ကြားချက်တစ်စုံတစ်ရာရှိပါသော် ပြင်းထန်စွာ
အရေးယူခံရမည်ကို ကောင်းစွာသိရှိပါသည်ဆိုပြီးမနေ့ကပဲ ပါမောက္ခရွှေမှ
လက်မှတ်ထိုးလာရသည်ပဲလေ။ သည်တော့လည်း သည်လောက်တော့ စိတ်
ထိခိုက်ခံစားရမှာပေါ့။

တကယ်ဆို ခံဝန်ကတိလက်မှတ်ရေးထိုးရသည်ထက် ရင်မှာနာကျင်
ရသည်ကတော့ မနောမြတ်၏တစ်စထက်တစ်စကြီးထွားလာသော အမုန်း
တရားများကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သေချာသည်တစ်ခုကတော့ မနောမြတ်ဘက်က မုန်းတီး
စက်ဆုပ်ရွံရှာစိတ်ကို မည်မျှလက်ကိုင်ထားစေကာမူ ကောင်းခန့်မှူးဘက်က
တော့ မနောမြတ်ပေါ်ထားရှိသော ချစ်ခြင်းအသံချေကို တစ်စက်ကလေးမှ
အရာယွင်းစေမည် မဟုတ်ဆိုတာပဲဖြစ်သည်။

အဘယ်ကဲ့သို့သော အကြောင်းတရားကမှ ရင်မှအခွစ်ကို သေဆုံး

ကိုယ့်ရဲ့ တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

အောင် မအောင်ရွက်နိုင်ဆိုသည်ကို ကောင်းခန့်မှူးခံစားသိလိုက်သည်။

စစ်မှန်သော ချစ်ခြင်းတရား၏နိုးဆော်လှုံ့ဆွမှုကြောင့် ကောင်းခန့်မှူး
ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာရသည်။

ရင်ခုန်သံကို လိုချဲ့စွာထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရင်း ရန်လိုသူ အလှ
နတ်ဖုရားမ မနောမြတ်ကို တိတ်ဆိတ်သောခြေလှမ်းများဖြင့် အနုပညာဆန်စွာ
ဆက်လို့ချစ်ပိုင်ခွင့် မိမိမှာရှိသေးသည်ပဲဟူသော နှစ်သိမ့်မှုက အေးခဲစ
သွေးကြောများကို ပြန်လည်ပွင့်လန်းနွေးထွေးစေသည်။

သို့ပေမယ့်... သို့ပေမယ့်ပေါ့လေ... အချစ်တစ်ခုအားကိုးဖြင့်
မိမိကိုယ်သာ မိမိအားတင်းနှစ်သိမ့်စွမ်းပါသော်လည်း ခက်ထန်မာကြောသော
မနောမြတ်၏ အမုန်းမျက်ဝန်းတစ်စုံကို ပြန်ဖြင်ယောင်လိုက်သည်နှင့် ရင်က
ကျဉ်ကနဲ နာရစမြသာဖြစ်သည်ကို ကောင်းခန့်မှူးသာအသိဆုံးဖြစ်သည်။

အတွေးကိုယ်စီဖြင့် စကားဝိုင်းလေးတစ်ပြင်ပမှာ အေးစက်တိတ်
ဆိတ်နေသည်ကို လိုလားဟန်မတူသော နိုင်လင်းကကောင်းခန့်မှူးပခုံးကို
လှမ်းပုတ်ရင်း

“ကဲ ... သူငယ်ချင်း ဘာမှ ငေါင်မနေနဲ့... အခုလို မင်းကြံတိုင်း
မအောင် အောင်တိုင်းပေါက်ဖြစ်နေရတာဟာ မင်းရဲ့ကံကြမ္မာ ငြိုဟ်စီးငြိုဟ်
နင်းညှို့နေလို့ပဲဖြစ်ရမယ်... ဒါကြောင့် ရေလယ်ဘုရားသွားဖူးပြီး ဆုတောင်း
လိုက်မယ်ဆိုရင် ကံကြမ္မာရဲ့ မျက်နှာသာပေးမှုကို ပြန်လည်ရရှိနိုင်လိမ့်မယ်
ထင်တယ်ကွ”

ဟူ၍စကားစပေးလိုက်လေရာ ကျန်ကောင်တွေလည်း တက်ကြွကုန်
ကြသည်။ ကျော်စော

“အေးကွ... ဟုတ်တယ်... ဒီလိုအချိန်မှာစိတ်လေပြီး ထင်ရာ
လျှောက်သွားနေမယ့်အစား ရေလယ်ဘုရားသွားဖူးတာက အကျိုးရှိဦးမယ်”

နေဦးကလည်း

“မှန်တာပေါ့ ... ဘဝရဲ့ကယ်တင်ရှင် အစစ်အမှန်ဟာ ဘုရားကလွဲ
လို့ ဘာမှမရှိဘူး... ဒါကြောင့် ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်နဲ့ဝေးပြီး အပြုလိုလိုခုတ်

ရာတစ်ခု ရှာတစ်လွှဲဖြစ်နေတဲ့ ကောင်းခန့်မှူးကိုနှစ်သိပ်ပေးရာလည်း ရောက်သလို ကယ်တင်ပေးရာလည်းရောက်အောင် ရေလယ်ဘုရားဆီပြန်ပြန်လိုက် ပို့ပေးကြရအောင်... ကဲ... ကဲ သူငယ်ချင်း ထ... ထ သွားကြရအောင်”

“ဟင်... မင်းတို့ဟာက ပြောနေဆိုနေရင်းနဲ့ အခုပဲသွားကြတော့ မလို့လား”

ကောင်းခန့်မှူးလည်း ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ဘုရားဖူးသွားဖို့ မိမိကို အတင်းဆွဲထူနေသော နေဦးကိုမော့ကြည့်ပြီး အံ့ဩတကြီး ပြန်မေးသည်ကို အောင်သိက

“အေးလေကွာ ... သွားဆိုလည်း ခုလိုတစ်ခါတည်းသွားလိုက်မှ ..နို့မို့ တော်တော်နဲ့ရောက်ဖြစ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး”

ဟူ၍ထပ်ဆင့်လောဆော်ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းရန် စားပွဲထိုးလေးအားစုတ်သတ်လှမ်းခေါ်သည်။ ရေလယ်ဘုရားဖူးသွားရန် အားလုံးနေရာအသီးသီးမှ ထကြသော်လည်း ဝဏ္ဏကနေရာမှ မထသေးဘဲ အားလုံးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကာ

“ဟွန်း... မင်းတို့ကလည်း အကြောင်းပြကောင်းအောင် ကောင်းခန့်မှူးကို လက်ညှိုးထိုးပြနေကြတာ... တကယ်တမ်းသွားချင်နေကြတာက မင်းတို့ မဟုတ်လား”

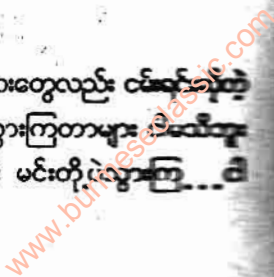
ဟုချက်ကောင်းကိုနှက်လေရာ အားလုံးလည်း အချင်းချင်းမလုံမလဲ ပြန်ကြည့်မိကြသည်။

နိုင်လင်းက

“ဪ... ဒါဆို မင်းကတော့ မလိုက်ဘူး ... နေခဲ့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ ... ဟုတ်လား ဝဏ္ဏ”

ဟု ပြန်နှက်လေရာ ဝဏ္ဏက

“ဟ ... ဘုရားလည်းဖူးရင်း ကောင်မလေးတွေလည်း ငယ်ရင်ချစ်တဲ့ ကုသိုလ်တစ်ဝက် ငရဲတစ်ဝက် အကြံအစည်နဲ့သွားကြတာများ ပါသော်လည်း မှတ်နေလား ... အဲဒီလို ကာလာတွေပါလာရင် မင်းတို့ပဲသွားကြ... ဝီ”

ထိုက်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ထိုက်ဘူး... လို့ ထင်နေလား... လိုက်ရမှာပေါ့ကွာ... ဟီး”

ဟန္တီထိုင်ရာမှဆတ်ကနဲထပြီးရှေ့မှ ဦးဆောင်ထွက်ခွာလေရာသူငယ်
ခွင်းများနှင့်အတူကောင်းခန်းများပါဝတ္ထုကိုပေစောင်းစောင်းကြည့်မိလေသည်။

“ဪ... ငါတို့က လိုက်များမလိုက်ဘူးလားလို့ နေဦး... ဟို
ရောက်မှ ရေထဲကန်ချပြီး ငါးစာကျွေးပစ်မယ်”

ဆိုသောနေဦးစကားကိုနင်းပြီးပြောလိုက်သော ကျော်စေစကား
ကြောင့် ဝတ္ထုတစ်ယောက် ကိုယ့်နဖူးပြောင်ပြောင်ကိုပြန်စမ်းမိသလို သူ
ငယ်ချင်းများလည်း သဘောကျပြီး ရယ်မိကြလေသည်။

“ဟွန်း... ဒီကောင်ကို ရေထဲကန်ချပြီး ငါးစာကျွေးလည်း ငါးတွေ
စားမယ်မထင်နဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဪ... ငါးတွေလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ နဖူးပြောင်ကုန်ကြမှာ
စိုးလို့လေ”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”

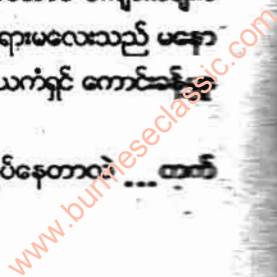
“ဟား ဟား ဟား”

သန်လျှင် ကျောက်တန်းရှိ ကျိုက်မှော်ဝန်းရေလယ်စေတီအား သွား
ရောက်ဖူးမျှော်ရန် သမ္ဗန်ဆိပ်တွင်လက်မှတ်ဝယ်ပြီးနောက် ဘုရားဖူးပို့ဆောင်
ပေးမည့် စက်တပ်သမ္ဗန်တစ်စီးပေါ်သို့တက်ရန် ကောင်းခန့်မှူး ပြင်ဆင်လိုက်
ပြီး တစ်စုံတစ်ရာသော အာရုံစိုက်ဆော်မှုကြောင့် မတက်ဖြစ်သေးဘဲ ဘုရားဖူး
ပြီးသူများအား ပြန်လည်သယ်ဆောင်လာသည့် အခြားသမ္ဗန်တစ်စီးကို လှည့်
ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အို”

ရင်ခန့်သံတွေ အတိုင်းမသိမြန်ဆန်သွားရသလို လူကိုယ်တိုင်က
ထည်း ရပ်နေသည့်နေရာမှာပဲ ရပ်မြဲတိုင်းရပ်နေရင်း ခြေတစ်ဝါးစာမျှပင်
သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်ခွမ်းကင်းမဲ့သွားသည့် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ဖြစ်သွားသည်။
ထိုကျောက်ရုပ်လေး ပြန်လည်အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနိုင်အောင် ကျောက်ဖျက်
ထုပ်ပေးနိုင်မည့် ကမ္ဘာပေါ်ရှိတစ်ဦးတည်းသော နတ်ဖုရားမလေးသည် မနော
မြတ်ဆိုသော စွာတေးမလေးသာ ဖြစ်ချေသည်ကို ကာယကံရှင် ကောင်းခန့်မှူး
အသိဆုံးဖြစ်ချေသည်။

“ဟိတ်ကောင် ... ကောင်းခန့်မှူး ဘာလုပ်နေတာလဲ ... ထာတ်

ကိုယ်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

လေ”

ဆိုသော သူငယ်ချင်းများ၏သတိပေးသံကိုပင် မကြားနိုင်အောင် မနောမြတ်ကိုသာစူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မနောမြတ်ကတော့ အပေါင်းအသင်းများနှင့် ရယ်စရာတွေပြောပြီး ပျော်နေရသဖြင့် ကောင်းခန့်မှူးကို သတိထားမိဟန်မတူ။

သမ္မာန်ကို စက်သတ်ပြီး သမ္မာန်ဆိပ်မှာဆိုက်ကပ်လိုက်သည်နှင့် မနောမြတ်လည်း သူငယ်ချင်းများနှင့်သမ္မာန်ပေါ်မှ ဆင်းရန်ပြင်ဆင်လေသည်။

မနောမြတ် သမ္မာန်ပေါ်မှဆင်းသည့်အခိုက်တွင် အခြားဆိုက်ကပ်လာသောသမ္မာန်တစ်စင်းကြောင့်ရေတိုးပြီး သမ္မာန်လူးသွားလေရာ မနောမြတ်လည်း ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ကိုရိုကားရားပြုတ်ကျလာလေသည်။

“အို ... အမေ”

“ဟင်”

“ဟာ”

“ဒုတ်”

“အမယ်လေး ... သေပါပြီ”

မနောမြတ် သမ္မာန်ပေါ်ကဆင်းမည်ပြင်နေကတည်းက ပူပန်စွာ ကြည့်နေခဲ့သော ကောင်းခန့်မှူးတစ်ယောက် မနောမြတ်ဟန်ချက်ပျက်ကာ ပြုတ်ကျတာမြင်သည်နှင့် လေ၏လျှင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့်ပြေးလွှားရောက်ရှိသွားကာ ဆီးကြိုပွေဖက်လိုက်သည့်အတွက် မနောမြတ်အကျသက်သာခဲ့ရသည်။

သို့သော် ကယ်တင်ရှင်ကောင်းခန့်မှူးကတော့ လူတစ်ယောက်လုံး ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ပြုတ်ကျလာသည့်အရှိန်နှင့်အတူ ဦးခေါင်းနှင့်အင်္ဂတေစောင်းရိုက်မိပြီး သတိလစ်သွားရလေသည်။

မနောမြတ်လည်း ထိုအခါမှမိမိအား အစိုးရိမ်ပိုခဲ့သူအတွက် တစ်ဖန် ပြန်လည်စိုးရိမ်စိတ်ဝင်မိကာ ကောင်းခန့်မှူး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လှုပ်ကိုင်ပြီး ကောင်းခန့်မှူးနာမည်ကို အသံကုန်ဟစ်မိတော့သည်။

“ကောင်း ... ခန့် ... မှူး”

■ ၁၂ ■

ကောင်းခန့်မှူး ခန္ဓာကိုယ်မှနာကျင်ကိုက်ခဲမှုများကို ညည်းတွား
အဖော်ပြုရင်း မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“ဟင် ... ကောင်းခန့်မှူး သတိရလာပြီ”

“သူငယ်ချင်း သတိရလာပြီနော်”

“ကောင်းခန့်မှူး ... သတိရလာပြီဟေ့”

“ဟူး ... တော်သေးတာပေါ့ကွာ”

ကောင်းခန့်မှူး သတိပြန်လည်လာတာတွေ့ရသည်နှင့် စိုးရိမ်တကြီး
စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြသောသူငယ်ချင်းများသည်လည်း ဝမ်းသာအယ်လဲဖြစ်မိ
ကြသည်။ ကောင်းခန့်မှူး အထူးအဆန်းဖြစ်သွားလျက်

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... နေပါဦး ... ငါ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

ဟုဘေးဘီကိုဝေကြည့်ရင်း စံနည်းနာရာ နိုင်လင်းက

“ဆေးရုံရောက်နေတာလေကွာ ... သန်လျှင်ဆေးရုံရောက်နေတာ”

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ဟုအသိပေး၏။ ထိုအခါမှကောင်းခန့်ပျားလည်း မနောမြတ်သမ္မာန်
ပေါ်ပြောက်ကျရာတွင် ထိခိုက်မိမှာစိုး၍ မိမိအနာခံကာ ဆီးကြိုပွေ့ဖက်လိုက်
သော အဖြစ်ကို ပြန်အမှတ်ရသွားလျက်

“ဪ”

ဟုအသံပြုပြီး ဟိုဒီကြည့်မိသည်။ ကုတင်ခြေရင်းတွင် မျက်ရည်ငွေ့
တို့ထူထပ်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံဖြင့် မိမိအားမမှတ်မသန် စိုက်ကြည့်နေသော
မနောမြတ်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရင်ခုန်ဝမ်းမြောက်သွားရကာဆတ်ကန်ထ
ထိုင်မိလေရာနာကျင်သောဝေဒနာကိုခံစားရလျက်မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့သွားရသည်။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

“ဟာ ... ဟိုက် ... အရမ်းမထနဲ့လေ ... အခုမှ သတိပြန်ရကာစ
ရှိသေးတယ်”

“သူငယ်ချင်း ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင် ... သက်သာရဲ့လား”

“သူငယ်ချင်း သတိထားဦးလေကွာ”

“ဒီကောင်ကြည့်ရတာ အတိတ်မေ့သွားပြီ ထင်တယ်ကွ”

အားလုံးစိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်သွားကြပြန်သည်။ ဝတ္ထုခြေမကိုင်မီ
လက်မကိုင်မီ အမူအရာဖြင့် ခေါင်းကို စမ်းကြည့်ပြီး

“သူငယ်ချင်း တော်တော်နာနေလားဟင် ... ဘယ်ကနာတာလဲ

ခေါင်းကနာတာလား”

စိုးရိမ်တကြီး မေးလေရာ ကောင်းခန့်ပျားက

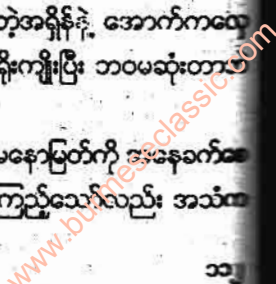
“ဟင့်အင်း ... မြီးညောင်ရိုးက နာတာ”

ဟု ပြန်ဖြေသည်ကို အောင်သီက

“အေးပေါ့ကွာ ... လူကအပေါ်က ဖိမိတဲ့အရှိန်နဲ့ အောက်ကထော

ခါးထစ်စောင်းနဲ့ ရိုက်မိတဲ့အရှိန်ပေါင်းမှတော့ ခါးရိုးကျိုးပြီး ဘဝမဆုံးတာပဲ
ကံကောင်း”

ဟုကရီးကြောင်းဆင်ခြင်ပြောဆိုခြင်းဖြင့် မနောမြတ်ကို အနေခက်ခဲ
လေသည်။ မနောမြတ် တစ်ခုခုပြောရန် ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း အသံထ

ထွက်ဘဲ လည်ချောင်း၌သာတစ်ဆို့နေသည်။ ထို့ကြောင့် စကားပြောချိန်မှာ ယူသည့်အနေဖြင့် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ နှင်းမိုးနှင့်ရည်မွန်တို့၏လက်ထပ် ဖက်စီကိုဆုပ်ကိုင်မိသည်။ နှင်းမိုးနှင့်ရည်မွန်ကလည်း အားပေးသည့်အနေဖြင့် မနောမြတ်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြုံးပြသည်။ မနောမြတ် စကားပြောနိုင်ရန် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်မည်ကြံကာရှိသေး

“ဟ ... ငြီးညွှောင့်ရိုးတို့၊ ခါးရိုးတို့ကျိုးတာက ကုလို့ရသေးတယ် ... ဘဝ မဆုံးသေးဘူး ... အဲ ... ဟိုမျိုးဆက်ကျိုးလို့ကတော့ တစ်သက် လုံးသွားပြီ ... အဲဒါမှ တကယ့်ကိုဘဝဆုံးပြီသာမှတ်”

ဟုဆိုသော နေဦးစကားကြောင့် မနောမြတ်မျက်နှာလွှဲလိုက်သလို ကောင်းခန့်မှူးလည်း မလုံမလဲပြစ်သွားလျက်

“ဟာ ... ဟိတ်ကောင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ... ငါက နေရင်းထိုင်ရင်း ဘယ်မျိုးဆက်ရိုးကျိုးလို့ ဘဝဆုံးရမှာလဲကွ ... ဘာလဲ မျိုးဆက်ရိုးဆိုတာ”

ဟု ကပျာကယာပြန်ဖြေရှင်းခိုင်းရသည်။ ထိုအခါမှ နေဦးလည်း သူ့စကားဘယ်လိုတာသွားသည်ကို ပြန်လည်ဆင်ခြင်မိလျက်

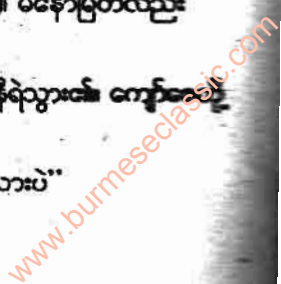
“ဪ ... ဟို ... ဟိုလေ ငါပြောတဲ့မျိုးဆက်ရိုးဆိုတာ နှာခေါင်း ... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ... နှာခေါင်းရိုးကို ပြောတာ ... နှာခေါင်းရိုးသား တျိုးလို့ကတော့ မင်းဘယ်သူ့ကိုမှ အာဘွားမပေးနိုင်တော့ဘဲ ဘဝဆုံးပြီပဲ ... ငါပြောတာ သေချာစဉ်းစားကြည့် ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ... အဟဲ ဟဲ”

နေဦး ပြောတာ ဟုတ်စိုးစိုးဖြင့် ကောင်းခန့်မှူးနှာခေါင်းထိပ်ကို ယောင်ပေါင်ပွတ်ပြီး မနောမြတ်အား ကြည့်မိသည်။ မနောမြတ်လည်း

“အိုး ... ဘာဆိုင်လို့လဲ”
ဆိုပြီးပါးလေးနှစ်ဖက်ရှက်သွေးတက်ကာ နီရဲသွား၏ ကျော်တော့

ဆုပ်စုက

“အဟီး ... ဒီလိုကျတော့လည်း ဟုတ်သားပဲ”

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ဆိုပြီးခပ်အုပ်အုပ်ရယ်ကြသလည်း။ သည်ကောင်တွေ တစ်ယောက်
တစ်ပေါက်ပြောနေကြသဖြင့် ဘာမှဝင်မပြောသာသေးသော ဆရာဝန်လည်း
လိုအပ်သော စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုတွေပြုလုပ်ပြီးနောက်

“ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ပါဘူး ... ပြန်ခေါ်သွားလို့ရပါပြီ”

ဟူ၍ ဆေးရုံမှပြန်ခွင့်ပြုလေသည်။ ကောင်းခန့်မှူးလည်း ဆေးရုံမှ
ချွတ်ချင်းပြန်ဆင်းခွင့်ရသဖြင့် ပျော်သွားပြီး ဆရာဝန်ကို ကျေးဇူးစကားဆိုပြီး
ကျော်ဇောနှင့် ဝတ္ထု၏ တွဲထူခေါ်ယူမှုဖြင့် အိမ်ပြန်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လေသည်။

ခြေလှမ်းကြမည်အပြုတွင် မနောမြတ်အနားသို့ ရောက်လာပြီး

“ကောင်းခန့်မှူး ... ကျေးဇူးပဲနော်”

ဟုလှိုက်လှဲစွာဆိုပြီးနောက် ချွတ်ချင်းဆိုသလို ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့်
ထွက်ခွာသွားလေသည်။ နှင်းမိုးနှင့် ရည်မွန်လည်း ကောင်းခန့်မှူးတို့အားလုံးကို
စုစည်းပြီးပြပြီးနောက် ‘သွားပြီ’ ဆိုသောသဘောဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြကာ မနော
မြတ်နောက်သို့ အပြေးတစ်ပိုင်းလိုက်ပါသွားကြသည်။

ကောင်းခန့်မှူးနာကျင်မှုတို့ကိုမေ့ပျောက်သွားကာ မနောမြတ်နောက်
ကျောက်ကို မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ လိုက်ကြည့်ရင်း ‘ကောင်းခန့်
မှူး ကျေးဇူးပဲနော်’ ဆိုသည့် မနောမြတ်၏အသံချိုချိုလေးကို အဖန်တလဲလဲ
ပြန်လည်ကြားယောင်မိလျက် မဖုံးနိုင် မဖိနိုင် သွားကြီးအဖြီးသားဖြင့် ပြုံးနေမိ
လေသည်။ ကောင်းခန့်မှူးကိုကြည့်ပြီး ကျော်ဇော မဲ့ရွဲကာ

“ဟွန်း ... ကယ်တင်ရှင်အလုပ်ကောင်းလို့ ကံကောင်းပြီး အသက်
ထွက်မသွားတာတောင် ရုပ်ကအမှတ်မရှိတဲ့ရုပ်နဲ့ ပြုံးပြီးလုပ်နေသေးတယ်”

ဟု အပြစ်တင်လိုဟန်ဖြင့်ဆိုသလို နိုင်လင်းကလည်း

“ဟုတ်ပါကွာ ... ဟိုကွာ ကောင်းခန့်မှူး ကျေးဇူးပါနော်လို့ ...

အိမ်ကလီသံနဲ့ပြောသွားတာနဲ့ပဲ ပီတိတွေဖြာပြီး မနောမြတ်အတွက်ဆို နောက်
ထပ်အခါတစ်ရာမကတောင် ကူညီပေးမယ့် မောင်ပါဆိုပြီးဖြစ်နေတဲ့ကောင်းခန့်
ဒီကောင်ရုပ် ကြည့်တာနဲ့သိတယ်”

ဟု ကရုဏာဒေါသောနဲ့ ဆိုလေသည်။ ကောင်းခန့်မှူးကလည်း

သူငယ်ချင်းတွေ သည်မျှပြောဆိုနေသည်ကို အရေးမထားဘဲ အခွင့်ကြွတုန်း အချစ်ကြီးကြောင်း ပြနေပြန်သေးသည်။

“အိုကွာ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနောမြတ်အတွက်ဆိုရင် ခုလိုသဗ္ဗာန် ပေါ်က ပြုတ်ကျတာမျိုးလောက်မပြောနဲ့... ဆယ်ထပ် အဲ ... နည်းသေးတယ် အထပ်နှစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ်လောက်ရှိတဲ့ ထရိတ်ဒါးတို့၊ ဆာကူရာတို့ပေါ်က ပြုတ်ကျလာတာမျိုးဆိုရင်လည်း ငါကမနောမြတ် အသက်အန္တရာယ်မရှိရင်ပြီး ရော ... ငါ့ကိုယ်ငါ ထိခိုက်စတေးခံပြီးတော့ ခုလိုပဲ အား ... ဟေ့ကောင် ဝဏ္ဏ ဖြေးဖြေး ဖြေးဖြေးလျှောက်ပါဟ ... နာတယ် ... အား ကျွတ် ကျွတ်”

“ဟွန်း ... အပြောကတော့ ကြီးပါ့ ... အခုဒီလောက်လေးတောင် လူက သေမလိုဖြစ်နေပြီ ... ဆာကူရာတို့ ထရိတ်ဒါးတို့ပေါ်က ပြုတ်ကျလာတာ မျိုးကိုသာ ဆီးဖမ်းရလို့ကတော့ အသက်ဘယ်ကထွက်သွားမှန်းတောင်သိ လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး ... အဲ ... အသက်ထွက်သွားရင် တော်သေးတယ် . အသက်မထွက်ဘဲအီးထွက်သွားလို့ကတော့ အရှက်ကိုပြန်ပြန်ကွဲပြီသာမှတ်”

ဟုဆိုသော ဝဏ္ဏစကားကြောင့် ကောင်းခန့်မှူးမလုံမလဲဖြင့် ‘အန်’က နဲ့ ဖြစ်သွားရသလို ကျန်ကောင်များလည်း သဘောကျပြီး ဝါးကန်ရယ်မောကာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနှောက်ပြောင်ကြတော့သည်။

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား”

။ ၁၃ ။

ကောင်းခန့်မှူး ခုံတန်းပြာခိုင်တွင်ထိုင်ပြီး သူငယ်ချင်းများကို စောင့်ဆိုင်းနေစဉ်

“ကောင်းခန့်မှူး ... ကျေးဇူးပဲနော်”

ဆိုသည့် အသံချိုချိုလေးကြောင့် ကောင်းခန့်မှူးကဗျာကယာ လှည့်ကြည့်ရာ မနောမြတ်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩဝမ်းသာသွားရသည်။

“ဟင် ... မနောမြတ်ပါလား ... နေ ... နေကောင်းတယ်နော် ဘာဟင်းနဲ့ စားပြီးပြီလား”

“ဟင်”

မနောမြတ်နှင့်တွေ့တိုင်း အမြီးအမောက်မတည့်သောစကားတို့သာ ထွက်တတ်သည့်ရှိရာကို ကောင်းခန့်မှူး ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းလိုက်ပြန်သည်။ မနောမြတ်လည်း ဘာပြန်ဖြေလို့ဖြေရမှန်းမသိဘဲ ကောင်းခန့်မှူးကိုကြောင်ကြည့်နေမိ၏။ ထိုအခါမှကောင်းခန့်မှူးလည်း မိမိစကားပြောလောသွားသည်ကို ဆင်ခြင်မိလျက်

“ဪ ... ဟို ... ဟိုလေ ထ ... ထပါဦးလား .. မတ်တပ်
ကြီးထိုင်စကားပြောနေရတာ အားနာစရာကြီး ... အဲလေ ဟုတ်ပါဘူး .
... ထိုင်ပါဦးလား ... မတ်တပ်ကြီးရပ်နေတော့ မော့ကြည့်ပြီးစကားပြောရတာ
ဇက်ညောင်းလို့”

“ဪ ... ဟုတ် ... ဟုတ်လား ... ဆော့ရီးနော်”

မနောမြတ်ထိုင်ခုံလွတ်တစ်လုံးတွင် ကပျာကယာဝင်ထိုင်ကာမှ
ကောင်းခန့်မှူးလည်း စကားပြောမှားသွားပြန်ပြီကို သတိထားလိုက်မိပြန်သည်။
ထို့ကြောင့်

“ဪ ... ဒီ ... ဒီလိုပါ ... မတ်တပ်ကြီးရပ်ပြီး စကားနဲ့ပြောနေရ
တော့ မနောမြတ်ဇက်ညောင်းမှာစိုးလို့ ပြောတာပါ”

“ဪ ... ရပါတယ် ... ကျေးဇူးပဲ”

“ဒါနဲ့ ... မနောမြတ် ဘာသုံးဆောင်မလဲ ... မှာပေးမယ်လေ”

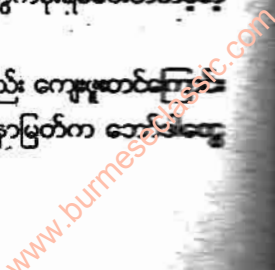
“အင်း ... လက်ဖက်ရည်ပဲသောက်မယ်”

“ညီလေးရှေ့... လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လုပ်ပေးပါဦး”

စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် စကားတွေကပေါက်တိကပေါက်ချာဖြစ်နေရာ
မှ စကားပြောရတာတဖြည်းဖြည်းအဆင်ချောလာသဖြင့် ကောင်းခန့်မှူးလည်း
နေသာထိုင်သာရှိလာရသည်။ နောင်ကိုလည်းစကားပြောရာမှာ ကပေါက်တိ
ကပေါက်ချာမဖြစ်ရေးအတွက် မနောမြတ်နှင့်တွေ့မည့်နေ့တိုင်း စာရေးဆရာ
သိမ်းတင်သား၏ကပေါက်တိကပေါက်ချာဂေဇက်ဘုတ်အုပ်ကြီး မဖတ်မိရန်
အထူးလိုအပ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်လိုက်သည်။ စားပွဲထိုးလေးလာ
ချပေးသော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုထိတို့ရင်း မနောမြတ်က

“ဟိုတစ်နေ့ကရေလယ်ဘုရားမှာ တို့အတွက်စိုးရိမ်ပေးတတ်ခဲ့တဲ့
အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် ... ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း
ကို ခဏ ခဏထည့်မပြောပါနဲ့လား ... တို့နဲ့ မနောမြတ်က ဘေးအန္တရာယ်
ဖြစ်သွားကြပြီပဲဟာ”

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

“ဒါတော့ ဒါပေါ့လေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ယူ ကျေးဇူးကတော့ တို့ အပေါ်မှာရှိသွားပြီ ... ဒါကြောင့် ယူနဲ့တို့ကြားကပြဿနာတွေ အားလုံးကို တို့မေ့ပစ်လိုက်ပါပြီ”

“မနောမြတ်ဆီက ဒီလိုစကားမျိုးကြားရတာ တကယ်ကိုဝမ်းသာပါတယ် ... နောင်ကိုလည်း လိုအပ်တဲ့အကူအညီ ရှိရင်ပြောပါ ... တို့ဘက်က မနောမြတ်အတွက်ဆို ဘာမဆို ကိုယ်ကျိုးစွန့်လွှတ်ပြီး လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်ဖို့ အမြဲအဆင်သင့်ရှိတယ်ဆိုတာ မနောမြတ် တစ်ဘဝစာယုံထားလိုက်ပါ”

ကောင်းခန့်မှူးပြောရင်းပြောရင်း အားပါလာဟန်တူသည်။ မျက်လုံးကလည်း အရောင်တောက်ပလာသလို စကားတွေကလည်း ဘာဂလိုတိုတိုဖြစ်လာသည်။ မနောမြတ်လည်း လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်တိုက်ပြီး ရည်းစားစကားပြောမည့် ကောင်းခန့် မှူးအကြံကို ရိပ်စားမိလာလျက် ကြိုကာရတော့သည်။

“တို့ယုံပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ခုရှုပ်မှနောင်ရှင်းဆိုသလို စကားတစ်ခွန်းတော့ ကြိုပြောထားရဦးမယ် ... အဲဒါကတော့ ယူနဲ့တို့ဘော်ဒါဆက်ဆံရေး အခွန်ရှည်စေဖို့အတွက် ပါးစပ်ကဘော်ဒါစကားပဲပြောပါ ... ခုလိုဘော်ဒါ အကန့်ကို ကာလာဆိုးရာရောက်အောင်အဓိပ္ပာယ်ထွက်စေတဲ့စကားမျိုးတွေကို သွယ်ဝိုက်ပြီးလည်း “ပြောပါနဲ့ ... တိုက်ရိုက်ကြီးလည်း မပြောမိပါစေနဲ့ တို့ယူကို ထပ်ပြီး စိတ်မဆိုးချင်ဘူး”

“ဟင်”

ကောင်းခန့်မှူးလည်း မနောမြတ်၏ရှင်းလင်းပြတ်သားသော စကားများကြောင့် အရှိုက်တည့်တည့်ကို အင်္ဂလန်ဘောလုံးသမား စတီဗင်ဂျရတ် အနီးကပ်ပြီး ခပ်ပြင်းပြင်းပိတ်ကန်လိုက်သည့် ဘောလုံးထိမှန်ခံလိုက်ရသလို ခံစားသွားရသည်။

ဘာဆက်ပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိဘဲ မရှုမလှ ကျဆုံးနေဆဲမှာပင် မနောမြတ်က

“ဟွန်း ... အမြင်ကတ်လိုက်တာ”

ဆိုသောအလိုမကျရှေ့တံသံနှင့် ပြင်းထန်မာန်ပါသော မျက်စောင်း

တစ်ချက်ပါထိုးလိုက်လေရာ ကောင်းခန့်မှူးခမျာ ပြေပြုပ်ထောင်ထားသော
 မြေနေရာပေါ်မှောက်လျက်လဲကျရသလို ဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော် မနောမြတ်
 ၏မျက်စောင်းပစ်မှတ်တည့်တည့်က မိမိမဟုတ်မှန်း ရိပ်မိသလိုလိုရှိလာလျက်
 ဘေးသို့ လှည့်ကြည့်မိရာ မျက်နှာတန်းမိနေသော ကျောင်းသားသုံးဦးတို့
 တစ်ဖက်စားပွဲတွင် လက်ဖက်ရည်ထိုင်သောက်နေကြသည်ကိုတွေ့ရသည်။
 ထိုသုံးဦးထဲမှ ပန်းကေထောင်ထားသောကျော်မောင်မောင် ဆိုသည့်ကောင်က
 မနောမြတ်ကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိုတ်ပြနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ တင်းကနဲဖြစ်သွား
 ရသော်လည်း မိမိနှင့်မနောမြတ်က ဘာဆိုတာမှတ်လို့ဟူသောအသိက ရင်ကို
 ကျဉ်ကနဲဖြစ်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျစေသည်။

“ကောင်းခန့်မှူး ... တို့ သွားတော့မယ်”

ဟူ၍ကျသင့်ငွေရှင်းပေးပြီး နေရာမှရှုတ်ချည်းထကာ ထွက်ခွာသွား
 သောမနောမြတ်ကို ကောင်းခန့်မှူး ဘာမျှပြန်မပြောမိဘဲ ခေါင်းသာညိတ်ပြမိ
 သည်ထင်သည်။

မနောမြတ် နေရာမှထသွားသည်နှင့် ကျော်မောင်မောင်နှင့် အဖော်
 နှစ်ဦးလည်း နေရာမှထကာ မနောမြတ်နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှလိုက်ပါသွားကြ
 သည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။

ရင်မှာ အပူတွေက ဆတိုး တိုးလာရသည်။

ဪ ... လူ့ဘဝဆိုတာ အချစ်ရဲ့ဒုက္ခကိုထမ်းပိုးပြီး ခရီးဝေးသွားနေ
 ရတာမျိုးကို ခေါ်ဆိုတာပါလား။

“ဟ ... ကောင်းခန့်မှူးရ ... ညံ့လိုက်တာလည်း ချာပါရောပဲ
.. မနောမြတ်က သူ့ကိုချစ်တယ် ကြိုက်တယ် ဘာညာဆိုပြီး မပြောပါနဲ့ဆိုတာ
ပါးစင်ကတော့ မပြောရဘူး ... စာရေးပြီးပြောရင်ရတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲကွ”

ဆိုသော ကျော်ဇေအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်ကို အားလုံးက

“အေး ဒါ မှန်တာပေါ့ကွ”

ဟူ၍ကန့်ကွက်သူမရှိ တညီတညွတ်တည်းထောက်ခံရင်း မြောက်ပေး
ချောက်တွန်းလုပ်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်လေကွာ ... မနောမြတ်ပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပဲ
မင်းကို စကားပဲပေးမပြောခိုင်းတာ ... စာမပေးခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး ..
ဒီတော့ ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့ စာပေးဖို့သာပြင်ပေတော့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါ့မလားကွာ ... မင်းတို့ဟာကလည်း”

“ဪ ... မင်းကလည်း မဟုတ်မှတော့ လွဲပြီပေါ့ကွာ ... အိလေ
မဟုတ်မှလွဲရော ... အခု ငါတို့ပြောတဲ့အတိုင်းသာ ရဲကြီးလင်လိုက်စမ်းပါ

...အိုကောမှာ စိုပြေသွားပါလိမ့်မယ်”

“ဖြစ်...ဖြစ်ပါ့မလားကွာ... ငါ မပေးရဲဘူးကွ... တော်ကြာ နေရာ
မြတ်ပေါက်ကွဲလို့ အခုရရှိထားတဲ့ အခွင့်အရေးလေးပါဆုံးရှုံးသွားမှအခက်
အောင်သိလည်း မြှောက်ပေးရကျိုးမနပ်ရကောင်းလားဆိုသော အ
ဘောဖြင့် ကောင်းခန့်မှူးကို တစ်ချက်ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး ဘာမျှဆက်မပြော
တော့လိုဟန်ဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

“အေးလေ ...ညှို့လိုက်တာမှ ချာလို့ ပြောပြန်ရင်လည်း ပြောတာပဲ
အဖတ်တင်တယ်”

ဆိုသော နိုင်လင်း၏အပြစ်တင်သံဆုံးသည်နှင့် ဝဏ္ဏက အကြံတစ်ခု
ရဟန်ဖြင့်

“ဟား ... မင်းကိုယ်တိုင် စာမပေးရဲလည်း ဘာခက်တာမှတ်လို့
ကောင်းခန့်မှူးရာ ... မြန်မာ့ဆက်သွယ်ရေးစာတိုက် လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု
လုံးရှိနေတာပဲကွ”

ဟူ၍အားပါးတရပြောဆိုလေရာ အားလုံးက ‘အေး ဟုတ်သားပဲ
ကွ’ဟု ဆိုကြသလို ကောင်းခန့်မှူးလည်း မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်
ဖြစ်နေရာမှ မျက်လုံးလေးပြန်ပြူးကျယ်လာရလျက်

“ဟာ ... အေး ... ဒီအကြံမဆိုးဘူးကွ စာရေးပြီးစာတိုက်ကနေ
တစ်ဆင့်ပို့လိုက်ရင်ပြီးနေတာပဲ ဥစ္စာ ... အဟီး”

ဟူ၍ ဝဏ္ဏအကြံအစည်ကို သဘောကျသွားလျက် လူကမဖုံနိုင်မစီ
နိုင် ပြူးပြီးပြီးကြီးဖြစ်လာရသည်။ ထို့နောက် လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်
ထုတ်ယူပြီး စားပွဲပေါ်တင်ကာ စာအုပ်ကိုဖွင့်သည်။ ပြီးအင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ
ဘောလ်ပင်ကိုဆွဲယူပြီး ချစ်စာလွှာလေး ရေးသားရန်ပြင်ဆင်လိုက်တော့သည်။

သို့

နှစ်သက်မြတ်နိုးတွယ်တာရပါသော မနောမြတ် ...

မနောမြတ်ဆိုတဲ့ နာမည်အပြည့်အစုံကိုခေါ်ပြီးရေးသားရတာ အဲဒီ နာမည်လေးကို သဘောကျလွန်းလို့ပါ ... ဟုတ်တယ်လေ စိတ်ထားဖြူစင် မြင့်မြတ်သူလေးလို့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ မနောမြတ်ဆိုတဲ့ နာမည်လေးဟာ ဘယ်လောက်တောင် လှပလိုက်သလဲ။

မနောမြတ်ဟာ နာမည်နဲ့လိုက်ဖက်အောင်စိတ်ထားလေး ဖြူစင်မြင့် မြတ်သလို မြင့်မြတ်တော်ဝင်တဲ့ရှုပ်ရှည်အလှကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားသူပါ။

မနောမြတ်က မနောမြတ်ကိုချစ်တဲ့အကြောင်း ပါးစပ်ကမပြောရ ဘူးလို့ တားမြစ်ထားတဲ့အတွက် ခုလိုစာရေးပြီးပြောရတာကို နားလည်ပေးပါ ...။ မနောမြတ် ဘယ်လိုပဲတားတား တို့ဘက်ကအောင့်မထားနိုင်လို့ ချစ်ပါ ရစေနော်။ ရင်ခုန်သံလှိုင်းတွေဟာ နှလုံးသားနံရံကို မနားတမ်းတဝုန်းငန်းရိုက် ခတ်နေတဲ့အတွက် အချစ်ဆိုတဲ့အသံဟာ ကျယ်လောင်စွာမြည်ဟိန်းလာရ တာပါ။ မနောမြတ်... တို့မှာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှစားလည်း မနောမြတ်မျက်နှာ

အိပ်လည်း မနောမြတ်မျက်နှာ၊ သွားလည်း မနောမြတ်မျက်နှာ၊ နားလည်း မနောမြတ်မျက်နှာဆိုပြီး မနောမြတ်ရဲ့မျက်နှာဟာ တို့ကိုအရပ်ဆယ်မျှတ် နှာကနေ ပြုစားနေပါရောလား မနောမြတ်ရယ်။

ဒီလောက်ဆိုရင် တို့အချစ်ကို မနောမြတ်ယုံစားသင့်ပါပြီ။ အပြည့်အဝ မယုံကြည်နိုင်ရင်တောင် ပိစိညှောက်တောက်လေးပဲဖြစ်ဖြစ် ယုံကြည်မယ်ဆိုရင် တို့ကျေနပ်ပါပြီ မနောမြတ်ရယ် ...။

ဒီစာကိုဖတ်ပြီး စိတ်မဆိုးသွားပါနဲ့ဦး ... ဪ သူက ငါမှာ ထားတဲ့အတိုင်း ပါးစပ်ကပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ စာရေးပြီးပြောတာပဲဆိုတဲ့ စာနာစိတ်လေးနဲ့ နားလည်ကြည်ဖြူပေးပါ။ ပြန်မချစ်နိုင်သေးခင်စပ်ကြားဘော်ဒါအံကန့်လေး ဆက်ထားပေးပါနော်။

ကဲ ... စာလည်းရှည်သွားပြီ။ ဒီလောက်အထိ ဆက်ဖတ်ပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ ... ဆက်ရေးရင်လည်း ချစ်တဲ့အကြောင်းက လိုရင်းပဲပို့တို့အချစ်ကို နားလည်အသိအမှတ်ပြုပေးပါနော်။

မနောမြတ် အရောဝင်တဲ့အပေါ်မှာ အလိုက်မသိရောင့်တက်တတ်တဲ့ အချစ်လူမိုက်လေး 'ကောင်းခန့်မှူး' ... တဲ့။

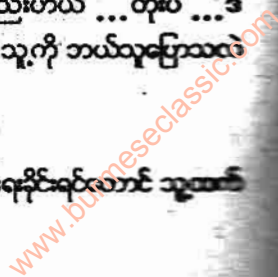
'ခစ် ခစ် ခစ်'

ရည်မွန် အသံထွက်ဖတ်ပြနေသော ကောင်းခန့်မှူး၏မနောမြတ်ထံ ပေးစာကို နားထောင်ပြီးနောက် မနောမြတ်အိမ်ခြေမဆောင်နိုင်ဘဲ နှင်းမိုးရည်မွန်တို့နှင့်အတူ ရယ်မောမိလေသည်။ နှင်းမိုးက ရယ်လက်စမသတ်နိုင်သေးဘဲ

"အမယ်လေး ... ကောင်းခန့်မှူးကလည်းဟယ် ... တုံးပ ... ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ရည်းစားစာကို ဒီလိုရေးရတယ်လို့ သူ့ကို ဘယ်သူပြောသလဲ မသိဘူး"

ဟု ဆိုသည်ကို ရည်မွန်ကလည်း

"ဟုတ်ပဲဟယ် ခုခေတ် ငါးတန်းကလေးရေးခိုင်းရင်လောင် သူ့ထက်

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

စာတိထိအောင် ရေးတတ်ဦးမယ် ...ဘာတဲ့ မနောမြတ် အရောင်တဲ့အပေါ်
မှာ အလိုက်မသိရောင့်တက်တတ်တဲ့ အချစ်လူမိုက်လေးတဲ့ ခစ် ခစ် ခစ်”

ဟူ၍ ထောက်ခံပြည့်စွက်ရင်း အတောမသတ်ရယ်လေသည်။ ပြီးမှ
ရယ်သံတွေကို ကြိုးစားမြိုချပြီး

“ဘယ်လိုလဲ မနော ... ဒီစာကိုဖတ်ပြီး ကြွေသွားပြီမဟုတ်လား”

ဟု ကျီစယ်လေသည်။ မနောမြတ်မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ပြပြီး

“ဟွန်း ... ဝေးသေး ... ဒီအရေးအသားမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ရင်
ခုန်လို့ရမှာလဲ ... ရှင်တို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

ဟု စိတ်မဝင်စားမှုကို ဖော်ပြလေရာ နှင်းမိုးက

“ဒါဆိုလည်း ... အဲဒီစာကို နင်စိတ်မဝင်စားမှတော့ ငါ့ပေးထားစမ်း
ပါ ... ငါ ပျင်းတဲ့အခါတိုင်းဖတ်ပြီး ရယ်ရအောင်လို့”

ဟူ၍ဆိုရင်း ရည်မှန်လက်ထဲမှ စာကိုလှမ်းယူ၏။ စာ နှင်းမိုးလက်ထဲ
ရောက်သည်နှင့် မနောမြတ်က ဖျတ်ကနဲ ပြန်လှယူရင်း

“ဟေ့အေး ... ဘာလို့ ပေးရမှာလဲ ... ဒါ နင်တို့ကိုပေးတာမှ
မဟုတ်တာ ... ငါ့ကိုပေးတာ ငါနဲ့ဆိုင်တယ်”

ဟုတုံပြန်ပြောဆိုပြီး အဆောင်ထဲဝင်ပြေးသွားလေသည်။ နှင်းမိုးနှင့်
ရည်မှန်လည်း အဆောင်ထဲပြေးဝင်သွားသော မနောနောက်ကျောကို လိုက်
ကြည့်ရင်း ရယ်ပွဲဖွဲ့မိကြလေသည်။

“ဟွန်း ... မိန်းမ... ရင်မခုန်လို့သာဘဲ ... ရင်များခုန်ရင် အဲဒီစာ
ကို ရွှေချသိမ်းထားဦးမလား မပြောတတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပဲ ... အချစ်လူမိုက်ရဲ့ စာကိုဖတ်ပြီး အချစ်မိုက်မလေး
ဖြစ်သွားမှာကိုတော့ မစိုးရိမ်ဘူး”

“ခစ် ခစ် ခစ်”

၂၆

“ဟိတ်ကောင် ... ကောင်းခန့်မှူး အခြေအနေဘာထူးလဲ”

ကျော်ဇေမေးသည်ကို ကောင်းခန့်မှူးမပြောနိုင်သေးဘဲ ရေခွေးကြမ်းခွက်ကိုယူကာ တစ်ကျိတ်ကျိတ်လိုက်၏။ ကျန်သူငယ်ချင်းများလည်း ကျော်ဇေနည်းတူ ကောင်းခန့်မှူး၏အပြေကိုကြားလိုနေကြသည်မှန်း သူတို့၏အမူအရာများက ဖော်ပြနေကြ၏။

ကောင်းခန့်မှူးလည်း ရေခွေးခွက်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချလိုက်ပြီးမှ ခေါင်းခါယမ်းပြသည်။

“ဟင့်အင်း ... အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ... ဒီအချိန်လောက်ဆို သူ့လက်ထဲ မင်းစာရောက်ပြီးလောက်ပါပြီ ... သူ သက်သက် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာပဲဖြစ်ရမယ်”

အောင်သီ ထင်မြင်ချက်ကို ဝဏ္ဏက ထောက်ခံလျက်

“ဟား ... သေချာတာပေါ့ကွာ ... ဘာပဲပြောပြော အဲလို သူ့ဘက်က ထူးခြားဟန်မပြတာကိုက ထူးခြားနေတာပဲကွ”

တို့ယုံရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

နိုင်လင်းစိတ်ဝင်စားသွားဟန်ဖြင့် ဝတ္ထုကိုသူ့စကား သူတာဝန်ဆက်
ယူခိုင်းသည်။

“ဟေ ... ဘယ်လို ထူးခြားတာလဲကွ”

“ထူးခြားတာပေါ့ကွာ ... မနောမြတ်သာ ကောင်းခန့်ပျူးအချစ်ကို
လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင် ခုလောက်လူချင်းတွေ့တာနဲ့ရစရာမရှိအောင်ပြော
ပြီးပြီပေါ့ ... အခု ဘာမှမပြောဘဲမသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာက အခြေအနေ
ထူးတဲ့ သဘော ... အခြေအနေကောင်းတဲ့ သဘောပဲကွ”

ဝတ္ထုထင်မြင်ချက်ကို အားလုံးသဘောတူလက်ခံသောအားဖြင့်
ခေါင်းကိုယ်စီညိတ်ကြသည်။ ပြီးမှ နေဦးက

“အေးကွ ... ဒါဆိုလည်း ကိစ္စမရှိဘူး ... စာတစ်စောင်ဆက်
ရေးပြီး ထပ်ပို့ကွာ ... ဘယ်နှယ် မနောမြတ်လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က
စာတစ်စောင်ပေးရုံနဲ့ ပြန်ကြိုက်တယ်ဆိုရင် ရာဇဝင်ရိုင်းတော့မပေါ့”

ဟူ၍အားပေးအားမြှောက်ပြုခြင်းနှင့်အတူ ‘မှန်တာပေါ့ကွာ ဒါပေါ့
ကွာ’ ဆိုသော သူငယ်ချင်းများ၏ညာသံပေးမှုတို့ကြောင့် ကောင်းခန့်ပျူးတက်
ကြွလာရပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် စာရွက်၊ ဘောလ်ပင်ထုတ်ပြီး မနောမြတ်ထံစာတစ်
စောင်ထပ်ရေးပြန်သည်။

။ ၁၇ ။

သို့

နှစ်သက်မြတ်နိုးတွယ်တာရပါသော မနောမြတ် ...

မနောမြတ်ထံကို ဒုတိယမြောက်စာတစ်စောင် ထပ်မံရေးသားလိုက်ရ
တာကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးစေလိုပါတယ်။ ဝေဒနာကို မထွေးနိုင်မအန်နိုင်တဲ့
အတွက် ငှက်ခါးလေးတွေကို အခါခါပျံ့သန်းစေရင်း စာလွှာပါးရတဲ့အကြောင်း
ဟာ အရင်းစစ်တော့အမြစ်မြေကဆိုသလို သတင်းခေတ်ရောက်ပေမယ့်လည်း
အချစ်ရင်ကပါပဲ။ တို့စေတနာဖြူစင်စွာဆိုပါတယ်။ မနောမြတ် ခြေလှမ်းချရာ
တိုင်းမှာတို့က မြေနီလမ်းကလေးဖြစ်ပါရစေ။

မနောမြတ်ကျောင်းသွားတိုင်းမှာ တို့ကလွယ်အိတ်ကလေးဖြစ်ပါ
ရစေ။

မနောမြတ် စာကျက်တိုင်းမှာ တို့ကကျောင်းစာအုပ်လေး ဖြစ်ပါရစေ
အိုကွာ... တို့ဟာ မနောမြတ်ရဲ့လိုအပ်ချက်မှန်သမျှကို ဖြည့်
ဆည်းပေးနိုင်တဲ့သူဖြစ်လိုသူပါ ...။ မနောမြတ်သွားလေရာ လာလေရာ

တိုသ့်ရဲ့ တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ထုတ်ဖော်ချော့ပြောအောင် အရိပ်ကလေးလိုဘေးကနေပြီး စောင့်ရှောက်လိုက်ပါ
ချင်သူရယ်ပါ။

အို ... ကုန်ကုန်ပြောရရင် တို့ဟာမနောမြတ်ရဲ့ဘဝလုံးဆိုင်ရာ
ကြီးမားတဲ့လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခွင့် မကြုံရင်တောင် ရေအိမ်
ဝင်ရင်းအပျင်းဖြေဖတ်တဲ့ဝတ္ထုစာအုပ်လေးတစ်အုပ်၊ ရုပ်ပြစာအုပ်လေးတစ်အုပ်
ဖြစ်ခွင့်ရရင်တောင် တို့ဘဝရဲ့ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို တို့ကျေနပ်နေမှာပါ။

တို့အချစ်ကို အပြန်အလှန်စစ်ဆေးပြီး ချစ်အဖြေလေးပြန်ကြား
ပေးနော်။

မနောမြတ်ကို ရာဇဝင်တွင်အောင် ချစ်မိတဲ့
'ကောင်းခန့်မှူး' ... တဲ့။

မနောမြတ် အသံထွက် ဖိတ်ကြည့်ရင်း ပြူးလိုက်မိပြန်သည်။

သည်ခေတ်ကြီးမှာ ရည်းစားစာကိုသည်လိုခပ်တုံးတုံးရေးပြီး ဖေး
တတ်တဲ့သူဆိုလို့ ကောင်းခန့်မှူးသာရှိမည်ထင်သည်။ အနားမှာ နှင်းမိုးနှင့်
ရည်မွန်တို့သာရှိလျှင် စာဖတ်ပြီးရယ်ပွဲဖွဲ့ကြဦးမှာသေချာသည်။ မည်သို့ပင်
ဖြစ်စေ ကောင်းခန့်မှူး ရင်နှင့်ရင်းပြီးရေးဖွဲ့သည့် ရင်ခုန်သံစကားလုံးတွေကို
အခြားသူတွေအတွက် လှောင်ပြောင်ရယ်မောစရာ မဖြစ်စေလိုပါ။ သို့မှို့ကြောင့်
လည်း နှင်းမိုးတို့ မသိအောင် ယခုလိုတစ်ယောက်တည်း ရေအိမ်ထဲဝင်ကာ
ခိုးဖတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ချစ်တဲ့အကြောင်း ပါးစပ်နဲ့မပြောရဘူးဆိုရင် စာနဲ့ရေးပြောတယ်။
စာရေးပြီးမပြောရဘူးဆိုရင် အွန်လိုင်းပေါ်ကနေ ပြောဦးမည်ထင်
သည်။

သွား ... ကောင်းခန့်မှူး လူဆိုး ...။

သည်မှာ အချစ်ရဲ့ဒုက္ခတွေကိုကြောက်လို့ ရင်မခုန်ချင်ပါဘူးဆိုနေ
ကာမှ... ဇွတ် ...။

ကောင်းခန့်မှူး အရဲစွန့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ မနက်စောစော မနောမြတ်ကို အဆောင်လမ်းထိပ်မှာ သွားစောင့်နေလိုက်သည်။

သိပ်ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရ။ မနောမြတ်တစ်ယောက် ကျောင်း ထွယ်အိတ်လေးလွယ်လျက် ပန်းတစ်ပွင့်၏ခြေသံဖြင့်ညင်သာစွာလျှောက် ထွမ်းလာသည်။ ကောင်းခန့်မှူးရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာရပြန်သည်။

မနောမြတ် ကောင်းခန့်မှူးရှေ့ရောက်သည်နှင့် ခြေလှမ်းအစုံကို တုံ့ကနဲရပ်ပြီး

“ဘာလာ လုပ်တာလဲ”

ဟုနုန်သံဖြင့်မေးရာ ကောင်းခန့်မှူးလည်းမညာရဲဘဲပြန်ဖြေရသည်။

“မနောမြတ်ကို လာစောင့်နေတာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟ ... ဟိုလေ ... စာ ... စာ”

“ဪ ... စာအုပ်ငှားချင်လို့လား”

“ဪ ... အင်း ... ဟုတ် ... ဟုတ်တယ်”

“နေပါဦး ... စာအုပ်ငှားရအောင် ... ယူနဲ့တို့နဲ့ကလေးများမှတူ

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

တာ”

“ဪ ... အင်း ... ဟုတ်သားပဲ မေ့သွားလို့ အဟဲ”

“ဒါဆိုရင်လည်း ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ ... သွားတော့လေ”

“ဪ ... ဟင်း ... ဟိုး ... အတူတူ သွားကြမယ်လေ”

“အို ... ဘာလို့ သွားရမှာလဲ ... ခုလိုနှစ်ယောက်တည်း အတူတူ သွားရင် အခြားလူတွေက တစ်မျိုးထင်မှာပေါ့ ... အထင်မခံနိုင်ပါဘူး”

“အင်”

“ကဲ ... ဒီမှာ အင်တွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ တို့ရှင်းရှင်းပြောထား မယ် ... နောင်ကို တို့ကိုဘာအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလိုသူများတွေ ယုန် ထင်ကြောင်ထင်ထင်အောင် လာမစောင့်ပါနဲ့ ... တွေ့ချင်ရင် ကျောင်းမှာတွေ့ လို့ရတယ် ... ကန်တင်းနဲ့မှာတွေ့လို့ရတယ် ... အဲ အဲလို ... တွေ့တယ် ဆိုရင်တောင် နှစ်ယောက်တည်းတော့ မရဘူး ... အခြားသူငယ်ချင်းတွေထိ ပါမှရမယ် ... ဘာပဲပြောပြော ယူနားလည်ထားရမှာက ယူနဲ့တို့နဲ့က သူငယ်ချင်းတွေပဲဆိုတာပဲ ... ဟုတ်ပြီလား”

“အင်း ... ဟုတ် ဟုတ်”

“ကဲ ... ဟုတ်တယ်ဆိုရင် တို့သွားတော့မယ်”

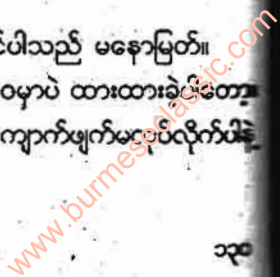
စကားဖြတ်ပြီးနေရာမှဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်ထွက်ခွာသွား လေ သောမနောမြတ်ကိုကြည့်ရင်း ကောင်းခန့်ဖူးနေရာမှာပဲကျောက်ရုပ်ဖြစ်ကုန်ခဲ့ သည်။

ချစ်မိလေသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနှင့်အတူပေါ့။

မနောမြတ်က မခံစားတတ်သူပီပီ သူနဲ့ဘာမျှမဆိုင်သလိုထားရစ်ခဲ့ နိုင်စွမ်းသည်။

ဪ ... သည်ပွဲမှာလည်း မင်းပဲနိုင်ပါသည် မနောမြတ်။

ဟောသည်ကောင်ကို ကျောက်ရုပ်ဘဝမှာပဲ ထားထားခဲ့ပြီးတော့ ထပ်ပြီးခံစားရအောင် ကျီဝယ်လိုခြင်းအလိုငှာ ကျောက်ပျက်မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ နော်။

• ၁၉ •

ကြားလိုက်ရသောသတင်းကြောင့် ကောင်းခန့်မှူးတုန်လှုပ်ချောက်
ချားသွားရသည်။ သည်ကနေ့ မနောမြတ်အတန်းဆင်းလို့ အဆောင်ပြန်
သည်အခါ ကျော်မောင်မောင်က ရည်းစားစကားလိုက်ပြောမည်တဲ့လေ။

ဒါ ... ဒါဆို ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။ မနောမြတ်ကိုချစ်သည်။
တစ်ပါးသူလက်ထဲ မနောမြတ်ရောက်သွားမှာကို သေမတတ်ကြောက်သည်။
ခက်သည်က မနောမြတ်အချစ်ကိုရရှိဖို့ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ကြိုးစားရ
သည့်သတ္တိက မိမိမှာမရှိ။

စာတိုက်မှတစ်ဆင့် စာနှစ်စောင်ပို့ဖူးသည်။ ထိုစာနှစ်စောင်လုံး
မနောမြတ်လက်ထဲဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်ရှိပြီး မနောမြတ်ဖတ်ဖြစ်လိမ့်
မည်တော့ထင်သည်။ ထင်မည့်သာ ထင်ရသည်။ တိတ်တခိုး အကဲခတ်မိသ
လောက် မနောမြတ်ဘက်က မိမိအပေါ်ဘာထူးခြားမှုမျှမပြသေး။ ထိုထက်ပို၍
ဘာမျှဆက်မလုပ်ဝံ့တော့ဘဲ မျက်နှာလေးခိုးကြည့်ခွင့်ရရုံလောက်နဲ့ လေးနှစ်
နေမိသည်။

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

သို့သော် ... သည်နေ့တော့ ဒီအတိုင်းဆက်ငြိမ်နေလို့မဖြစ်တော့ပြီ အတန်းနားရစ်သီရစ်သီလာလုပ်ပြီး မနောမြတ်ကို လာလာကြည့်နေတတ်သည့် ကျော်မောင်မောင်က မနောမြတ်အဆောင်ပြန်သည့်လမ်းမှာ လိုက်စကား ပြောပြီး မနောမြတ်အချစ်ကိုအရယူမည်တဲ့ ... ကောင်းခန့်မှူး စိတ်မောလူမော ဖြစ်လျက် ကျော်ဇော်မျက်နှာသေလေးနှင့်ကြည့်ရင်းရထားသည့် သတင်းအား မသေချာစေလိုသောဆန္ဒဖြင့် ထပ်မေးမိပြန်သည်။

“ဟိတ်ကောင် ကျော်ဇော် ... မင်းပြောတာ သေချာရဲ့လား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟိုဟာလေကွာ ... မနောမြတ်ကို ကျော်မောင်မောင်က ဒီနေ့ လိုက်တော့မယ်ဆိုတာလေ”

“ဪ ... ဟုတ်ပါတယ်လို့ မင်းကိုဘယ်နှခါပြောရမလဲ ခက် တော့တာပဲ”

“ဪ... ဒီ... ဒီလိုပါ... ကျော်မောင်မောင်ကိုကြည့်ရတာ အဲဒီ လိုပေါ်တင်ကြီးလိုက်ပြောရဲလောက်အောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ... ငါပြော ကြည့်တာပေါ့နော်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်... ကျော်မောင်မောင်ကိုယ်တိုင်ကတော့ အဲဒီလောက်သွေးရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်ဘော်ဒါတွေက အသား ကုန်ဝိုင်းမြှောက်ပေးကြလို့ အခုသတ္တိတွေစွတ်ရှိနေပြီ... နောက်ပြီးဒီကောင် မနောမြတ်ကိုလိုက်တွန်းတဲ့အခါ Bot က တိုးကြီးကိုယ်တိုင်က အဖော်လိုက် ပေးမှာတဲ့”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် အားငယ်စိတ်တွေ တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့နှံ့တိုးဝင်သွားသည်။ တိုးကြီးကိုယ်တိုင်ကဘေးမှအဖော်အဖြစ် အားပေး အားမြှောက်လုပ်ပေးမှတော့ ပွဲကပြီးနေပြီပေါ့။

တိုးကြီးဆိုသည့်ကောင်က ဘော်ဒါတွေ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ယောက်ကိုကြိုက်လို့ လိုက်စကားပြောတော့မည်ဆိုလျှင်တင်ကြီးစွာ ကူညီပေး

သည့်နေရာမှာနာမည်ကြီးသည်။ လိုက်စကားပြောသည်ဘော်ဒါတို့ ခြေ
ခံဆိုင်ရုံဖြစ်နေလျှင် ခြောက်တန်ခြောက် ချောတန်ချော ခြောက်တန်ခြောက်တန်
လိုရာရောက်အောင် ခရီးနှင့်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘော်ဒါတွေအထူးအား
တိုးလေးစားခြင်းကို ခံရသည်။

ယခုလည်းမနောမြတ်ကိုတွန်းမည့် ကျော်မောင်မောင်ဘေးမှာ တိုး
ကြီးတစ်ယောက်လုံးပါနေပြီဆိုတော့ ကျော်မောင်မောင်လည်း ပွဲတစ်ဝက်အောင်
နေပြီပေါ့။ ပြီးတော့ မနောမြတ်နှင့်အတူ သူငယ်ချင်းများပါလာပါကလည်း
အရေးမကြီး တိုးကြီးကအာဝဇွန်းရွှင်သည်။ ဟာသဉာဏ်ရှိသည်။ ရောတတ်
ဖောတတ်သည်။ တိုးကြီး အာကောင်းကောင်းဖြင့် ဝင်ထိန်းပေးလိုက်သည်နှင့်
ပွဲကသိမ်းသွားပြီ။ မနောမြတ်၏သူငယ်ချင်းများနှင့် တိုးကြီးအဖွဲ့ကျသွားပြီး
ကျော်မောင်မောင်လည်း မနောမြတ်ကို ကျောင်းမှအဆောင်ပြန်လမ်းတစ်
လျှောက် အနှောင့်အယှက်မရှိရည်းစားစကား အေးအေးဆေးဆေးပြောနိုင်
သည်။ စိတ်ရှိတိုင်း ကြွေပြနိုင်သည်။

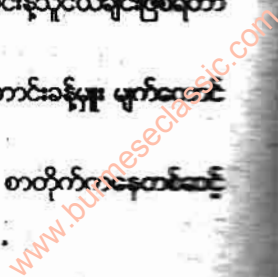
ကောင်းခန့်မှူးမြင်ကွင်းကိုကြိုတင်ခံစားမိပြီး သိမ်ငယ်ဝမ်းနည်းခြင်း
နှင့်အတူ သက်ပြင်းတွေချမိနေမိသည်။

ထမင်း(၇)ရက်လောက်မစားရသော မျက်နှာပေးလေးနှင့်မှိုင်းနေသော
ကောင်းခန့်မှူးကိုကြည့်ပြီး နေဦး ကရုဏာသက်သွားဟန်တူသည်။

“ဟိတ်ကောင်... အခုမှ ဘာမျောက်မှိုင်းမှိုင်းနေတာလဲ... ကြည့်ရတာ
ကျွန်သရေတုံးတယ်... လိုက်ပါ လိုက်ပါဆိုပြီး ဒီလောက် တိုက်တွန်းအားပေး
နေတာတောင် တောင်လိုလို မြောက်လိုလိုနဲ့ ဘာမှအဖြစ်မရှိတဲ့ကောင်...
အခု ဟိုကသူများလက်ထဲပါသွားတော့မယ်ဆိုမှ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိနဲ့
... အခုပဲ ရင်ကွဲနာကျပြီး လဲသေတော့မယ်ရယ်နဲ့ ... မင်းနဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်ရတာ
ငါ့ပါ သိက္ခာကျတယ် ဟွန်း”

ထိုသို့ ထိုနှယ်မေတ္တာထားသော နေဦးကိုကောင်းခန့်မှူး မျက်နှာပေး
လေးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ ကြည့်ပြီး

“ငါ... ငါလည်း လှုပ်ရှားတာပဲလေကွာ... စာတိုက်လဲနေတစ်ဆင့်

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

စာနှစ်စောင်ပျံ့ပြီးပြီပဲ... သူ့ဘက်က ဘာမှမတုံ့ပြန်တဲ့ဟာကို ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလို့”

“လဲသေလိုက်ပါလားက... မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကိုရရှိစာလေးနှစ်စောင်လောက် စာတိုက်ကပို့ပေးလိုက်ရုံနဲ့ မင်းဘက်က တာဝန်ကျေသွားရောလား... ဘာလဲ မင်းကိုယ်မင်း ရှင်ဘုရင့်သားများမှတ်နေလို့လား... တိုက်က မင်းဆီက စာကလေးနှစ်စောင်ရတာနဲ့ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး ရှင်ဆီက ကျွန်မမျှော်နေတဲ့ချစ်ခွင့်တောင်းစာကိုရလို့ အရမ်းပျော်တာပဲ... ရှင်အချစ်ကိုကျွန်မ ချက်ချင်းလက်ခံလိုက်ပြီသိလားဆိုပြီး လာပြေးပြောရမှာလားတွေ့တုံးရ”

အောင်သီကလည်း ရရှိထားသောအခွင့်အရေးကို ကောင်းကောင်းအသုံးပြုပြီး ကောင်းခန့်မှုကိုလိုအပ်သည်ထက်မိပြောပြီး စွတ်ဟောက်နေလေသည်။ ဝတ္တုနှင့်နိုင်လင်းကလည်း ငတုံးတို့၊ အရှူးတို့၊ အဖြစ်မရှိတဲ့ကောင်တို့၊ လဲသေလိုက်တို့ကို လှိုင်လှိုင်ကြီးသုံးနှုန်းပြီး သူတို့လက်အောက်ငယ်သားတစ်ယောက်လို အော်ငေါက်ကြိမ်းမောင်းနေလေသည်။ ကောင်းခန့်မှုမေတ္တာပျက်လာလျက် ပြန်ကောလိုက်ချင်သော်လည်း လတ်တလော အားကိုးစရာကောက်ရိုးတစ်မျှင်ဆိုလို့ သည်ကောင်တွေသာရှိသဖြင့်ကြိတ်မှိတ်သည်ခံထားရသည်။

“တကယ်ဆို... စာပျံ့ပြီးပြီဆိုတာနဲ့ လူချင်းတွေ့ပြီး မနောမြတ်လက်ရေးသည်းခံပါလို့ရေးထားတဲ့ ကိုယ့်စာကိုဖတ်ပြီးလောက်ရောပေါ့... ပါးစပ်ကဖွင့်မပြောရဘူးဆိုလို့ စာရေးပြီးပြောလိုက်တာပါ... မနောမြတ်ကိုယ့်အချစ်ကိုလက်ခံတယ်မဟုတ်လား... ပါးစပ်ကပြောရခက်နေရင်လည်း ခေါင်းညိတ်ဖြေပါ... ခေါင်းညိတ်ဖို့ရှက်နေရင်လည်း စာပြန်ပါ... မနောမြတ်စာကို လက်ရေးသည်းခံပြီး ဖတ်ချင်လွန်းအားကြီးလို့ပါ ဘာညာစသဖြင့် ပြောရမှာပေါ့ကွ... အခုမင်းဟာက အဲဒီလိုပြောရဲဖို့ရာအနေသာ ဖျက်လုံးချင်းတောင် ရဲရဲဆိုင်မကြည့်ရဘူး... မဟုတ်တာတွေကြစည်မိဖွားတဲ့ သူနိုးသူဝှက်တစ်ယောက်လို အဝေးကနေပဲခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ကြည့်ပြီး ကိုယ့်တာ

သာမလုံမလဲဖြစ်နေတာကို... အဲဒီတော့ဘာဖြစ်လာသလဲ... တိုက်ပြောရဲဆိုရဲရှိတဲ့သူနောက်ပါသွားရုံပဲရှိတော့တာပေါ့၊ တကယ်ပါပဲ ဆီးခိုက်နို့ကကလည်း လုပ်စားချင်သေးတယ်၊ ဘလိတ်စားရမှာလည်း ကြောက်သေးတယ်ဆိုတာ မင်းလို ခပ်ချာချာကောင်မျိုးပဲ”

“အန်”

ကျော်တောင်ယောက်ခွင်ကြုံတာနဲ့ နှိပ်ကွပ်ရရင်ပြီးရောစိတ်မွှေကာ မဆီမဆိုင် ဥပမာတွေပေးလျက် ကောင်းခန့်မှူးကိုရစရာမရှိအောင် တွယ်လျက်ရှိချေသည်။ ကောင်းခန့်မှူး ခံရခက်သော်လည်း ‘သည်းခံ သည်းခံ’ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးရင်း ကူကယ်ရာမျှော်သူတစ်ယောက်၏မျက်နှာထားကို ကြိုးစားစီရင်ရသည်။

“ဒါ... ဒါ... ဆို... ငါ... ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟင် သူငယ်ချင်းတို့”

ကောင်းခန့်မှူး သနားစဖွယ်ကောင်းအောင် အသံကိုညောင်နာနာ လုပ်ပြီး အားကိုးအားထားစကားဆိုသည်ကို နေဦး သဘောတွေသွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပြုမိပြီးမှ

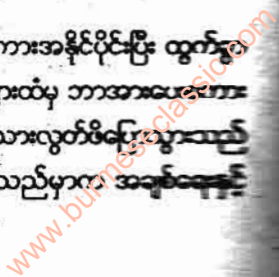
“ဒီအချိန်ရောက်မှတော့ မင်းအနေနဲ့ လုပ်စရာများများစားစားမခိုတော့ဘူး... တစ်လမ်းပဲရှိတော့တယ်... အဲဒါကတော့ တက္ကစိတစ်စီးအမြန်ငှားပြီး ငမိုးရိပ်မိကျောင်းမွေးမြူရေးစခန်းဆီအရောက်သွားရမယ်”

“ငါ... ငါက အဲဒီသွားပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး မိကျောင်းကန်ထဲသာ ခုန်ချလိုက်ပေတော့... ဒါပဲ”

“အန်”

ကောင်းခန့်မှူးဘာမှပြန်မပြောနိုင်ခင် စကားအနိုင်ပိုင်ပြီး ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ ကောင်းခန့်မှူးမှာ သူငယ်ချင်းများထံမှ ဘာအားပေးသောဘာအကြံဉာဏ်မှမရသည့်အပြင်ပြောချင်တိုင်း အသားလွတ်ဖိပြောသွားသည်ကိုသာ လည်စင်းခံလိုက်ရသည်။ နေနှင့်ဦးပေါ့၊ သည်မှာက အချစ်ရေးနှင့်

ကိုယ့်ရဲ့ တန်ခိုးရှင်မလေး ထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ရတက်ပွေနေချိန်မို့လား။

မနောမြတ်၏မျက်နှာနုနုလေး ကောင်းခန့်မှူးအာရုံထဲ ပြန်လည်
ရစ်ဝဲရောက်ရှိလာသည်။ ကောင်းခန့်မှူး လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်မိရင်း

“အင်း . . . နောက်တစ်နာရီဆို အတန်းအဝင်ပြီ . . . မှီကောင်
ကျော်မောင်မောင် မနောမြတ်ကို ရည်းစားစကားလို့ကိပြောဖို့ တပြင်ပြင်နဲ့
စောင့်နေလောက်ပြီ”

ဟုတစ်ယောက်တည်း မသက်မသာရေရွတ်မိရင်း ဖျားချင်သလိုဖြစ်
လာရသည်။

ကောင်းခန့်မှူးတစ်ယောက်တည်း မနောမြတ်အဆောင်ပြန်မည့်လမ်း
မှာ စောင့်နေမိသည်။ ကျော်မောင်မောင်၏ချစ်ရေးဆိုမှု အောင်မြင်သွားမှာကို
မလိုလားနိုင်ဘဲဖြစ်နေရသည်။ ထို့ကြောင့်သည်လမ်းမှာ အားလုံးထက်စောစွာ
ရောက်နှင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“မနောမြတ်လာတော့မယ်”

ဟုတီးတီးပြောမိရင်း လက်မှနာခိုကြည့်သည်။ ထိုခဏမှာပင် မိုက
အချိန်အခါမဟုတ်ပါဘဲ ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့် ရွာလေသဖြင့် ကောင်းခန့်မှူးလည်း
အနီးရှိ လမ်းဘေးသစ်ပင်အောက်သို့ပြေးဝင်ပြီး မိုးခိုရသည်။

မိုးရွာသဖြင့် ကျော်မောင်မောင်တို့၏အစီအစဉ်လည်းပျက်သွားနိုင်
ကောင်းသည်ဟုတွေးမိလျက် ဝမ်းသာချင်သလိုလိုဖြစ်သွားရသည်။ သို့ရာတွင်
ကောင်းခန့်မှူး၏ ဝမ်းသာလိုမှုကို အခြေအငနကဥပေက္ခာပြုရက်သည်။

မနောမြတ်တစ်ယောက်တည်း ထီးလေးဆောင်းပြီး အခြေရ
လျှောက်လှမ်းလာသည်မှာ ရှုမဝနိုင်အောင်မျက်စိပသာဒရှိလှပါသည်။ မျက်စိထဲ

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

အဝင်ဆိုးသည်ကတော့ မနောမြတ်နောက်မှလိုက်ပါလာသည့် ကျော်မောင်
မောင်နှင့် တိုးကြီးတို့၏ဂဏ္ဍိး ဂဏှောင်ပုံစံများပင်ဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံးထီးမပါသဖြင့် ကြွက်စုတ်ရေမြောင်းထဲကျထားသလို
မိုးတွေစိုရွှံ့နေသော်လည်း မနောမြတ်ကလွဲပြီး ဘာမျှအရေးမကြီးဟန်ကို
ဖော်ဆောင်ထားသည်။

တကယ်တမ်း နင်လား ငါလား ကျတော့လည်း ကျော်မောင်မောင်က
သွေးကောင်းသည်မဟုတ်၊ တိုးကြီးက တွန်းအားပေးနေသည့်ကြားက ကျော်
မောင်မောင်တစ်ယောက် မနောမြတ်အနားကိုမကပ်ရဲ၊ တိုးကြီးက အတင်း
တွန်းထုတ်လိုက်သည့်အခါ မနောမြတ်အနားသို့ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့
ဘာမျှမပြောရဲဘဲ ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။

မနောမြတ် အိန္ဒြေရလွန်းသည်။ အခြေအနေကို အလုံးစုံခိုင်မိပါလျက်
မသိကျိုးကျွန်မြုရင်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သာ ဖြောင့်တန်းအောင်သွားနေသည်။
ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ...။

ဘာလုပ်သင့်သလဲ

ကောင်းခန့်မှူး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ တွေဝေလိုကောင်းနေဆဲမှာပင်
တိုးကြီးက အုတ်နီခဲလုံးတစ်လုံးကောက်ကိုင်ပြီး ကျော်မောင်မောင်ကိုခြိမ်း
ခြောက်ကာ သူ၏တွန်းအားပေးပံ့ပိုးမှုကို မြှင့်တင်သည်။ သဘောကတော့
သည်တစ်ခါ ပြောဖြစ်အောင်ပြော မပြောဖြစ်လျှင် အုတ်နီခဲစာမိမည်ပေါ့လေ။

ကျော်မောင်မောင်လည်း တိုးကြီးတွန်းထုတ်လိုက်သောအရှိန်ဖြင့်
မနောမြတ်အနားသို့ထပ်မံရောက်လာပြန်သည်။ ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိသော
အမူအရာဖြင့် ခေါင်းသာဖိကုတ်ရင်း တိုးကြီးကိုအားကိုးတကြီးလှည့်ကြည့်
သည်။ တိုးကြီးက မနောမြတ်၏ထီးကို အတူဝင်ဆောင်းပြီး စကားပြောရန်
အမူအရာပြသည်။ ကျော်မောင်မောင် ပြူးသလိုလိုမဲ့သလိုလိုမျက်နှာထားဖြင့်
ခေါင်းပြန်ညိတ်ပြပြီး မနောမြတ်၏ထီးရိပ်အောက်သို့ အရဲစွန့်ဝင်လိုက်လည်။
ကောင်းခန့်မှူး မိုးကြိုးစက်ကွင်းထဲရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

မနောမြတ်က ကျော်မောင်မောင်ကို ခပ်တင်းတင်းတစ်ချက်လှမ်း

ကြည့်ပြီး ထီးကို မိမိဘက်သို့ဆွဲယူလိုက်သည်။ ကျော်မောင်မောင်သည်
ဝင်လက်စနဲ့မထူးဟု သဘောထားဟန်တူပါသည်။ ထီးရွက်ခေါင်းပေါ်မှတော်
မသွားခင် ထီးရိုးကိုဖမ်းဆုပ်လိုက်၏။ ထို့နောက်

“ကိုယ့်ကို အခုလိုထီးဆောင်းခွင့်ပေးတဲ့အတွက် ကိုယ်မနောမြတ်တို့
ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမယ်မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

ဟူ၍ သူ့ဘာသာထီးကိုအတင်းဝင်ဆောင်းပြီး မနောမြတ်ကပဲ ခွင့်ပြု
သလိုလိုဘာလိုလိုနဲ့ ဇွတ်ကြီးပဏာယူနေသေး၏။ ရုပ်ကိုက အိမ်ပြောင်အပြီး
ပြတ်ထားတဲ့ရုပ်။

“မနောမြတ်နဲ့ ခုလိုသာ ထီးအတူဆောင်းခွင့်ရနေမယ်ဆိုရင် တစ်နှစ်
မှာ (၁၂)လလုံးလုံး မိုးရာသီပဲဖြစ်စေချင်တယ် သိလား”

ကျော်မောင်မောင် ပြောရင်းပြောရင်းအရှိန်ရလာပြီး သုံးနှုန်းပြောဆို
သောစကားလုံးတွေ ကဗျာဆန်လာသည်။ သည်လိုပြောတတ်ဖို့ ဘယ်လောက်
တောင် လေ့ကျင့်ထားလေသလဲမသိ။

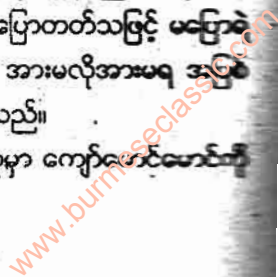
ကျော်မောင်မောင်စကားကို ဘဝင်မကျဟန်ဖြင့် မနောမြတ်က
နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်ပြီး

“အို... မိုးရေထဲသွားရလာရတာ စိစိစွတ်စွတ်နဲ့ ဒီလောက်စိတ်ပျက်
စရာကောင်းတဲ့ဟာကို အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လာပြောနေတယ်”

“ဪ... မနောမြတ်က မိုးရာသီကိုမကြိုက်ဘူးလား... ဒါဆို
ဘယ်ရာသီကိုကြိုက်သလဲ ပြော... ကိုယ်ပြန်လဲပေးမယ်”

ပြောင်မြောက်လှသော ကျော်မောင်မောင် ‘ဒိုင်ကြောင်’တွေကြောင့်
ကောင်းခန့်မှူး ‘ဟိုက်’ကနဲဖြစ်သွားရသည်။ ‘ဒိုင်’ တွေ သည်လောက်ကောင်း
နေမှတော့ မနောမြတ်လည်း ဘာသားနဲ့ထုထားတာမို့လဲပြန်ကြွေတော့မှာပေါ့။
မိန်းကလေးများနှင့်စကားပြောလျှင် လှအောင်မပြောတတ်သဖြင့် မပြောခဲ့
မဆိုရဲဘဝရောက်နေရသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အားမလိုအားမရ အပြစ်
တင်ရင်း ကောင်းခန့်မှူးကြေကွဲနေရုံသာရှိတော့သည်။

ကောင်းခန့်မှူး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလှလှမှာ ကျော်မောင်မောင်တို့

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ပြန်ပက်လိုက်သော မနောမြတ်စကားကိုကြားလိုက်ရ၍ အားပြန်ရှိချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ မနောမြတ်နှင့် ကျော်မောင်မောင်၏ပြောဆိုလှုပ်ရှားမှုများက ကောင်းခန့်မှူး ဝီပီသသပြင်နိုင်ကြားနိုင်အနေအထားသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

“အို... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကို ပေါကြောင်ကြောင်နဲ့လျှောက် ပြောနေတယ်... ရာသီဥတုကို ရှင်လဲချင်သလို လဲလို့ရအောင် ရှင်ဘကြီး ဖိနပ်ချုပ်ဆိုင်က ဖိနပ်သဲကြိုးများအောက်မေ့နေလို့လား”

“အန်”

မနောမြတ်၏ထင်မှတ်မထားသောတုံ့ပြန်စကားကြောင့် ကျော်မောင် မောင် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိကြောင်သွား၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာခြေလှမ်းမှား ပြီး ကိုယ့်ဖိနပ်ကိုတက်နင်းမိကာ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကသဲကြိုးပြတ်သွား၏။ ကျော်မောင်မောင်ရှက်ပြီး ထီးရိုးကိုကိုင်ထားသောလက်ကိုလွှတ်ကာ သဲကြိုး ပြတ်သွားသောဖိနပ်ကို ကောက်ကိုင်၏။ ပြီးတော့ မနောမြတ်နောက်ပဲ ဆက် လိုက်ရမလိုလို ဖိနပ်သဲကြိုးကိုပဲ ပြန်ချိတ်ဆက်ရမလိုလိုဖြင့် စိတ်ရှုပ်သွား၏။ မနောမြတ် မသိမသာပြုံးရင်း ဆက်လျှောက်သလို ကောင်းခန့်မှူးလည်း ပြုံးမိလေသည်။ သို့သော် ကောင်းခန့်မှူးအပြုံးက တာရှည်မခံခဲ့ပါ။

“ဟိတ်ကောင်... ဘာကြောင်နေတာလဲ... လိုက်စရာရှိတာ ဆက်လိုက်လေ... လခွီးတဲ့မှပဲ”

တိုးကြီး၏သတိပေးအော်ဟစ်သံကြောင့် ကျော်မောင်မောင် ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို ကွဲကွဲပြားပြားသိသွားပြီး သဲကြိုးပြတ်ဖိနပ်ကို လက်က ကိုင်လျက် မနောမြတ်နောက်သို့အပြေးလိုက်ကာ ထီးရိပ်အောက်သို့ဝင်ခိုခင်း စကားဆက်၏။

“ကိုယ် မနောမြတ်ကိုအဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေလျှောက်ပြောပြီး အချိန် မဖြုန်းတော့ဘူး... လိုရင်းတိုရင်းပဲပြောမယ် ... ကိုယ် မနောမြတ်ကိုချစ်တာပါ။ မနောမြတ်ကို ကိုယ့်မျက်လုံးတွေက ချစ်တဲ့အကြောင်းအကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပြောပြီးသားဆိုတာ မနောမြတ်အသိပဲ... မနောမြတ် ပိုပြီးယုံကြည်ဖို့အတွက် ကိုယ် ဟောဒီပါးစပ်ကြီးနဲ့ ဟောဒီလိုထပ်ပြောမယ်... ကိုယ် မနောမြတ်ကို

ချစ်တယ်... မနောမြတ် ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ပါ... ဒါပဲ ဒါပဲ”

လိုအပ်ရင်ပွဲကြမ်းဖို့ဝန်မလေးဘူးဆိုသော ကျော်မောင်မောင်အနေ အထားကိုကြည့်ပြီး ကောင်းခန့်မှူးဖြူသွားသလို မနောမြတ်လည်း ဖြူသွားတန် တူပါသည်။

“ကိုကျော်မောင်မောင်ရယ် တကယ်ဆို ကိုကျော်မောင်မောင်နဲ့ ကျွန်မ တို့ဆိုတာဟာ အခြားလူတွေမှမဟုတ်တာ... တစ်ကျောင်းတည်းအတူတက်ပြီး တစ်ခေါင်းလောင်းသံတည်း အတူကြားနေရတဲ့တက္ကသိုလ်ပညာသင် နို့ဖိုက် တွေ မဟုတ်လား... ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မအနေနဲ့ ကိုကျော်မောင်မောင်ကို ကျွန်မရဲ့သဘောကောင်းမနောကောင်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ် အသိ အမှတ်ပြုပါတယ်... ကိုကျော်မောင်မောင် ကျေနပ်ပါတော့နော်”

“ဟင်... မနော... မနောမြတ် တကယ်... တကယ်ပြောတာနော်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ... တကယ်ပြောတာပါ”

“ဟေး... ငါက... အဲဒါမှ ငါက”

ကျော်မောင်မောင်ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး တိုးကြီးထံ ခြေတစ်ဖက် ဗလာဖြင့် ဂုဏ်ယူစွာပြန်လှည့်ပြေးရင်း သူ၏အောင်မြင်မှုကို ကြေညာလေသည်။

ကောင်းခန့်မှူးဝမ်းနည်းသွားလျက် သက်ပြင်းခိုးရှက်စိစဉ် မနောမြတ် ၏အကြည့်လေးတစ်ချက်က ကောင်းခန့်မှူးဆီဝေဝဲလာ၏။ ကောင်းခန့်မှူး ရှုံးနိမ့်သူတစ်ယောက်လို အကြည့်ကိုလွှဲဖယ်မိသည်။

တိုးကြီးနဲ့ကျော်မောင်မောင်၏အပြန်အလှန်ပြောစကားကို ကျွန်တော် မကြားချင်ဘဲ ကြားနေရသည်။

“ဟာ... ဟိတ်ကောင် တိုးကြီး... ငါ့ကို ငါ့ကိုလေ... မနောမြတ်က သူ့ရဲ့သဘောကောင်း မနောကောင်း သူငယ်ချင်းအဖြစ်အသိအမှတ်ပြု ပါတယ်တဲ့... သိလား”

“ဟေ... တယ်ဟုတ်ပါလား... အဲလေ... မဟုတ်သေးပါဘူး အခု မင်း မနောမြတ်နဲ့သူငယ်ချင်းလိုက်ဖွဲ့နေတာမဟုတ်ဘူးလေ ... မနောမြတ် ရဲ့အချစ်ကို ရအောင်ယူဖို့လိုက်နေတာလေ အရူးရဲ့”

ကိုယ့်ရဲ့ တန်ခိုးရှင်မလေး ထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

“ဟင် ... ဟုတ်သားပဲ ဆောရီး... ဆောရီး ငါ ရုတ်တရက်ကြောင်
သွားလို့ ဒါဆိုထပ်ပြီးလိုက်ပြောလိုက်ဦးမယ်”

“သွား... သွား မြန်မြန်သာသွား... ဘာကောင်လဲမသိဘူး
အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

ကျော်မောင်မောင်တစ်ယောက် မနောမြတ်ဆီ အပြေးအလွှားရောက်
လာပြန်သည်။

“မဟုတ်... မဟုတ်သေးဘူးလေ မနောမြတ်ရဲ့”

“ဘာကိုမဟုတ်သေးတာလဲ... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

“ဒီလိုလေ... ကိုယ်လိုချင်တာ သူငယ်ချင်းထက်ပိုတဲ့ အသိအမှတ်ပြု
မှုကိုလိုချင်တာလေ... ကိုယ့်ကို အဲဒါလေးတော့လိုက်လျောပေးပါ မနောမြတ်
ရယ်... နော်... နော်... နော်လို့ဆို”

ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့ပြနေသော ကျော်မောင်မောင်ကို မနောမြတ်ရယ်ချင်
သလိုမျက်နှာပေးဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်မစဉ်းစားပါ့မယ်”

“ဟင်... မနောမြတ် တကယ်တကယ်ပြောတာနော်... အဲဒါ
... ဒါဆို”

“ကျွန်မ စဉ်းစားပါ့မယ်လို့ပြောပြီးပြီပဲ... ဒီတော့ ကျွန်မနောက်ကို
ဆက်မလိုက်ပါနဲ့ ... အဆောင်က သူငယ်ချင်းတွေမြင်သွားရင်မကောင်းဘူး
... ပြီးတော့ ရှင်လည်း တစ်ကိုယ်လုံးမိုးတွေရွဲနေတာဆိုတော့... တော်ကြာ
နမိုးနီးယားဝင်ပြီးသေသွားလို့ သရဲဘဝရောက်သွားဦးမယ်”

“အို... ကိုယ်ကတော့ သရဲဘဝရောက်သွားလည်း မနောမြတ်ကို
ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ လိုက်ပြောဦးမှာပဲ”

“အယ်... အဲလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့... ကျွန်မ သရဲကြောက်တတ်တယ်”

“ဪ... ကိုယ်က မနောမြတ်ကြောက်အောင် ခြောက်ပါ့မလားလို့
... မနောမြတ်ချစ်အောင်ပဲ ခြောက်ပြမယ့်ဟာကို ဟီး ဟီး ဟီး”

“ကဲ... ဒါဆို ရှင်လည်းသွားတော့ ကျွန်မလည်းသွားတော့မယ်”

“အင်း... သွားမယ်... ဒါပေမဲ့ မနောမြတ်စဉ်းစားမယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း ကတိနော်... ဟီ... ဟီ”

မနောမြတ်ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြပြီး ကောင်းခန့်မှူးကို ဗျက်လုံး တစ်ချက်စွေကြည့်ကာ ကောင်းခန့်မှူးရှေ့မှဖြတ်လျှောက်သွားလေသည်။

ကျော်မောင်မောင်လည်း အနားသို့ရောက်လာသော တိုးကြီး၏လက် မောင်းတစ်ဖက် ခပ်ဖွဖွထိုးပြီး

“မနောမြတ်က ငါအဖြေတောင်းတာကို စဉ်းစားမယ်တဲ့”

ဟု ဝမ်းသာအားရဆို၏။ တိုးကြီးမျက်နှာကြီး ရွှင်ပျလျက်

“အေး... ဒါဆို အခြေအနေတိုးတက်မှုက ထင်ထားတာထက် အောင်မြင်နေပါသေးလား... ငါ့ကောင်ကြီးက တယ်ဟုတ်ပါလားကွဟေ့..

.. ကြောက်တုန်းကတော့လည်းပဲ ဒူးတဆတ်ဆတ်တုန်လို့... ဟော .. လုပ်ချလိုက်တော့လည်း ပွဲသိမ်းပဲ... ကွန်ဂရက်ကျူလေး ကျော်မောင်မောင်”

ဟူ၍ ကျော်မောင်မောင်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရုဏ်ပြုလေသည်။

မိုးက ပိုသည်းလာသည်။

အရာရာရှုံးနိမ့်သူတစ်ယောက်၏ခံစားချက်များ လျော့ပါးစင်ကြယ် ရလောအောင် မိုးရေများကဆေးကြောပေးနိုင်စွမ်းမရှိတာ ကောင်းခန့်မှူးကိုယ် တွေ့ပုံဖြစ်သည်။ ကောင်းခန့်မှူးအားအင်ကုန်နေသူတစ်ယောက်လို ခေါင်းငိုက် စိုက်ချပြီး သစ်ပင်ကျောမှိုနေလိုက်မိသည်။

မနောမြတ်က ကျော်မောင်မောင်ချစ်ရေးဆိုတာကို စဉ်းစားမယ်တဲ့။

ကောင်းခန့်မှူး ကြေကွဲထိခိုက်မှုများစွာဖြင့် အသိပဲ့သူတစ်ယောက်လို ဒီအတိုင်းဆက်နေနေမိသည်မှာ အချိန်ဘယ်လောက်တောင် လင့်နေပြီဆိုတာ ပင် သတိမထားအားတော့။

“ဟိတ်... ဒီမှာ... ဒီမှာ”

ဟူသောခေါ်သံနှင့်အတူ အင်္ကျီလက်မောင်းစတစ်ဖက်ကိုပါ ဆွဲယူ ခြင်းခံရသဖြင့် ကောင်းခန့်မှူးသတိပြန်လည်လာသူ တစ်ယောက်မတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်မိသည်။

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

“ဟင်... မနောမြတ်”

ကောင်းခန့်မှူး ကိုယ့်မျက်စိကိုယ်မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။ လှပတင့်တယ်စွာသော မနောမြတ်တစ်ယောက် ရှေ့မှာထီးလေးဆောင်းလျှက်ရပ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ပြုံးတစ်ဝက်မျက်နှာလေးဖြင့် မချိုမချည်ကြည့်ရင်း

“ဒီမှာ... ဒီလောက်ခေါ်နေတာကို မကြားနိုင်မပြုနိုင်နဲ့ ဒီအတိုင်း ကြီးငြိမ်သက်နေလို့ အသက်မှရှိသေးရဲ့လားလို့တောင် ထင်ရတယ်”

ဟုရင်းနှီးစွာ စကားဆိုလာသည်ကို ကောင်းခန့်မှူး အံ့သြစိတ်ဖြင့် မည်သို့မျှတုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

“ဟိတ်... ဒီမှာ ပြောနေတယ်လေ... စကားလေးဘာလေး ပြန်ပါဦး... ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဪ... အင်း... ဟို... ဘာ... ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် အံ့သြနေလို့ပါ”

“အံ့သြချင်ရင် နောက်မှအံ့သြ... လောလောဆယ် ဒီမှာရော့ .. တို့ ယူအတွက် ထီးတစ်ချောင်းယူလာပေးတယ်”

“ဟင်... ထီး... ထီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ... ဆောင်းဖို့လေ... တကတည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ပြန်ကြည့်ပါဦး... မိုးမိပြီး တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ခိုက်ခိုက်တုန်နေပြီ... ဒါတောင် ဒီအတိုင်းပေတေပြီးနေတာ အံ့ပါရဲ့”

ကောင်းခန့်မှူးလည်း ထိုအခါမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ဆင်ခြင်မိသည်။ မိုးမစိုအောင် တားသီးပေးနိုင်စွမ်းမရှိသောသစ်ပင်အောက်မိုးခိုခံပြီး ကြာမြင့်စွာနေခဲ့မိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမိုးရေစိုရွဲနေသည့်ကြားထဲ မညှာမတာတိုက်ခတ်သောလေကြောင့် အအေးဒဏ်ကိုခံစားနေရကြောင်းကို တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသော ခန္ဓာကိုယ်က သက်သေပြနေသည်။

“ကဲ... ကိုယ်တော်ချော အချိန်ဖြုန်းမနေနဲ့တော့... ဒီထီး ကိုဆောင်းပြီး အိမ်တန်းပြန်တော့... အိမ်ရောက်ရင်လည်း နွေးနွေးထွေးထွေးနွေး... တစ်လက်စတည်း အိမ်ရောက်ရင်သောက်ဖို့ ဆေးပါတစ်ခါတည်းယူသွား..

ရော့”

“ဟင်... ဆေးက ဘာအတွက်သောက်ရမှာလဲ”

“မိုးရေထဲမှာ ဒီလောက်အကြာကြီးနေနေတာ အအေးပတ်စပေးပေးပြီး သရဲဘဝရောက်သွားမှာစိုးလို့ စေတနာနဲ့ယူလာပေးတာ”

ကောင်းခန့်မျိုးပြီးမိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာလည်း အနွေးတတ်တွေ စီးဝင်လာသလို ခံစားလာရသည်။

“သရဲဘဝရောက်သွားလည်း တို့က ဒီနေရာလေးကနေပဲ မနောမြတ် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်ကို စောင့်ကြည့်နေမှာပဲ”

“အင်း... အဲဒီသရဲမျိုးကတော့ ကြောက်စရာမကောင်းဘူး... ညံ့လွန်းလို့ ခေါင်းခေါက်ပစ်ချင်စရာပဲ ကောင်းတယ်... အဟက်”

သူ့စကား သူ့သဘောကျပြီး ပြုံးရယ်နေသော မနောမြတ်ကိုကြည့်ပြီး ကောင်းခန့်မျိုး ကြည့်နူးစိတ်တွေ တရိပ်ရိပ်တက်လာသည်။ ထူးထူးခြားခြား ပြောရဲဆိုရဲရှိလာသည်ကိုလည်း အားရကျေနပ်သလိုလိုရှိလာရသေးသည်။

“ဒါဆိုလည်း လင်းစမ်းပါဦး... တို့က ဘယ်လိုတွေညံ့လွန်းနေလို့လဲ”

“သိချင်ရင် မနက်ဖြန်မှပြောပြမယ်... အခုတော့ တို့ဆီက ထီးနဲ့ဆေး ယူပြီး အိမ်ကိုသာအရင်ပြန်လိုက်ဦး... တော်ကြာ ကိုယ်ဘာညံ့လို့ ညံ့တယ် ဆိုတာတောင် သိခွင့်မရနိုင်ဘဲဖြစ်သွားဦးမယ်”

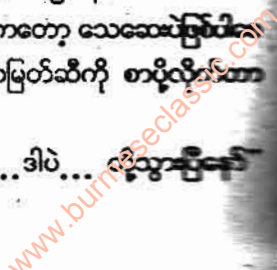
“ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးပါပဲ”

ကောင်းခန့်မျိုး ထီးကိုလှမ်းယူဖွင့်ဆောင်းစဉ် မနောမြတ်က ပလတ်စတစ်အိတ်ငယ်လေးဖြင့်ထုတ်ထားသော ဆေးကိုကောင်းခန့်မျိုးလက်ထဲ ထည့်ပေး၏။

“ဆေးလည်း သောက်ဖြစ်အောင် သောက်ဦးနော်”

“စိတ်ချ... မနောမြတ်ပေးတဲ့ဆေးဆိုလိုက်တော့ သေဆေးပဲဖြစ်ပါလား သောက်မှာပဲ... ဒါနဲ့ စကားမစပ် တို့ မနောမြတ်ဆီကို စာပို့လို့ပဲသာ ရရဲ့လားမသိဘူး”

“ဒီကိစ္စလည်း မနက်ဖြန်မှပြောမယ်... ဒါပဲ... မိသားစုနော်”

နံနက်ချိန်ခါ တေးသံသာနှင့်အတူ ကောင်းခန့်မှူး မနောမြတ်တို့ အဆောင်ရှေ့မှတက်ကြွစွာရောက်နှင့်နေသည်။ ညကမက်သော လှပအိပ်မက်များအကြောင်း မနောမြတ်ကိုပြောပြရင်ကောင်းမလား။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်ပျော်ပြီး မျှော်နေစဉ်မှာပင် သူ့ယောင်မယ်လေး မနောမြတ်အပြုံးတစ်ဝက်ကိုခင်းကျင်းလို့ ကျောရှင်းစွာလျှောက်လှမ်းလာသည်။ ဒီကမ္ဘာမြေရဲ့နံနက်ခင်းကို လှပသာယာစေသော ရွှေမင်းသမီး၏ရှေ့တော် မှောက်မှာ ကောင်းခန့်မှူး ဒူးထောက်ထားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြောင်း အားလုံးသိဖို့ကောင်းသည်။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

ဆိုသော မနောမြတ်အမေးကို ကောင်းခန့်မှူး နှုတ်မှပြန်မဖြေမိဘဲ ပြုံးပြရင်း ခေါင်းကိုအသာခါယမ်းပြမိသည်။ ကောင်းခန့်မှူး မနောမြတ်ကို ဆပ်စူးစူးကြည့်မိရင်း ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မနောမြတ်ထံသို့ ထီးကိုကမ်းပေးရင်း

“ကျေးဇူးပဲနော်”

ကိုယ်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ဟုဆိုရာ မနောမြတ် ထီးကိုလှမ်းယူရင်း သိသိသာသာပြုံးလေသည်။
ထို့နောက် သွားကြရအောင် ဟူ၍ ပြောပြောဆိုဆိုထွက်ခွာလေရာ ကောင်းခန့်
မှူးလည်း မနောမြတ်နှင့်အတူလိုက်ရဦး မလိုက်ရဦးဖြင့် 'ဘယ်... ဘယ်သွားမှာ
လဲ' ဟု ကြောင်တောင်တောင်ပြန်မေးမိသည်။ မနောမြတ်မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး

“ဘယ်သွားရမှာလဲ ကျောင်းသွားရမှာပေါ့”

ဟု တမင်စူအောင်ဟန်ဖြင့်ပြောကာမှ ကောင်းခန့်မှူးလည်း ခေါင်း
ကုတ်ရင်း “ဪ... ဟုတ်သားပဲ” ဟူ၍ မလုံမလဲပြုံးမိလေသည်။

မနောမြတ်နှင့်အတူ လျှောက်လှမ်းနေရင်း စကားအဆက်မပြတ်လို
သောဆန္ဒဖြင့် တစ်ခုခုဆက်ပြောရန်ကြံသော်လည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ
“မနောမြတ်” ဟုခေါ်မိရာ မနောမြတ်က “ဘာလဲ” ဆိုသောသဘောဖြင့်
လှည့်ကြည့်၏။ ကောင်းခန့် မှူးလည်း

“ကျေးဇူးပဲနော်”

“နေပါဦး... ယူက ဘာကိစ္စ ကျေးဇူးတွေခဏခဏတင်နေရတာလဲ”

“ဟိုလေ... မနေ့က မိုးမိပြီးဖျားချင်သလိုလိုဖြစ်သေးတယ်...
မနောမြတ်ပေးလိုက်တဲ့ဆေး ကယ်လိုက်လို့သာ ဒီနေ့အကောင်းတိုင်းတွေရတာ
အဲဒါကြောင့် ကျေးဇူးလို့ပြောတာပါ”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“ဒါနဲ့... ဒီနေ့ တို့ဘာတွေဘယ်လိုညံ့တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း
ပြောမယ်ဆို”

“အဟင်း... ကြည့်ရတာတော့ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် ထင်သလောက်
မညံ့တော့ဘူးထင်တယ်”

မနောမြတ်ရှက်သံရောသော အရယ်အပြုံးဖြင့်တုံ့ပြန်ဆိုရင်းကောင်း
ခန့်မှူးကိုတစ်ချက်ဝေကြည့်သည်။ ကောင်းခန့်မှူး အားတက်သလိုဖြစ်လာသည်။
ပြီးတစ်ခုခုဆက်ပြောမည်ကြံသော်လည်း မနောမြတ်ခြေလှမ်းများက ပို၍
ဆန်လာသဖြင့် မှီအောင် လိုက်လျှောက်ရင်း

“မနောမြတ်... လမ်းလျှောက်ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့များ လေ့ကျင့်နေသ

လားဟင်”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... မသိပါဘူး... လမ်းလျှောက်တာ နည်းနည်းပြန်နေသလားလို့ပါ”

“ဪ... ဒါလား ဒါကတော့ တို့ကိုရည်းစားစကားလိုက်လိုက်ပြောနေတဲ့ငနဲတွေကို မျက်ခြည်ဖြတ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားလျှောက်ရင်းနဲ့ အကျင့်ပါသွားလို့ပါ”

“အန်”

မိမိများစောင်းချိတ်ပြောလေသလားဟူ၍ မလုံမလဲဖြစ်သွားရသော်လည်း အခွင့်အရေးကို မလွတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်ရင်း

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒီနေ့ကစပြီး ဖြည်းဖြည်းအေးအေး လျှောက်လို့ရပြီလို့သာ မှတ်လိုက်ပေတော့”

“ဘာကြောင့်”

“ဒီနေ့ကစပြီး မနောမြတ်ရဲ့ဘေးမှာ တို့အမြဲရှိနေတော့မှာဆိုတော့ ဘယ်ငနဲမှ မနောမြတ်ကို လိုက်နှောင့်ယှက်ရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“အံ့မယ်... အံ့မယ်... ခုလိုအပိုင်ကြီးပြောရအောင် ယူနဲ့တို့နဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့”

“မနောမြတ်ရယ်... လူပုံအလယ်မှာ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ် နဲ့နေရမယ့် တို့ဘဝကိုမကြည့်ရက်ဘူးဆိုရင် အဲလိုစိမ်းကားတဲ့စကားတွေ မပြောပါနဲ့လား”

“အဟက်”

ကောင်းခန့်မှူးစကားကို သဘောကျဟန်ဖြင့် မနောမြတ်ခေါင်းမော့ပြီး တစ်ချက်ရယ်လေသည်။ လေအဝေ့မှာ စီးမျောနေသော မနောမြတ်ဆံယဉ်စများကိုကြည့်ရင်း ကောင်းခန့်မှူးပြောလိုရင်းကို ဆက်၏။

“တို့ စာတိုက်ကနေတစ်ဆင့်ပို့လိုက်တဲ့စာကို ရတယ်မဟုတ်လား... အဲဒါ... အဲဒါ မနောမြတ်ဘယ်လိုသဘောရလဲဟင်”

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

“အင်း... ဘယ်လိုသဘောရသလဲဆိုရင်... ယူရေးတဲ့စာက
ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်က ရည်းစားစာအတိုင်းပဲလို့ သဘောရတယ်”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး ဒါ... ဒါ တို့တကာယ်ခံစားချက်နဲ့ ရေးထားတာ
ပါ... ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်က ရည်းစားစာကို ကူးရေးဖို့ရာအနေသာကြီး
ဖြစ်တောင်မမြင်ဖူးပါဘူး... တကာယ် ဘုရားစူး... ဒါမတော်တဆ
သွားတိုက်ဆိုင်တာဖြစ်လိမ့် မယ် တို့ပြောတာကိုယုံပါ”

“ဟောတော့ ...ခစ် ခစ်”

ကောင်းခန့်မှူးပျာပျာသလဲငြင်းဆိုရင်း ရင်မှချစ်ခြင်းတရားကို
အခိုင်အမာကာကွယ်ပြောဆိုသည်ကိုကြည့်ပြီး မနောမြတ် ဘာတွေသဘော
ကျသည်မသိ တခစ်ခစ်ရယ်ပါလေသည်။ မနောမြတ်ရယ်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး

“ယူက ဟုတ်မလိုလိုနဲ့ ပြောရင်းဆိုရင်း ပြန်ညံ့သွားပြန်ပြီ”

“ဟင် ပြန်ညံ့သွားပြန်ပြီလား”

“အင်းပေါ့... သိပ်သေချာတာပေါ့”

ကောင်းခန့်မှူး ချစ်ဖွယ်ကောင်းသော မနောမြတ်၏ပြောဟန်ဆိုဟန်
လေးများကို အသည်းယားလာမိသည်။ ထို့ကြောင့် မနောမြတ်၏လက်တစ်ဖက်
ကိုဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်မိတော့သည်။ လက်ကိုရုန်းဖယ်ခြင်းမပြုဘဲ မျှစ်
စောင်းလှလှလေးသာထိုးလေသော မနောမြတ်ကို ချစ်ခင်တွယ်မက်စွာကြည့်
ရင်း

“မနောမြတ်... ကျေးဇူးပဲနော်”

ဟုလိုက်လှုံ့ခံမင်ဆိုသည်ကို မနောမြတ်ရှက်ပြုံးလေးပြုံးပြီး မျှစ်
စောင်းလှလှလေးထပ်ထိုးပြန်သည်။ ပြီးပြည့်စုံသောဘဝကို ယနေ့နံနက်
ချိန်ခါမှာပင် ကောင်းခန့်မှူးရရှိပြီဆိုတာ အထူးတလည်ကြေညာနေစရာမလိုဘဲ

ခပ်ညံ့ညံ့ကောင်တစ်ကောင်ရဲ့အချစ်ကိုမှ ရွေးချယ် လက်ခံဝံ့လေး
နုလုံးသားရဲ့ပိုင်ရှင် ဘဝရဲ့သခင်မ ရင်မှမြတ်နိုးတွယ်တာရပါသော ချစ်သူ
မနောမြတ်ကို အသက်တမျှကျေးဇူးတင်ပါသည်။

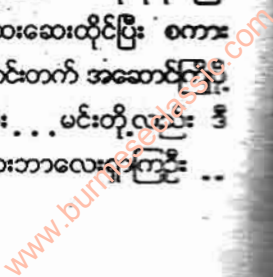
■ JJ ■

“ကွန်ကရက်ကျူလေးရှင်းပဲ သူငယ်ချင်း”

ဆိုသောသူငယ်ချင်းများ၏စကားသံကိုနားထောင်ရင်း ကောင်းခန့်မှန် မိမိကိုယ်မိမိ အလွန်အမင်းဘဝင်မြင့်တတ်သူတစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာ သွားပါလေသည်။

သည်လိုအချိန်မှာ သည်ကောင်တွေလည်း မိမိဘဝကို အားကျနေ မည်ဆိုတာ သေချာသည်။ မိမိနှင့်ဘဝချင်းမတူနိုင်ဘဲ အားငယ်နိမ့်ကျနေသည့် အထီးကျန်သူငယ်ချင်းများကို အားပေးနှစ်သိမ့်စကားဆိုချင်ပါသော်လည်း မျှော်နေရှာမည့်ချစ်သူလေးကို အကြိုတော်ထောက်ရမည့်အရေးက ရှိသေး သည်မို့ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းမငဲ့ကွက်ဘဲ စိမ်းကားသောစကားကိုဆိုရသည်။

“အေးကွာ . . . မင်းတို့နဲ့ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး စကား ပြောချင်သေးပေမယ့် မနောမြတ်ကိုကျောင်းဆင်းကျောင်းတက် အဆောင်ကြည့် နှိပ်စက်လုပ်နေရလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်ကွာ . . . အေး . . . မင်းတို့လည်း ဒီ အတိုင်းအချိန်ဖြုန်းမနေကြနဲ့ . . . ငါ့လိုပဲ ချစ်သူလေးဘာလေးရှာကြဦး . .

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

..ထူဘဝဆိုတာ ရင်ခုန်သံရှိမှ သာယာနေပျော်တာ... ကဲ ကဲ... ငါသွားပြီဟေ့”
ဟူ၍အပေါ်စီးမှပြောဆိုထွက်ခွာသွားသည်ကိုကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်း
များ မဲ့ကာရွံ့ကာ

“အဲဒါပေါ့... အရူး အမဲသားစားမိတယ်ဆိုတာ”

ဟူ၍ ပြန်လည်နှိပ်ကွပ်ကြသည်။ အရာရာ မင်္ဂလာရှိနေသော
သည်လိုအချိန်အခါမှာ ကောင်းခန့်မှူး ဗေဗယူဘဲ ပြုံးနေလိုက်သည်။

“ဪ... ချောတွေမှာ သနားစရာ... ငါ့လိုမှ ချစ်ရတဲ့သူမရှိ
ရှာကြတာကိုး”

■ ၂၃ ■

တကယ်ဆိုသာယာနေသောဘဝလေးထဲကို မုန်တိုင်းဟာ အလျင်
စလိုရောက်မလာသင့်ပါ။ ရင်ဟာ အရိုင်းသက်သက်မို့ အချစ်၏ပြုစားမှုကို
ခံနိုင်ရည်မရှိပါ။

မနောမြတ်အချစ်ကိုပိုင်ပိုင်ရရှိပြီဟုယုံစားခဲ့လေသမျှ မှားယွင်းသွား
ပြီဆိုတာ တစ်လမပြည့်တတ်သေးသောချစ်သူ သက်တမ်းနုနုလေးအတွင်း
မှာပင် ကောင်းခန့်မှူး သိခွင့်ရခဲ့တော့သည်။

အတန်းအားချိန်မို့ မနောမြတ်နှင့်ကောင်းခန့်မှူး ကန်တင်းနံသွားထိုင်
မည်ဆိုပြီး အတန်းထဲမှထွက်လာကြသည်။

မနောမြတ်က ဗိုက်ဆာသည်ဆို၍ 'ဂန္ထဝင်' ကန်တင်းနံသို့ မနောမြတ်
လက်ကလေးကိုဆွဲရင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဂန္ထဝင်ကန်တင်းနံတွင် မိမိတို့ထက်ဦးစွာရောက်နေသော တော့
မောင်မောင်တို့အဖွဲ့ကိုတွေ့သဖြင့် ကောင်းခန့်မှူးလည်းမျက်နှာပူသလို ခံစား
ရသဖြင့် မနောမြတ်လက်ကိုလွှတ်ကာ

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

“မနောမြတ်... ကိုယ်တို့ ခုံတန်းပြာမှာသွားထိုင်ရအောင်”

ဟန္တီစိတ်ပြောင်းစကားဆိုသော ကောင်းခန့်မှူးကို မနောမြတ်က အထူးအဆန်းကြည့်ပြီး ထူးခြားမှုတစ်ရပ်ရပ်ကို အာရုံခံစားမိဟန်ဖြင့် ဆိုင်အတွင်းသို့လှမ်းအကဲခတ်၏။ အခြေအနေကိုရိပ်စားမိသွားပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကောင်းခန့်မှူးကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါတစ်ချက်ကြည့်ကာ

“ဂန္ထဝင်ကန်တင်းနိုမှာထိုင်မယ်ဆိုပြီး ယူနဲ့တို့ နှစ်ယောက်စလုံး သဘောတူခဲ့ပြီး လာခဲ့ကြတာမဟုတ်လား... အခု ဆိုင်ရှေ့ရောက်ကာမှ ဘာစိတ်ပြောင်းသွားရတာလဲ”

“ဟို... ဟိုလေ... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး... ခုံတန်းပြာမှာထိုင်ရတာ ပိုကောင်းသလားလို့ပါ”

“သေချာရဲ့လား... ဆိုင်ထဲမှာ ကျော်မောင်မောင်တို့ရှိနေလို့ မဟုတ်ဘူးလား”

ကောင်းခန့်မှူး ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ မနောမြတ်နှင့် အကြည့်လွှဲလိုက်မိသည်။ မနောမြတ်က ကောင်းခန့်မှူးကိုမထိတင်ကြည့်ပြီး စကားဆက်၏။

“ယူကြည့်ရတာ ကျော်မောင်မောင်နဲ့ဆုံရမှာ တော်တော်ကြောက်နေတယ်ထင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး... သူ့ကို အားနာနေလို့ပါ”

“ဘာရယ် ယူက သူ့ကိုအားနာစရာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“မနော... မနောမြတ်ကိစ္စ”

“တို့ကိစ္စ ဟုတ်လား... ရှင်းအောင်လင်းစမ်းပါဦး”

“ဟို... ဟိုလေ မနောမြတ်က သူ့ကိုစဉ်းစားမယ်ပြောထားပြီးမှ တို့အချစ်ကိုလက်ခံလိုက်တော့ အဲဒါကြောင့် ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတော့... တော့”

“ဪ... ယူပြောပုံအရဆိုရင် တို့ကတော်တော်မာရားတဲ့ မိန်းမရိုင်းကြီးဖြစ်နေပြီပေါ့... ကောင်းပြီလေ... ဒါဆိုရင်လည်း ယူ

ကြားကအနေမခက်ရလေအောင် တို့ သူ့အချစ်ကိုလက်ခံပေးလိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟာ ... အဲလိုမဟုတ်ဘူးလေ... တို့ပြောချင်တဲ့သဘောက တစ်မျိုးလေ... မနောမြတ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး... တို့ဘက်က ပြောနေတာပါ”

“အဲဒါပဲ ယူရဲ့မဆီမဆိုင်ကိစ္စတွေမှာ အတွေးခေါင်တတ်တဲ့အကွင့်ဟာ တို့ကိုစိတ်ပျက်စေတယ်သိလား... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယောက်ျား လေးတစ်ယောက်ကချစ်ရေးဆိုလာတာကို စဉ်းစားမယ် ... အဖြေပေး မယ်လို့ပြောတာဟာ ခေါင်းညိတ်လက်ခံမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မှမဟုတ်တာ... လက်ခံနိုင် လက်မခံနိုင်ဆိုတာကို စဉ်းစားပြီးပေးတဲ့အဖြေဟာလည်း ‘ရက်စ်’ အော် ‘နီး’ပဲလေ... တို့လည်း ကျော်မောင်မောင်ဆိုတဲ့သူရဲ့အချစ်ကို လက်မခံနိုင်တဲ့အတွက် ‘နီး’ဆိုပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်းအဖြေပေးထားပြီး သားပဲလေ... ဒါကို ယူလည်းသိသိကြီးနဲ့ ဘာထကြောင်ရတာလဲ”

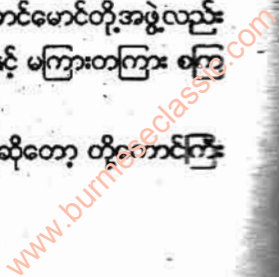
ဒေါသသံစွက်ပြီးပြောနေသော မနောမြတ်စကားကို နားထောင်ပြီး ကောင်းခန့်မှူး အမှားကိုသိလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မနောမြတ်ကိုလည်း တော်တော်အားနာသွားရသည်။ ထို့ကြောင့် မနောမြတ် စိတ်ပြေစေရန်အတွက်

“ကဲပါ... ဟုတ်ပါပြီ... စကားတွေ ဒီလောက်ပြောလိုက်ရတဲ့အတွက် မနောမြတ်လည်း ဗိုက်ပိုဆာသွားမယ်ဆိုတာသေချာတယ် ... ဒါကြောင့် ဂန္ထဝင်ဆိုင်မှာ မြန်မြန်ဝင်ထိုင်ကြရအောင်”

ဟုဆိုပြီး မနောမြတ်လက်ကိစ္စပွဲပြီး ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ရသည်။ မနောမြတ် ကောင်းခန့်မှူးခေါ်ရာနောက် အလိုက်သင့်ပါလာသော်လည်း စိတ်မကျေနပ်သေးဟန်ဖြင့် ပါးစပ်ပွစိပွစိလုပ်ရင်းမျက်စောင်းတထိုးထိုးရှိနေချေသေးသည်။

ကောင်းခန့်မှူးတို့နှစ်ယောက် အချီအချပြောနေကြသည်ကို စကား များနေသည်ထင်ပြီး အကဲခတ်နေကြသော ကျော်မောင်မောင်တို့အဖွဲ့လည်း ကောင်းခန့်မှူးတို့ ဆိုင်ထဲဝင်လာသည်ကိုတွေ့သည်နှင့် မကြားတကြား စကြ နောက်ကြလေသည်။

“ဟာကွာ... သူတို့ ပြန်အဆင်ပြေသွားပြီဆိုတော့ တို့ဘက်ကြီး

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

တော်မောင်မောင်ခမျာလည်း ထပ်မံရှင်သန်လာမယ်ကြံတဲ့ မျှော်လင့်ချက်လေး ထပ်မံသေဆုံးသွားရပြီပေါ့”

“အေးကွာ... ငါလည်း ဒီတစ်ခါတော့ အပိုင်ပဲဆိုပြီးတွက်ထားတာ ... သွားပြန်ရောပေါ့ ထုံးစံအတိုင်း”

“တကယ်တော့ ဒီကောင်က တိုးကြီးကိုသွားအားကိုးတာကိုက စပြီးမှားတာ... မင်းတို့စဉ်းစားကြည့်လေ ကျောင်းမှာ တိုးကြီးမလိုက်ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးဆိုလို့ မရှိသလောက်ပဲ ဘယ်တစ်ယောက်နဲ့မှား ကြည့်ဖူးလို့လဲ ပြောပါဦး”

“ဟုတ်ပါ့ကွာ ဟုတ်ပါ့ ဟား ဟား ဟား”

ကျော်မောင်မောင်တို့အဖွဲ့ပြောနေကြသည်ကိုကြားပြီး ကောင်းခန့်မှူး ရော မနောမြတ်ပါလိုက်ပြီးမိကြသည်။ မနောမြတ် စိတ်ကြည်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ကောင်းခန့်မှူး ပျော်မည်ကြံရုံရှိသေးသည်။ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှသည့် ဇာတ်ကွက်အချိုးအကွေ့က ကောင်းခန့်မှူးရင်ကိုပြင်းထန်စွာ ဝင်ဆောင့် တော့သည်။

ကောင်းခန့်မှူးနှင့် ရယ်မောပြောဆိုနေရာမှ မနောမြတ်မျက်နှာ သိသာစွာပျက်သွားလျက်

“ဟင်... သူ... သူ”

ဟူ၍ထိတ်လန့်တကြားရေရွတ်ပြီး မျက်နှာကို ကျောင်းသုံးစာအုပ်ဖြင့် အလျင်စလို ကွယ်လိုက်လေသည်။

ကောင်းခန့်မှူးလည်းပူပန်စိတ်ဖြင့် မနောမြတ်ကို တစ်ချက်ကြည့် ပြီးနောက် ဆိုင်ပြင်ပသို့အကဲခတ်ရသည်။ ဗူးခြားမှုမတွေ့ရသဖြင့် မနောမြတ် ကို တစ်ဖန်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်းမေးရန်ပြင်လိုက်သော်လည်း မနောမြတ် ၏အပြုအမူက ကောင်းခန့်မှူးကို နားမလည်နိုင်မှုတွေသာတိုးစေသည်။

ကောင်းခန့်မှူးနှင့် ပူးကပ်ထိုင်နေရာမှ သိသာစွာလူချင်းခွာယိုင် သည်။ စာအုပ်ကိုကွယ်လျက် ဆိုင်ပြင်ပသို့မဝံ့မရဲလှမ်းကြည့်ရင်း

“ဒုက္ခပါပဲ... သူ... သူများ တွေ့သွားသေးလာမသိဘူး... ”

ဒုက္ခပါပဲ”

ဟူ၍ တတွတ်တွတ်ရွှေ့တ်နေလေသည်။ ကောင်းခန့်မှူး မနောမြတ်ကို စူးစမ်းကြည့်ရင်း

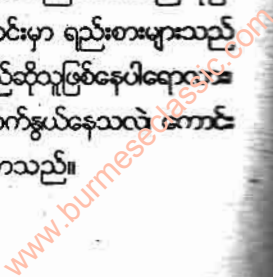
“မနောမြတ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာ... ဘာမှမဖြစ်ဘူး... တို့သွားနှင့်မယ်... ယူနောက်မှလိုက်ခဲ့သိလား... သူတစ်မျိုးထင်သွားရင် မကောင်းဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို နေရာမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထသွားသော မနောမြတ်ကို ကောင်းခန့်မှူးတားဆီးရန်သတိမရနိုင်ခဲ့။ ရင်ထဲပူလာပြီး မနောမြတ်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေသူသည် မည်သူပါလိမ့် ဘာအတွက်ပါလိမ့်ဟူသော အတွေးများက ကောင်းခန့်မှူးအားသောကပွားစေသည်။

မနောမြတ် ကန်တင်းနံ့မှထွက်သွားသည်ကို ဘေးချင်းကပ်လျက်ရှိ Non Stop ကန်တင်းနံ့သို့ ဝင်ထိုင်ရန်ပြင်နေသော ကျောင်းသားနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက အမှတ်တမဲ့တွေ့မြင်သွားပြီး သူ့အဖော်ကို လက်တို့အသိပေးလိုက်သည်ကို ကောင်းခန့်မှူး သတိထားမိသည်။ လက်တို့အသိပေးခြင်းခံရသူသည် မနောမြတ်နောက်ကျောက်ကို ရွန်းရွန်းစားစားလိုက်ကြည့်ပြီး မနောမြတ်နာမည်ကို ခပ်ဖွဖွရွှတ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ထို့နောက် ထိမထင်သောအပြုံးကို မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးရင်း ခေါင်းအသာခါယမ်းလျက် ဆိုင်ထဲဝင်ကာ ခုံလွတ်တစ်လုံး ဆွဲယူထိုင်ပြီး စားသောက်စရာများကို လှမ်းမှာနေလေသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းက မနောမြတ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆက်လက်ပြောဆိုနေသည်(ဟု ယူဆရသည်)ကို အရေးမထားဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ လက်ကာပြသည်ကိုပါ ကောင်းခန့်မှူး သတိထားမိသည်။

ကောင်းခန့်မှူး ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ကောင်းကောင်းကြီးသိပါသည်ဆိုပြီး စူးစိုက်စဉ်းစားကြည့်ရာ တုန်လှုပ်သွားရသည်။ ကျောင်းမှာ ရည်းစားများသည် ဟု နာမည်ကြီးသော မြန်မာစာကျောင်းသား ငါကြည်ဆိုသူဖြစ်နေပါရောလား ဘာကြည်နှင့် မနောမြတ် ဘာတွေတယ်လိပ်တက်ဆက်နွယ်နေသလဲ ကောင်းခန့်မှူးဦးနှောက်ထဲမှာ မေးခွန်းတွေအစီအရီပေါ်လာသည်။

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ကောင်းခန့်မှူး ကျသင့်ငွေကိုရှင်းပေးပြီးနောက် မနောမြတ်နောက်သို့ အလွန်အပြန်လိုက်ရတော့သည်။

စားသောက်ဆိုင်တန်းများ အလွန်လေးတွင် မနောမြတ်ကို ကောင်းခန့်မှူးမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် မနောမြတ်လက်ကို ဖမ်းဆွဲရင်း

“မနောမြတ်... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ... နောက်ပြီး မနောမြတ် ပြောတဲ့ သူဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ”

ဟုသိလိုသည်ကို တရစပ်မေးသော်လည်း မနောမြတ် ကောင်းခန့်မှူး အမေးတိုက်ရုံမထားဘဲ လက်ကိုရှုန်းဖယ်ရင်း နောက်ကျောဆီသို့ စိုးရိမ်ကြောင့် ကြလှည့်ကြည့်လျက်

“ယူ တို့လက်ကိုလွှတ်ပြီး တို့နဲ့ဝေးဝေးမှာနေပေးပါ... သူ တစ်မျိုးထင်သွားရင် မကောင်းလိုပါ... တောင်းပန်ပါတယ် နော် နော်”

ချစ်သူအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးတွေဖြစ်ပါလျက် ဘေးလူကတစ်မျိုး ထင်မှာကြောက်နေသောမနောမြတ်စကားကြောင့် ကောင်းခန့်မှူးတင်းသွားရသည်။

“တို့နဲ့မနောမြတ်က ချစ်သူတွေပဲဟာ... ဒါကို တစ်မျိုးထင်မှာစိုးရိမ်စရာလိုလိုလား... ဘယ်သူ့အထင်လွဲမှာကိုကြောက်နေတာလဲ... တို့ကို ရှင်းရှင်းပြောပါ”

“ကိုဘ... အဲ... ဘကြည်”

“ဘာရယ်... မနောမြတ်... မနောမြတ်နဲ့ဘကြည်က ဘယ်သို့ ပတ်သက်နေလို့လဲ”

“သူ ... သူက တို့ရဲ့ချစ်ဦးသူ”

“ဟင်”

မနောမြတ်ထံမှထွက်ပေါ်လာသောစကားကြောင့် ကောင်းခန့်မှူး ရင်ထဲ တုန်ခါသွားသည်။ ရုန်းဖယ်ခြင်းမပြုတော့သော မနောမြတ်လက်ကို ချက်ချင်းဆိုသလို လွှတ်ပေးလိုက်မိသည်။ မှောင်မှိုက်ချင်နေသောခင်္ဘာရဲ့တို့ကို အသိတရားဖြင့်ထိန်းကျောင်းရှင်းလင်းရင်း သက်သာရာရလို့ဦးစကားကို

ဆိုရသည်။

“ဒါ... ဒါပေမဲ့... သူနဲ့မနောမြတ်က အခု ဘာမှမပတ်သက် တော့ဘူးမဟုတ်လား”

“ဒါတော့ သူ့ဘက်ကပါ တို့ဘက်ကတော့ သူ့ကို ယနေ့အထိ မျှော်လင့်နေတုန်းပဲ”

ကောင်းခန့်မှူးယိုင်လဲမကျသွားအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားတင်းထား ရသည်။ ရှေ့မှမနောမြတ်မျက်နှာသည် ကြီးလာလိုက် သေးသွားလိုက်ဖြစ် နေသည်။ မနောမြတ် ရင့်လွန်းအားကြီးသည်။ မနောမြတ်လုပ်ပုံက မိမိ ဘာကောင်ဖြစ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မပြောတတ်တော့။

“သူ ဘယ်လောက်ပဲ ပွေ့ရှုပ်နေပါစေ... တို့ သူ့ကိုမပြတ်နိုင်ဘူး... တို့ဆီ သူပြန်လာမယ့်နေ့ကို တို့က နေ့စဉ်လက်ချိုးရေတွက်ပြီး စောင့်စားမျှော်လင့်နေရတာပါ... ဒီအတွက် တို့ကိုနားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေ”

ကောင်းခန့်မှူး မနောမြတ်ပြောနေသောစကားတို့ကို ဆက်လက် နားထောင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။ ရင်တွင်းမှကျယ်လောင်သော ဝိရှိက်သံကိုထမ်း ပိုးရင်း မနောမြတ်ရှေ့မှ ပြေးထွက်လာမိတော့သည်။

ရက်စက်သည်။

မနောမြတ် ရက်စက်သည်။

နာမည်နဲ့မလိုက်ဖက်စွာ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ အပူညှို့ကြွေတတ်လေသော မနောမြတ် ရက်စက်သည်။

မနောမြတ်ကို စိမ်းကားရက်စက်လေသော မိန်းမရိုင်းတစ်ယောက် အဖြစ်မပြောရက်ပါ။ တကယ်တော့မနောမြတ်သည် အချစ်၏ကျေးကျွန်တစ်ဦး သာ ဖြစ်ချေသည်။

ကောင်းခန့်မှူး ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါပြီ၊ ကောင်းခန့်မှူးသည်ပင် မနောမြတ်ကိုချစ်မိလေသောအခါ ချစ်သူကိုဆုံးရှုံးရသည့်ဒဏ်ရာအတွက် ထိခိုက်နာကျင်တတ်သေးလျှင် မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်သည် မနောမြတ်သည်လည်း ချစ်ဦးသူကို ဆုံးရှုံးခြင်းအတွက် မည်မျှထိခိုက်နာ ကျင်လေမည်ဆိုတာ အထူးပြောဖွယ်မရှိတော့ပါ။ အချစ်ဆိုတာ အစားထိုး ကုသလို့မရသောရောဂါဆိုတာ ကောင်းခန့်မှူးသိလိုက်ပါပြီ။

ချစ်သူပျော်ဖို့အတွက် ရင်ကိုစတေးခံရဲပါသည်။ ထို့ကြောင့် မနောမြတ်၏ချစ်ဦးသူ ဘကြည်ကို ကောင်းခန့်မှူး သွားရောက်တွေ့ဆုံ ဆွေး နွေးရလေသည်။

“ကိုဘကြည် ကျွန်တော် ဘာမှရှည်ရှည်လျားလျား မပြောလိုပါဘူး

... ကျွန်တော်ပြောချင်တာကတော့ ခင်ဗျား ဘာတွေပဲလုပ်လုပ် မနောမြတ်က အပြစ်မယူနိုင်ဘဲ ဒီနေ့အထိခင်ဗျားကို စောင့်စားမျှော်လင့်နေတယ်ဆိုတာပါပဲ”

“ဘာ... ဘာရယ်... မနောမြတ်က ကျွန်တော့်ကို စောင့်စားမျှော်လင့်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ခင်ဗျား သူ့ဆီပြန်လာမယ့်နေ့ကို သူ့ခမျာ အမျှော်ကြီးမျှော်နေရှာတာပါ... ခင်ဗျားအနေနဲ့ပြီးခဲ့တာတွေကို ပြီးတဲ့ အတိုင်းပဲထားခဲ့ပြီး မနောမြတ်ဆီကို ချစ်ခြင်းတရားနဲ့အတူပြန်သွားဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်”

“ခင်ဗျား... တကယ်... တကယ်ပြောတာနော်”
ကောင်းခန့်မှူးခေါင်းညိတ်ပြရင်း အဝေးဆီငေးရိမိသည်။ ဘကြည်ကတော့ ပျော်နေသည်ထင်။

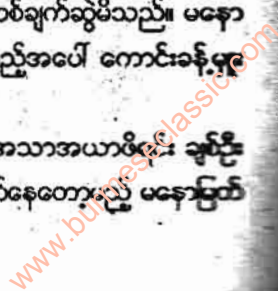
“ဝမ်း... ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ... ကျွန်တော် တကယ်ထင်မထားမိဘူး... မနောမြတ် ကျွန်တော့်ကို ခုလိုမျှော်နေလိမ့်မယ်လို့ တွေးကိုမတွေးခဲ့မိဘူး... အားလုံးပြီးသွားပြီပဲထင်ခဲ့တာ... အခုလိုပြောပြတဲ့အတွက် ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတကယ်တင်တယ်ဗျာ... ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက...”

“ကျွန်တော်က မနောမြတ်နဲ့အင်... တန်ခင်မင်တဲ့ ဘော်ဒါပါ... ကဲ... ခင်ဗျားတို့ချစ်သူချင်း ပြန်လက်တွဲမိကြရတဲ့အတွက်ဝမ်းသာပါတယ်... ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ... ကျွန်တော်လည်း မနောမြတ်ဆီကို သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာဖြင့် ထွက်ခွာသွားသော ဘကြည်နောက်ကျောကို လိုက်ကြည့်မိရင်း ကောင်းခန့်မှူး သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ဆွဲမိသည်။ မနောမြတ်ထံပြန်ရန် ဘကြည်ကိုဖျောင်းဖျပြောဆိုနိုင်သည့်အပေါ် ကောင်းခန့်မှူး ဝမ်းသာရမည်လား ဝမ်းနည်းရမည်လားမသိ။

နာကျင်သောရင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်အသာအယာဖိရင်း ချစ်ဦးသူနှင့်ပြန်ဆုံစည်းရသည့်အတွက် ပျော်ချင်တိုင်းပျော်နေတော့... မနောမြတ်

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်မိသည်။ မနောမြတ်၏အပျော်သည် ကောင်းခန့်မှူးထံကူးစက်လာသည်။ ချစ်သူနှစ်ဦးပြန်ဆုံစည်းနိုင်ရန် အသည်းကွဲပြဲ ပါရမီဖြည့်နိုင်သည်ကို ကြံဖန်ဝမ်းသာရပါသည်။

ကောင်းခန့်မှူးကြေကွဲရပါသော ပီတိအပြုံးကိုဖြန့်ကျက်ရင်း ဘယ်သွားရမည်ဆိုတာ မသိသေးသည့်ခြေလှမ်းများ၏ သယ်ဆောင်ရာအတိုင်း ဘတ်စ်ကားဂိတ်သို့ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုးဆိုက်လာသော ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပေါ်သို့တက်ရန်ပြင်ပြီးမှ နာမည်ခေါ်သံလိုလိုကြားမိသဖြင့် လှည့်ကြည့်ရာ ဘကြည်နှင့်မနောမြတ်ကို တွေ့ရသည်။ ရင်ထဲကျဉ်းကနဲဖြစ်သွားရသည်။ သွက်လက်မြန်ဆန်သော ခြေလှမ်းကိုယ်စီဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာကြသော ဘကြည်နှင့် မနောမြတ်တို့၏ အရိပ်အကဲကိုကြည့်ရသည်မှာ သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦးပြန်ဆုံစည်းခွင့်ရရန် အကျိုးတော်ဆောင်ပေးခဲ့ကြသည့် မိမိကို ကျေးဇူးတင်စကားတွေပြောပြီး စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုလို၍သာဖြစ်တန်ရာသည်။ သည့်အတွက်ထူးပြီး နားမထောင်လိုတော့ပါ။ ရင်တွင်းဝေဒနာကို ပိုမသည်းစေလိုတော့ပါ။

ကောင်းခန့်မှူး မျက်နှာပြန်လွှဲလိုက်ပြီး ဘတ်(စ်)ကားပေါ် ပြန်တက်ရန်ပြင်သော်လည်း ဘတ်(စ်)ကားက ရှေ့မှာမရှိတော့။ ထွက်ခွာသွားပြီ။

ကောင်းခန့်မှူးလည်း မနောမြတ်တို့နှင့် ဝေးရင်ပြီးရော သဘောဖြင့် ဘတ်(စ်)ကားဂိတ်မှခွာရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် လမ်းလျှောက်မြန်သူ မနောမြတ်က ကောင်းခန့်မှူးနားသို့ တမဟုတ်ချင်းရောက်လာပြီး ကောင်းခန့်မှူးလွယ်အိတ်ကြိုးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ဆွဲကာ

“ယူ ... ယူ ဘာသဘောနဲ့ ခုလိုလုပ်လိုက်တာလဲ ... ယူလုပ်တဲ့ကိစ္စယူပြီးအောင်မရှင်းဘဲ ရှောင်ပြေးဖို့မကြနဲ့။”

ဟူ၍မာမာထန်ထန်ပြောလာသဖြင့် ကောင်းခန့်မှူးကြောင်သွားရသည်။ ဒေါသထွက်နေဟန်တူသော မနောမြတ်၏မျက်နှာကို စူးစမ်းကြည့်နေဆဲမှာပင် အနားရောက်လာသော ဘကြည်ကလည်း

“ဟေ့လူ . . . ခင်ဗျား . . . ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုအရှက်ကွဲအောင် တမင်ချောက်ချလွှတ်လိုက်တာပေါ့လေ . . . ဟုတ်လား”

ဟု ဒေါသတကြီးဆိုလာလေ၏။ ကောင်းခန့်မှူး သူတို့နှစ်ဦးကို နားမလည်နိုင်သလို တစ်လှည့်စီကြည့်မိသည်။ စေတနာက ဝေဒနာဖြစ်ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ ကိုယ်စတဲ့ဇာတ်ကိုယ်ဆုံးအောင်ကရမည့် တာဝန်က မလွှဲမရှောင်သာ ရှိလာပါပြီကော။

“မဟုတ် . . . မဟုတ်ဘူးလေ . . . ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ . . . နဲ့”

“ဘာ စေတနာလဲ . . . ယူ့စေတနာက တို့ကိုသက်သက်အရှက်ခွဲပြီး ပြဿနာရှာတဲ့စေတနာလား . . . ပြောစမ်းပါဦး . . . ယူ မဟုတ်တမ်းတရားတွေ ပြောလိုသာ ဒီဘာကြည့်ဆိုတဲ့လူက တို့ကိုလူရှေ့သူရှေ့မှာ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ပိုင်စိုးပိုင်နင်းတွေ လာပြောဝံ့တာပေါ့”

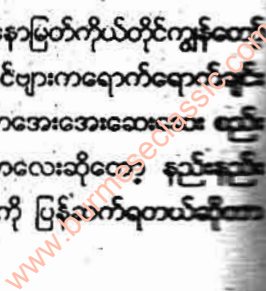
ကောင်းခန့်မှူးစကားမဆုံးခင် မနောမြတ်က ကြားဖြတ်ပေါက်ကွဲ သလို ဘကြည်ကလည်း လက်သီးတပြင်ပြင်ပြု၍

“ခင်ဗျားပြောတော့ မနောမြတ်က ကျွန်တော့်ကို မျှော်လင့်နေတယ် သွားတွေ့လိုက်ပါဆို”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်တယ်လေ အခု ဘာတွေဖြစ်ကုန်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ . . . ကျုပ်ကို လူရှေ့သူရှေ့မှာ ရှင့်လို လူရှုပ်လူပွေကို ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားဘူး . . . ရှင့်ကို ကျွန်မကစောင့်စားမျှော်လင့်ရအောင် ရှင့်ကိုရှင်ဘာများထင်နေသလဲ . . . စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့ ဘာညာဆိုပြီး ခုစရာ မရှိအောင် စွတ်ကောနေလို့ ကျုပ်ဘယ်လောက်အရှက်ကွဲ သိက္ခာကုသွားသလဲ ခင်ဗျားသိလား”

“ဟင် . . . ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ . . . မနောမြတ်ကိုယ်တိုင်ကျွန်တော် ကိုပြောတာပဲ . . . ဪ . . . ဒီလိုဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျားကရောက်ရောက်ချင် ဆောက်နဲ့ထွင်းလိုက်လို့ ထင်ပါတယ် . . . အမှန်ကအေးအေးဆေးဆေး ဧည့် ရုံးနားချရမှာပေါ့ . . . တစ်ဖက်ကလည်း မိန်းကလေးဆိုတော့ နည်းနည်း ပါးပါးတော့ မူမှာပေါ့ . . . ပြတ်ပြီးတဲ့ဇာတ်လမ်းကို ပြန်လက်ရတယ်ဆိုတာ

တိုယ့်ရဲ့ တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

ဇွယ်လွယ်နဲ့တော့ ဘယ်ရဲ့...ရ”

“ယူ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ... ဘယ် မဟုတ်တာရုတ်ဇာတ် ထမ်းကို ပြန်ဆက်ရမှာလဲ... အဝိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့.”

ဘကြည်ကို ရှင်းလင်းပြောဆိုနေသော စကားမဆုံးခင် မနောမြတ်က တစ်စခန်းထလာပြန်သည်။ ကောင်းခန့်မှူး မနောမြတ်ကို မျက်တောင်လေး ဖုတ်ခတ်ဖုတ်ခတ်လုပ်ကာ ကြည့်ပြီး

“မနော ... မနောမြတ်ပဲ တို့ကိုပြောတာလေ... ဘကြည်က မနောမြတ်ရဲ့ ချစ်ဦးသူဆို ... သူ့ဘယ်လောက်ပဲ ပွေပွေ ရှုပ်ရှုပ်အပြစ်မယူနိုင်ဘဲ သူ မနောမြတ်ဆီပြန်လာမယ့်နေ့ကို လက်ချိုးရေတွက်ပြီး စောင့်စားမျှော်လင့်နေတာ ကနေ့အထိပဲဆို... အဲဒါကြောင့် တို့ကမနောမြတ် စွဲလမ်းခံစားနေရတာကို မကြည့်ရက်လို့ ကိုဘကြည်ကိုသွားတွေ့ပြီး မနောမြတ်ဆီ ပြန်သွားဖို့ တိုက်တွန်းပေးလိုက်တာလေ... စေတနာနဲ့... နဲ့.”

“စေတနာတွေ ဘာတွေ လာပြောမနေနဲ့... ယူ ပြောနေတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး.”

“ဟုတ်... ဟုတ်တယ်လေ”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်လေ... မနောမြတ်ပဲ ပြောပြီးတော့... တော့”

“မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဆိုနေ”

“ဒါ... ဒါဆို”

“ယူကို တို့က တမင်နောက်လိုက်တဲ့ဥစ္စာကို ဒုက္ခပါပဲ”

“ဟင်... တမင်နောက်လိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်... ဂန္ထဝင်ကန်တင်းနီမှာ ကျော်မောင်မောင်တို့နဲ့ ဆုံမိတာကို မဆီမဆိုင်တာတွေလျှောက်တွေ့ပြီး အားနာသလိုလို မျက်နှာပူသလိုလို ဖြစ်နေတဲ့ ယူကြောင်ကွက်ကို ဘဝင်မကျလို့တမင် လက်စင်ပေးလိုက်တာ ရှင်းလား”

“တမင် လက်စင်ပေးလိုက်တာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... နောက်ထပ်အဓိကအချက်က ဒီနေ့ဧည့်လ ထပ်ရင် နေ့ဖြစ်လို့ပဲ”

“ဟင်... ဟုတ်သားပဲ... ဒီနေ့ ချစ်သူခင်သူအချင်းချင်း အထည် ပေါက်နဲ့ စကြာနောက်ကြ အရူးလုပ်တမ်းကစားကြတဲ့နေ့ပဲ... ကြည့်စမ်း... ဒီနေ့ ဧပရယ်လ်ဖူးဆိုတာ မေ့နေတယ်... ဒါဆို ကိုဘကြည့်နဲ့လည်း ဘာဆိုဘာမှ မဘာမှပါဘူးပေါ့”

“မဆိုင်ပါဘူးလို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်... သူက တို့ကိုပုခိုနှိပ်တော့ လုပ်ဖူးတယ်... ဒါလည်း တို့လက်မခံနိုင်ပါဘူးလို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောပြီးသား”

“ဟာ... ဒီလိုလား... ဝမ်းသာလိုက်တာ မနောမြတ်ရာ... တို့မှာ တော့ တကယ်ထင်ပြီးရူးမတတ်ခံစားနေရတာ... အခုလိုဆိုတော့ တော်သေး တာပေါ့”

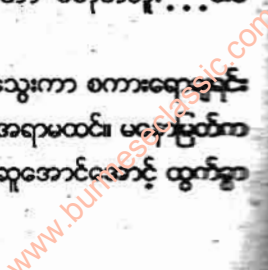
ကောင်းခန့်မှူး ပျောက်ဆုံးသွားသောဆုကြီးပေါက်ထိလက်မှတ်ပြန် ရှာတွေ့သည်ထက် ပိုမိုသော စိတ်လှုပ်ရှားပျော်ရွှင်မှုဖြင့် မနောမြတ်၏လက်နှစ် ဖက်ကိုဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်မိသည်။ ကောင်းခန့်မှူး၏အောင်မြင်မှုကို မှူဝေခံစား နိုင်ဟန်မတူသော ဘကြည်က ကောင်းခန့်မှူးလက်မောင်းကိုလှမ်းပုတ်ရင်း

“ခင်ဗျားတို့ ရူးမတတ်ခံစားတဲ့ကိစ္စတွေ မူးမတတ်ခံစားတဲ့ကိစ္စ တွေ နောက်မှပြော... ကျုပ်ကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ အရင်ပြော”

“ဪ... ဒါလား... ခုနက မနောမြတ်ပြောသွားသလိုပဲ ဧပရယ်လ်ဖူးလေ... နော်... မနောမြတ်နော်... ဟုတ် တယ်မဟုတ်လား”

“အို... မသိပါဘူး... ရှုပ်ရှုပ်ယုက်ယုက် ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ရှင်း တို့ကို လာဆွဲမထည့်နဲ့... လုံးဝ ကြည့်သေးတာ မဟုတ်ဘူး... ဒါပဲ သွားမယ်”

ကောင်းခန့်မှူး ဘကြည်ကို မျက်နှာချိုသွေးကာ စကားရော့ချင်း မနောမြတ်ကိုဝင်ကူပြောပေးဖို့ကြိုးစားသော်လည်း အရာမထင်၊ မနောမြတ်က ဘုတော့ပြီး ကောင်းခန့်မှူးလက်ကိုပုတ်ချကာ ဆူဆူအောင်သောင့် ထွက်ခွာ

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကောင်းခန့်မှူးလည်း ဘကြည်ကို အားနာကြီး
စွာဖြင့် မျက်နှာလိုမျက်နှာရသာ ရယ်ပြုံးပြထားရသည်။

“အဟဲ”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အဲလိုရယ်ပြန်နဲ့ ပြီးရောလား... ကျုပ်ရာဇဝင်မှာ
မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ငြင်းပယ်မှုကို နှစ်ခါမခံဘူးဆိုတာခင်ဗျားမသိဘူးလား”

“ဪ... ဟုတ်လား ကျွန်တော် တကယ်မသိလို့ပါ”

“အခုတော့ဗျာ... ခင်ဗျား ဒုက္ခပေးတာနဲ့ ကျုပ်ဂဲ့ဏ်သိက္ခာတွေကို
ရစရာမရှိအောင် ပွန်းပဲ့ကုန်ပြီ... တောက်... အူကြောင်ကြောင်ကောင်မျိုးကို
ရည်းစားထားတဲ့ အူကြောင်ကျားမကများ ငါ့ကို အကြောကြီးနဲ့ဆက်ဆံလို့”

“ဪ... အဲသည်လိုလည်း သဘောမထားပါနဲ့ ကိုဘကြည်ရယ်
ကျွန်တော်တို့တက္ကသိုလ်ပညာသင်ဘက် ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ ခင်ကြမင်ကြ
လွန်းလို့ ဒီနေ့ ဖေရယ်လ်တစ်ရက်နေ့မှာ အပျော်သဘောနဲ့ အရူးလုပ်တမ်း
ကစားကြတယ်လို့ သဘောထားလိုက်ပါနော် နော်”

“အိုဗျာ... ခင်ဗျားတို့ချင်း အရူးထကြတဲ့ကိစ္စ ကျုပ်မဆီမဆိုင်
ဝင်ခံလိုက်ရတာ ကျေကိုမကျေနပ်နိုင်ဘူး... ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုလူတွေလဲ
လွန်ကိုလွန်လွန်းတယ်”

“တကယ်တော့ ဒီလိုဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စမှာ အဓိကတရားခံက ကျွန်တော်
မဟုတ်ဘူး... ဟို ဘရုတ်သုတ်ခမလေး မနောမြတ်ပဲဗျ... ဒီတော့ ခင်ဗျား
ဒီကပဲ အသာရပ်ကြည့်နေ... ကျွန်တော်မှတ်လောက်အောင် သွားဆုံးမလိုက်
မယ်... ဒါဆို ခင်ဗျားကျေနပ်နိုင်မလား ကိုဘကြည်”

“ကောင်းပြီ... ဒါဆိုရင် မြန်မြန်သာလိုက်သွားပြီး ဆုံးမပစ်စမ်းပါ
... ကျုပ်ကြည့်နေမယ်”

“စိတ်ချ စိတ်ချ”

ကောင်းခန့်မှူးလည်း ဘကြည်ကိုနှစ်သိမ့်ပြီး ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ
ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်သွားနေသော မနောမြတ်နောက်သို့ အပြေးတစ်ပိုင်း
လိုက်ရသည်။

မနောမြတ်၏အနားသို့ရောက်သည်နှင့် လွယ်အိတ်ကြီးကိုဆွဲပြီး

“ဟိတ် နေဦးလေ... ဟိုမှာ တို့တစ်ယောက်တည်းပြဿနာကို နိုင်ခံရှင်းနေရတာ... ဘယ်တရားပါမလဲ... မနောမြတ်က တို့ဘေးနားမှာ ရပ်နေမှ တို့လည်း အားရှိတော့မှာပေါ့”

“သွား... ဘာမှ လာမပြောနဲ့ သိဘူး”

“ဘာလဲ မနောမြတ်က တို့ကို စိတ်ဆိုးနေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“သွား ဘာမှလာမပြောနဲ့... သိဘူး”

“ပြောကြကြေးဆိုရင် မနောမြတ်ကလည်း တို့ကို ပေရယ်လ်ဖူးလုပ် တယ်... တို့ကလည်း မနောမြတ်ကို ပေရယ်လ်ဖူးလုပ်လိုက်တာပဲလေ .. ဒီတော့ အပြန်အလှန်ပေါ့... ကြေအေးသင့်ပါတယ်..”

“သွား... ဘာမှ လာမပြောနဲ့ သိဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... တို့ကတော့ဘကြည်ဆိုတဲ့လူကို ကတိပေးခဲ့ပြီး ပြီး... ဒီပြဿနာကိုစတင်ခဲ့တဲ့ အဓိကတရားခံမလေးကို ခင်ဗျားကျေနပ်တဲ့ အထိ ခင်ဗျားရှေ့မှာတင် အပြတ်ဆုံးမပစ်မယ် ကြည့်နေလို့”

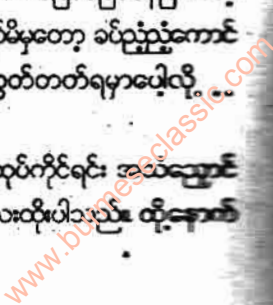
“အောင်မယ်... ဘာပြောတယ်... သတ္တိရှိရင် ထိရဲထိကြည့်လေ ... လာလေ ... စမ်းကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

စွာတေးမလေး မနောမြတ်ခြေလှမ်းလေးတွေတုံ့ကနဲရပ်ပြီး မိုက် ကြည့်ကြည့်ကာ ကောင်းခန့်မှူးကို စိန်ခေါ်ပါတော့သည်။

သိတယ်မဟုတ်လား။ ကောင်းခန့်မှူးဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ဒီလိုပုံမှန် လာချိုးလို့ကတော့ ပျင်းတောင် ပျင်းသေးတယ် ဆိုတာ

“ဪ... မနောမြတ်ရယ် ... မနောမြတ်ပဲ ပြောပြောနေပြီးတော့ တို့ဟာ ခပ်ညံ့ညံ့ကောင်ဆို ... ခပ်ညံ့ညံ့ကောင်ကို ချစ်မိမှတော့ ခပ်ညံ့ညံ့ကောင် ရဲ့မသိဆိုးရွား ပြုမှားတတ်တဲ့အပြစ်တွေကို ခွင့်လွှတ်တတ်ရမှာပေါ့လို့ ... နော် ... နော်”

ဟူ၍မနောမြတ်လက်ကလေးကို ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ရင်း အသံညောင်း နာနာဖြင့်ဆိုရာ မနောမြတ် ချစ်စဖွယ်မျက်စောင်းလေးထိုးပါသည်။ ထို့နောက်

ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးရှင်မလေးထုဆစ်တဲ့ကောင်းကင်

အစဉ်အလာပျက်မှာ စိုးလို့ထင်။

“သွား... ဘာမှ လာမပြောနဲ့... သိဘူး”

ဟူ၍ပြုံးစပဆိုရင်း ကောင်းခန့်မှူးကိုပခုံးစွန်းလေးနှင့်ခပ်ဖွဖွ ပစ်တိုက်
လေသည်။

ကောင်းခန့်မှူး အမှတ်မဲ့မို့ ခန္ဓာကိုယ်အနည်းငယ်ယိုင်ထွက်သွား
သည်ကို သဘောကျဟန်ဖြင့် မနောမြတ်လက်ညှိုးလေး ကွေးချည်ဆန်ချည်
ကရော် ကရော်လုပ်ရင်းရယ်ပါလေသည်။

“ခစ် ခစ် ခစ်”

ကောင်းခန့်မှူးလည်း မနောမြတ်နှင့်အတူအလိုက်သင့် ရောနှော
ရယ်မောပြီး မနောမြတ်၏ပခုံးနုထွေးပေါ် လက်ကိုတင်ရင်းဖက်ပါတော့လိုက်
သည်။

ကောင်းခန့်မှူးနှင့် မနောမြတ်ဆိုသော ချစ်သူနှစ်ဦးချစ်ခင်ကျီစယ်မှု
များနှင့် ချစ်ကြည်နေကြစဉ် ကောင်းခန့်မှူးစကားကို ထပ်မံယုံစားပြီး စောင့်
ကြည့်နေသည့် ဘကြည့်ကတော့ကြောင်မာန်ဖီသလို တဖွီးဖွီးဖြစ်နေမည်လား
ဆိုတာတော့ မပြောတတ်။

ပြောတတ်သည်ကတော့ ချစ်ခွင့်ပေးပြီး ချစ်စရည် သောချစ်သူကို
ကျေးဇူးတင်ပါသည်ဆိုသောအကြောင်းရယ်သာ ...။

မျိုးကိုမျိုး